

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

"..Deki;
Rabbim ilmimi arttır."

Taha Suresi/114

Facebook.com
ÜCRETSİZ İSLAMİ E-KİTAP İNDİR

[facebook.com/ucretsiz islami e-kitap indir](https://facebook.com/ucretsiz-islami-e-kitap-indir)

CİHAD MUDAFASI

Prof. Dr. Ömer Âbdurrahman

İÇİNDEKİLER

(Bu Fihristte bulunan sayfa numaraları E-kitap Sayfa numaraları değildir; Orijinal Sayfa Numaralarıdır. Numaraların farklı olmasının sebebi; Yazıları Büyütmüş olmamızdır.)

Cihad Müdafaasından Önce.....	2
Prof. Dr. Ömer Âbdurrahman Kimdir?.....	3
Yetişmesi:.....	3
Ömer Abdurram'ın Cihad Örgütü Davasındaki Müdafaası.....	5
Bu Ahkam Ayetlerinin İzahı	7
A- Ulu'l Emr Kimdir?	7
B- Allah Teâlâ "Ve Sizden Olan Emir Sahiplerine" Der.	7
C- "Allah'a İtaat Ediniz Ve Rasûlüne İtaat Ediniz."	7
D-İhtilaf Durumunda Ne Olacak?	7
E- "Eğer Bir Şeyde Çekişirsenez"	8
1.Ulûlemlr'e İtaat	8
Ulemanın Görüşleri.....	9
"Kim Allah'ın İndirdiğı İle Hükmetmezse İşte Onlar Kafirlerin Ta Kendileridir" Ayet Hakkında Alimlerin Görüşleri.....	11
Ayetlerin Günümüzle İlgisi.....	16
Hulasa:.....	22

Devlet Güvenlik Mahkemesinin 402. Nolu Davada Ömer	
Abdurrahman'a Yönelttiği Suçlamalar:	24
Ömer Abdurrahmanın Savcılığın İftiralarına Verdiği	
Cevap:.....	28
"Hüküm Ancak Allah'ındır"	40
18. "Yazıklar Olsun (O) Namaz Kılanlara"	42
1. Üstad Abdulkadir Udeh (Rh.) Diyor Ki;	46
3. Yine Abdulkadir Udeh'i Dinleyelim;.....	46
4. Alfâme Ahmed Şakir (Rh.)Ilumdetü't-Tefasir"De:.....	46
28) Son Olarak Şunu Söylemek İstiyorum.	50
Askeri Mahkeme'nın Beraat Kararından Bazı Gerçekler	52
Zindandan Mektup Temmuz 1982	53

Cihad Müdafaasından Önce

Bütün gözler onun üzerindeydi. O İse yavaş yavaş ve ağır adımlarla yürüyerek Devlet Güvenlik Yüksek Mahkemesi Savcılığı'na karşı müdafaasını yapmak üzere yerini aldı. Herkeste bir ölüm sessizliği vardı, hiç bir yerde çıt yoktu. Bu çok kısa zaman süresi, salondakilere sanki çok uzun yıllarmış gibi geldi.

Sonra dudaklarından savunmasının kuvvetli, güven c^lu, tutarlı ve cesaret dolu sözleri dökülmeye başladı. Sözleri çok etkileyici ve sarsıcı idi. Onun konuşmasını dinlerken sanki her yer sarsılıyordu... Sesinin Hakk adına yükselişi mahkeme duvarlarında yankısını buluyor, | sonra dönüyor ve demir kafesleri titretiyordu.

Her tarafı kuşatan demir kafesler ve yüksek duvarlara! rağmen, onun sesi bütün engelleri aşp ümmetin kalbindeki yerine ulaşıyor, ümmeti içinde bulunduğu döküklük, tembellik ve gaflet uykusundan uyandırıyor, ezeli ve ebe-| di gerçeğe dönmelerini haykırıyordu.

Şeyh Ömer Abdurrahman'ın sözleri, bütün yalanları

ve iftiralarıyla Mısır rejiminin müslümanlarla dinleri arasına girmek için koyduğu tüm engelleri bir bir yıkıyor ve gerçeklerin yüzüne çekilen kara perdeleri yırtıyordu.

Bütün bu heyecanlı anları iliklerimize kadar duyarak yaşadık. Bu öyle bir savunmaydı ki, insana İmam Ah-med b. Hanbel (r.a)'ın savunmasını hatırlatıyordu.

"İslam alimi zalimlerin zulmüne karşı takıyye yapıp konuşmazsa, cahil hiç bir zaman hakikati anlayamayacaktır. Peki insanlar bu durumda tiakkı nasıl öğreneceklerdir?" (İmam Ahmed)

Bu, gerçekten yıllardır söylenmesi gereken bir sözdü. Bu, savunulan hakkın kendisiydi, Hakk'tan öteye ne olabilirdi ki? Ondan öteye ancak Kur'an'ın buyurduğu gibi, sapıklık...

Bu kendisiyle savaşılan Allah'ın nuruydu. Bunun da en açık burhanı; "batırırır ona karşı mücadelesi ve ontî söndürmek istemesiydi. İşte, hakkın sesi, çağın en zalim tağutlarından birisinin Askerr Güvenlik Mahkemesinde bir nur gibi karanlığı yırtıyor, parçalıyor, bir ihlas ve iman güneşi gibi ümmetin içinde bulunduğu zulmete doğuyordu.

Evet, Rabbimiz doğru söylüyor; "Kafirler bütün nefretleriyle istemeseler dahi Allah nurunu tamamlayacağına hükmetti." {Tevbe 32)

Şeyh Ömer Abdurrahman mahkemede tıpkı bir aslan gibi kükreyerek hakkın üstüne örtülen bâtil perdesini sıyrtıyor, bâtilin çirkin ve hâin yüzünü insanlığa gösteriyordu. Hakkın feyzi ve bereketi bir sel gibi coşuyor, kaynıyor, köpürüyor, bâtilin deniz köpüğü misali sahte gerçekliğini önüne katıp, silip süpürüp götürüyordu.

Hakkın hüccet ve delilleri birbirinin ardından yükseliyor. Allah davasının çevresindeki şüpheler çemberi kırılıyor, bâtil her yandan kuşatılıyordu. Sevincimiz derin bir coşkuya dönüşüyordu. Fakat o, zaman zaman bize bakhıyor, bu sevincimize set çekiyordu.

Şeyh Ömer Abdurrahman bu savunması yüzünder hayatının feda edebilirdi. O'nu, üstadımızı, hocamızı manevi babamızı yitirebilirdik.

Fakat o şehadeti arzuluyor, ona kavuşmayı candan diliyor ve Seyyidüşşüheda Hamza (r.a) ile beraber olmak istiyordu. O, Rasulullah (sav)'in: "Şehidlerin önderi Hamza'dır. Sonra, zalim emire hakkı emredip kötülükten alı-

koyduktan sonra o zalim emirtarafından öldürülen insandır." sözünün doğruluğu için bunu diliyordu.

Halbuki biz ona, öğretici, üstad, yol gösterici ve bizi terbiye edici bir insan olarak o kadar muhtaçtık ki, bunu ifade etmenin imkanı yoktur.

Sonra kendimize geliyor, tekrar vicdanlarımıza dönüp onun savunmasına kulak kesiliyor, bu garip düşünceleri zihnimizden uzaklaştırmak istiyorduk.Öyie ki, Şeyh Ömer Abdurrahman bir defasında dönüp bizi susturdu. Sanki o, içimizden geçenleri okuyordu. Sonra yine mahkeme üyelerine yöneldi ve meydan okumasına devam etti.

"Akidem ve vicdanım önünde zulme karşı koymak. taaûtî ceberrutluau reddedip, zalimlerin sapıklığına, yolsuzluğuna ve sahtekarlığına, insanların zihnine ektikleri I şüphelere karşı ci'had edip bunu insanların gözleri önüne sermekle kendimi görevli hissediyorum. Velew ki bu. hayatıma ve bütün sahip olduklarıma malolsa bile... Askeri Savcılık beni idamla yargılıyorsa, bilsinler ki bu asla beni korkutamaz ve buna kesinlikle de üzülmemi Belki o zaman "Ka'be'nin Rabbine yemin olsun ki cennete kavuştum" der ve şu sözleri söylerim:

"Müslüman olarak öldürülürsem gam yemem. Ne şekilde olursa olsun, Allah yolunda şehid olmaktır dileğim."

Bu sözleri duyunca kendimizi tutamadık. Üstadımız sanki bize, kendisi için şimdiden başsağlığı diliyordu. Ama gözyaş, arımız tüm direnmemize rağmen durmak bilmiyor, kalblerimizin derinliğinden coşarcasına müthiş bir sessizlik içinde akıyordu. Önderliğinde inanıp amel ettiğimiz, açtığı cihad sancağının gölgesinde kendisiyle birlikte kader birliği yaptığımız bu yiğit insana şimdiden veda ediyorduk.

Fakat...

"Allah kuluna yetmez mi?"

Allah, kudreti ve rahmeti ile kulunu kurtarır...Sonra onu zindandan kurtarıp önce kendi dini için, sonra bizim için hayatta alıkoydu.

Bundan da önemlisi, onun savunmasının bir çok mücahid müslüman gencin kanlarının haksız yere heder edilmesine Allah'ın İzniyle engel olmasıydı.

Mahkeme, Allah'ın indirmediği aşağılık kanunlarla hükmetmesine rağmen, bu mücahid gençlerin hiç birini

ölüme mahkum edemedi; Zira mahkeme de, bu gençlerin başlattıkları kıyamın ne kadar yüce ve haklı bir dava olduğunu sonunda kabul etmek zorunda kalmıştı.

Evet, sonunda Allah'ın dediği gibi demek zorunda kaldılar. "Rabbim, dilediği için çok lütuf sahibidir." (Yusuf 100)

Allah'ın büyük rahmetinin eseri olarak, faziletli şeyhiğimiz sağ salim dışarı çıktı, hem de izzet ve şerefle, bir insan başını nasıl yüksek tutarsa öylece.

Yine susturulduğu yerden davetine ve yol göstericiliğine başladı. Yine İslam ne diyorsa onu deyip haykırma ya yöneldi.

"Bil ki, bütün bir ümmet sana yarar vermek için toplansalar, Allah'ın sana yazdığından başka bir faydayı ve remezler. Ve, sana bir zarar vermek için de bir araya gelip toplanmış olsalar, Allah'ın sana yazdığından başka bir zarar veremezler. {O zaman artık) kalemler kaldırılmış ve sahifefer kurumuştur." (Hadisi Şerif)

Evet, Şeyhimiz cihadına devam ediyor... Sözlerini daha yeni duymuşçasına hâlâ vicdanlarımızda yankılanmakta... Sanki oradayız, orada, Devlet Güvenlik Mahke

meşinde. Sanki hâlâ demir parmaklıklı kafeslerin ardın daymışız gibi geliyor insana.

"Evet... Şeyh Ömer yerini alıp sandalyesine oturdu..\\ Ve bir aslan gibi kükreyerek konuşmaya başladı. İşte, <j top güllesi gibi kelimeleri... İşte demir parmaklıklar, onur) sözlerini nabzında duyuyor ve titriyor.

Evet, "Hüküm Allah'ındır" sözünü binlerce yıl önce yüce peygamber Yusuf b. Ya'kub b. İshak b. İbrahim Mı sır zindanlarının derinliğinden haykırarak seslenmiş, zindanın prangaları hakikati söylemesine engel olmamıştı.

Ömer Abdurrahman şöyle haykırıyordu;

"Eğer biz Haricî isek ey yöneticiler! Peki ya siz kimsiniz? Siz yoksa Ali (r.a) ve onun ashabı mısınız? Acaba Hz. Ali {r.a) da sizin yaptığınız gibi hükmünü Nasrani ve Yahudilerin kanunlarından mı almıştı? Veya onun devletin hükümleri sosyalizm veya demokrasi üzerine mi kurulmuştu?

Allah'ın şeriatını hayattan uzaklaştıran ve onun yerine cahiliyet şeriatını (kanunu) ve cahiliye yönetimini koyup kendi hevasına ve halkın heva ve hevesine veya belli bir insan topluluğunun kanunlarını Allah'ın hükmü ve Şeri-

atından üstün tutan kişinin hakkın karşısında ne demeye hakkı olabilir ki?

Bütün cinayetim ve cürmüm, devleti eleştirmem ve toplumdaki fitne-fesadı ve Allah'ın dinine olan düşmanlığı izhar etmemdir. Bunun için sesimin duyulabileceği her yerde, dinimin ve itikadımın hak sözüyle, bâtılı param parça dağıtmaya çalıştım durdum ve her yerde de bunu yapmaya çalışacağım.

Cami minberleri, üniversite salon ve meydanlarının hepsi de Allah'ın şeriatını savunduğuma ve Allah'ın izniyle ona yapılan hücumları durdurduğuma, İslam için canımı malımı feda ettiğime şahiddir.

Ey Savcı, ey Devlet Güvenlik Yüksek Mahkemesi Reisi! Allah'tan kork. Allah seni hükümete ve devlete karşı korur, ama devlet ve hükümet seni Allah'ın azabından ve gazabından menedip seni O'na karşı koyamaz.^[1]

Prof. Dr. Ömer Âbdurrahman Kimdir?

Ömer Abdurrahman 3 Mayıs 1935 yılında Dekahliye

^[1] Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 7-12.

vilayetinin el Menzile merkezine bağlı el Cemaliyye'de dünyaya geldi.^{2[2]}

Yetişmesi:

Ömer Abdurrahman'm yetişmesini kendisinden dinleyelim. "Fakir bir anne babadan doğdum. Konuşmaya başlayıp aklım erdiğinde bana; "Sen daha on aylıkken gözlerini kaybettin" dediler. Küçüklüğümde dayım elimden tutar, beni mescide götürür, bana Kur'an öğretirdi.

Beş yaşıma geldiğimde beni görmeyenlere mahsus medreselerden biri olan "Nur Körler Medresesine" kaydettirdiler. Burada görmeyenlere "Briel" metoduyla okuma yazma öğretiyorlardı.

Bu, Tanta'da bir medreseydi. Orada ük bakım, koruma ve eğitimimi gördüm. Sonra kendi nahiyeme gidip orada onbir yaşındayken Kur'an'ı hıfzettim. Daha sonra Dimyat'ta dînî bir enstitüye girdim. Burada dört yıl okudum, böylece Ezher'in ilkokul diplomasını elde ettim.

Dayım, Kur'an'ı ezberlememde üzerimden ayrılmayan

^{2[2]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 13.

bir göz gibiydi. Zira zamanının çoğunu bana ayırıyordu. , Her sabah erkenden el Birke gölcüğünün yakınında bulunan bir mescide daha sabah namazı olmadan gidiyor, okulda hocanın yarın bize anlatacağı dersleri beraber çalışıyorduk.

Dimyat'ta bilinen şiddetli soğuk ve yağmura rağmen bir gün sonraki dersleri öğrenmek için mescide gitmeye, el örgüsü hasır üzerinde oturup okumaya adeta can atarcasına yarış ederdik.

Daha sonra el Munsura'daki dînî (el-Ezher) Medresesine girdim. Bu medrese henüz yeni açılmıştı, herkes okulun yeni açılmasından dolayı büyük bir sevinç içerisindeydi. Bu okulun tam üçyüz öğrencisi vardı. Burada beş yıl okuduktan sonra 1960 yılında Ezher Lisesi diplomasını almaya hak kazandım.

Ezher Lisesi yılları, dîn ve lûgat (dil ve edebiyat) bilimlerinin temelini disiplinli bir şekilde öğretildiği bir merhale olarak bilinirdi. Derslerimize çok iyi çalışırdık. Çoğu zaman biz hocanın yerine kalkar dersi anlatır ve yorumlardık. Hatta Ezher'de okutulan kitapların dışında kitaplar da okuduğumuzdan, hocaları zaman zaman zor

durumda bırakan sorular sorardık.

Buradan sonra Ezher Üniversitesi Usûluddîn" Fakültesine girdim. Orada da beş yıl öğrenim gördükten sonra 1965 yılında mezuniyetimi kazandım. Bu fakültede öğrenim dört yıl idi. Eğer o yıl Üniversite Şurası Başkanı (Rektör) Ezher'in eğitim yönünden geliştirilip yeni derslerin okutulması için fakülteyi bir yıl daha uzatmasaydı bir yılımız daha böylece kaybolup gitmeyecekti.

Fakülteden İmtiyaz, (pekiyiden de üstün bir not derecesi) Şeref takdiri ile mezun oldum. Buna rağmen fakülteye öğretim görevlisi olarak atanmadım. O yıl fakülte asistan ihtiyacı olduğunu ilan etmediğinden Vakıflar Bakanlığı bünyesinde el Feyyum vilayetinin bir köyüne imam olarak tayinim çıktı. Tâyin olduğum köy yirmi bin nüfusa sahipti. Bunun üçte birini Nasraniler oluşturmaktaydı.

Bu köy zeytin ve limon ziraatı ile şöhret bulmuş, ahâlisinin ahlakı panayır insanların ahlâkı gibiydi. Erkekleri de talak üzere yemin etmekle meşhurdu. Bu konuda bütün gayretimle durumun ıslahına çalıştım. Özellikle görevimi çok seviyordum. Bu görev "İmam-ul Mescid" unvanıyla anlam kazanıyordu. Bir de ne göreyim,

hiç bir zaman doğru dürüst dolmayan saflar dolup taşmakta, küçük büyük, genç ihtiyar, kadın erkek mescide akın etmekteydi.

Davette sloganım şuydu; İnsan işinde ciddi olur ve elinden geleni yaparsa Allah onu kesin başarıya ulaştırır. Bir kaç kişiden başka kimsenin gelmediği sabah namazında saflar bir biri ardına çoğaldı.

Mezuniyetimden bir yıl sonra "Diplom" diye bilinen "Yüksek Lisans Öğrenimi" gördüm. İki yıl sonra ikinci bir diploma daha aldım. Bu iki yıl master öğrenimine denk kabul ediliyordu. Buna ek olarak üç profesörün imtihan edeceği, bir tez hazırladım. Master tezimin konusu "Haram Aylar" içli. Böylece 1967 yılında 5 Haziran savaşından iki ay sonra master diplomasına hak kazandım.

-O yıl vilayetin merkezinde vaaz ve irşad göreviyle görevlendirildim. Yeni görevim gezici vaizlik idi. Mescİdden mescide dolaşıp vaaz ediyordum.

Hocalarım; Prof Dr, Muhammed Ebu Şehbe, Prof Dr. Abdül Azim Abbas, Prof Dr. (Şeyh) Ahmed Es Seyyid El Kumî vs. Bu üç hoca benim tez imtihanımı yapan, aynı zamanda köndilerinden ilim dinlenip yazılan alim şahsi-

yetlerdi.

1968 yılında fakülteye asistan olarak atandım. Bununla beraber el Feyyum'da camilerde hutbelerime devam ediyor, bu hutbelerimde devletin çeşitli tutarsızlıklarına işaret ediyordum. Derken milli istihbarat teşkilatı hemen hemen her hutbemden sonra beni çağırarak ifademi almaya başladı.

Bunlar Abdünnasır zamanında yapılıyordu. Hutbelerimde Firavun'dan söz ettiğim zaman, hükümet görevlileri bununla Abdünnasır'ı kastettiğimi sanıyorlardı. Abdünnasır yönetimine karşı eleştirilerim gün geçtikçe arttı. Tenkitlerim arttıkça polise çağırılmam da o derece sıklaştı. Nihayet 1969'un sonunda Ezher'e çağırıldım. Üniversite genel sekreteri ile görüştüğümde; geçici olarak -maaşım devam etmek kaydıyla- açığa alındığım haberini verdi. Böylece askerlerin cephesindeki cezaî uygulamanın sivillerin cephesine geçtiğini anlamaya başladım.

Sonra, bir veya iki yıl boyunca yarı maaşla devam ettim, ondan sonra ya görevinize iade edilirsiniz veya görevinizden uzaklaştırılırsınız. O gün maaşım sabit bir şekilde 23 Mısır Cüneyhi idi. Aldığım ise bunun yarısı 11.5

cüneyhtî. Bunun beş cüneyhini kiraya veriyordum. Diğer yarısı da bana ve 6 cüneyh 50 kuruşla geçimini sağlamaya çalışan anneme kalıyordu.

1969 yılının sonunda açığa alınmamın kaldırıldığını fakat, asistanlıktan üniversite idaresine, görev açıklığı getirilmeden tayin edildim. Buna rağmen ben Feyyum'un köylerinde gezici vaiz olarak konuşmalarına devam ettim. Kimi zaman bunu açıktan, kimi zaman da gizli yapıyordum. Ve derken 13 Ekim 1970 günü tutuklandım. Abdünnasır da aynı yılın Eylül ayında ölmüştü. Öldüğünde minberden müminlere namazının caiz olmayacağını haykırdım. Ve halkı namaz kılmaktan men ettim. Hemen ardından kaledeki zindana atıldım. Burada sekiz ay yattım, bu sürenin çoğunu 24 nolu koğuşta geçirdim. Burası benim çok hoşuma gidiyordu, beni başka koğuşlara götürdüklerinde hep oraya dönmek istiyordum. 10 Haziran 1971 de kale zindanından tahliye oldum.

Ardından üç aylığına Feyyum Lisesi'ne görevli gittim. Sonra benden Minye Lisesi'ne gitmem istendi. Doktora'yı alayım diye bu isteklerini iki ay savuşturdum. Minye'ye tayinim bana eziyet etmek içindi. Onlar benim Feyyum'da

istikrar içinde olduğumu biliyorlardı. Onun için huzurumu kaçırp suları bulandırmak istiyorlardı. Tabi, is-temiyerek de ofsa Minye'ye gittik. Gittik ama, giderken de hep mesken, yeme içme ve gidip gelme korkusu ile içice gittim. Fakat bütün korkularım boşuna imiş. Min-ye'de bana kardeş olacak en hayırlı insanlarla karşılaştım.

Şeyh Mahmud Abdül Mecid bunlardandı. Allah kendisinden razı olsun, başta o olmak üzere diğer kardeşler bana en hayırlı hizmet ve yardımda bulundular. Gittiğim Minye Lisesi, istihbaratla bana zarar verecek her konuda yardımlaşıyordu. Amaçları bana zorluk çıkarmak ve sıkıntı vermektir. Ders programları hazırlandığında, haftanın her günü beni meşgul edecek dersler verilmişti. Lise Müdürü kimseyle görüşmememi ve kimsenin de benimle görüşmemesini söylüyor ve beni tehdit ediyordu. Gittikçe boğazımdaki idam ipini daraltıyorlar, hareketlerimi kısıtlıyorlardı.

Bu arada gizlice perşembe ve cuma akşamları Fey-yum'a gidiyor, doktoramın geri kalan kısmının basılmasıyla ilgileniyordum. Usûlü'ddin dekanı Prof. Dr. Muham-med Ebu Şehbe ile doktora imtihanı İçin kimsenin haberi

olmadan gün tayin ettik. Bir hafta sonra komisyonun diğer iki hocasına giderek onlardan da söz aldım ve Fey-yum'a döndüm. Sonra Mina'ya hastalandığıma dair bir telgraf çektim. O hafta derslere giremeyeceğimi bildirdim. 13 Mart 1972 günü, hatta kardeşimin dahi bilgisi olmadan Kahire'ye gittim. Fakülteye vardım. Doktora imtihanını fakülte dekanı ve iki hocadan başka kimse bilmiyordu. Kimseye bir şey sızdırılmamıştı.

İmtihandan çok kısa bir süre önce, fakültenin ilan tah-tasına küçük bir ilan koyup doktora imtihanının saatini duyurduk. Konunun adı "Tevbe Sûresi'nde Kur'an'm Düşmanlarına tavrı" idi.

Doktora tezinin imtihanı yapıldı. İstihbarat birimleri her zaman yaptıkları gibi bu sefer imtihana müdahale edemediler. Ertesi gün Şeyh Ömer Abdurrahman'ın Uslu'ddin Fakültesinden Yüksek Şeref payesiyle Dokto-ra'sını aldığı gazetelerde çıkınca herkesi bir şaşkınlıktır aldı gitti. İstihbarat da, halk da bunun nasıl olduğunu anlayamadılar. Bundan dolayı Milli İstiharat, Üniversite'ye asistan olarak tayinime engel oldu. Bu yasak 1973 yılı yazına kadar devam etti.

Sonra, Üniversite Kurulu benim haberim olmadan duruma itiraz eder. Halbuki ben idarenin reisini tanımadığım gibi o da beni tanımıyordu. On sayfa kadar yazdığım müzekkerede benzeri görülmemiş bu olayı ve üniversiteden uzaklaştırılmamı şiddetle kınıyor, bir genelge ile; bunun bütün bakanlıklara bildirilmesini istiyordu (Allah'ın; rahmeti üzerine olsun). 1973 yazında üniversite tarafından çağırıldım. Bana üniversite kadrolarında Kızlar Fakültesi ve Usûlü'ddin'de boş yer olduğunu bildirdiler. Beri de tabii olarak Asyut'a gitmeyi seçtim.

1977 yılına kadar fakültede derslere aralıksız devam ettim. Sonra Suudi Arabisten Riyad Üniversitesinde Külliyyetü'l Benat'a (Kızlar Fakültesi'ne) davet edildim. Orada 1980 yılına kadar kaldım. Fakat İlahi kader o yıl beni Mısır'a çekmeseydi bu süre 1981 de dolacaktı.

Aynı yılın Eylül ayında tutklanmam emri çıktı. Bahanede "korunma" altına alınmamızmış. Yakalanmamak içirt kaçtım. Fakat bizi, sonunda Ekim ayında yakaladılar.' 1981 yılında Enver Sedat'ın öldürülmesinden sorumlu örgüt emiri olarak Askeri Devlet Güvenlik Mahkeleri önüne çıkarıldım. Her iki davada da suçsuz olduğum hükmüne

varıldı. Allah'a hamdü senalar olsun, 2 Eylül 1984 yılında hapishaneden tahliye oldum."

Üstad Ömer Abdurrahman 1992 tarihinde Mısır dışında sürgünde bulunmaktadır. Muhammed, Ahmed, Abdullah, -Fatıma, Abdurrahman, Üsame ve Hasan isminde yedi çocuğun babasıdır.^{3[3]}

Ömer Abdurram'ın Cihad Örgütü Davasındaki Müdafası

Hamd ancak Allah'adır. O'na hamdeder, O'ndan yardım diler, O'ndan bağışlanmayı ister, O'nunla ve yin O'na sığınırız nefislerimizden ve işlediklerimizin şerrin| den. Allah kimi hidayete erdirmiş ise onu sapıklığa götürcek hiç kimse yoktur. Kimi de doğru yoldan çıkarmı sa, onu doğru yoia erdirecek kimse yoktur. Ve şahitli ederim ki, Muhammed (sav) O'nun kulu ve Rasûlüdür.

Hicretten on üç yıl önce, Ramazan ayında Muhar med (sav)'in önderliğinde başlayan İslam İnkılabı'nda^ sonra, ihtiyarlamış olan hayat yeniden can buldu, gen< leşti,

^{3[3]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 13-19.

dinçfeşti. Kur'ânî ve Nebevi nurun insanlığa bir güjj neş gibi doğmasından sonra, dünyayı bürüyen cehalet] dalalet ve kör taklid karanlıkları yok olmaya başladı.

İslam güneşinin parladığı günden sonra hayatın tamamı iman rengine bürünmeye başladı. Bütün bir haya | | insan, toplum, madde, ruh, ilim, amel, savaş ve barı topyekün imanî bir karakter kazandı.

İslam'ın insanlığı kölelikten özgürlüğe kavuşturan büyük inkılabının zuhuruyla beraber, öyle harukulade olaylar vuku buldu ki bu, dağları söküp yerinden taşımak, denizleri kurutmak, elementleri birbirinden kalbetmekten daha daha azametli bir şeydi. Bu inkılab öyle büyük bir değişimdi ki, hayatın kalbine ve ruhuna kadar nüfuz edip, tarihin akışını değiştirdi, insanlığın kaderine bir yön verdi, zamanın vicdanına yer etti.

Çünkü İslam inkılabının temelleri kâinatın cevherinin derinliklerinde ve beşeriyetin vicdanında fikri olarak yaşamakta, hayatın bütün alanlarına kök salmaktaydı. İşte o günden bu yana İslam müslüman insanın, müslüman ailenin, müslüman hükümetin terbiyesiyle azami derece ilgilenmiş ve ihtimam göstermiştir.İslam ferdin aklını ilim-

le, ruhunu akîde ve ibadetle, bedenini de temizlik ve sporla terbiye edip tedavi (tıp) ilmiyle kendini korumasını ve şifa bulmasını istedi.

İslam insanın nefsinin; güzel ahlakla ahlaklanması, kendini bilmesi, izzet, şecaat, cömertlik, benliğini (enaniyetini) inkar, sonra hilim, doğruluk, emanet, tevazu ve sabır gibi sıfatlarla muttasıf olması için eğitti. İslam insanlığı Allah'a, hayra ve imana çağırdı, insanları rahatsız eden eziyetleri bertaraf etmesi, insanı gözünü haramdan sakındırması, nefsinin zinadan korunması, müslümanla arasında selamı yayması, onlara eliyle ve diliyle zarar vermemesi için sosyal içerikli olarak olgunlaştırdı. İslam neseblerin birbirine gayri meşru bir şekilde karışmasını yasaklayarak, ailevi bünyenin kudsiyetini korumak için evliliği teşvik etti. Ayrıca, tüm aile fertlerine namazı, gücü yetenlere zekatı, onlara ilim öğretmeyi, onları muhafaza etmeyi ve cehennem ateşinden sakındırmayı emretti.

İslam bununla beraber; tüm kötülüklerden korunma esaslarını, nefislerin fısk ve fücra, aşağılık bir anla' <a saplanmaması için açık seçik bir biçimde ortaya koydu.

Yabancı hanelere ve bu hanelerde sakın bulunan ai-j

lelelele ilişkilerde; buralara izin isteyerek girmenin adabı nı, gözü helâl olmayan şeylerden sakındırmanın usulü nü, teberrücü (kadınların yabancılara gösterilmesi haran olan yerlerini ve zinetlerin göstermeleri) ve yabancı er keklerin yumuşak sözlerine aldanmamalart ve bunun hik metleri hakkında da açıklık getirdi. Tüm müslüman toptu mu bekarları evlendirmeye, insanları namuslu olmay teşvik etti ki, nikah imkanı ve ortamı doğsun. Bekar kızla rın zinaya itilmesi tehlikesi karşısında bizi uyardı.

Bütün bu tedbirler bedenî ve nefsî taharetin vicdan v< şuur aleminde emniyet altına alınıp, hayvânî temayülle! rin insanlardan uzak tutulması için ruh, gönül, nefis, kail ve beden temizliğine özen gösteren, cinsî sapıklık baştan çıkarma komplolarına karşı koyan hayâlî insanla! rın korunması içindi.

Yine İslam, müslüman toplumun her bakımdan sağ lık bir şekilde eğitilmesine ihtimam gösterdi. Ve bunu için topluma kardeşliği, yardımlaşmayı, birbirimize mer hamet etmeyi, eşitliği, adaleti, hayırla nasihati, ümmeti hayatî sorumluluk gerektiren meselelerinde özellikle da yanıışmayı, emr-i bil ma'ruf, nehy-i anilmünker'le muame

le etmeyi, hayırla ve sabırla özgürlük ve bağımsızlık içi karşılıklı tavsiyede ve yardımlaşmada bulunmayı emretti] Topluma faizi, içkinin her türlüünü, kumarı, cinayeti, zî' nayı, hırsızlığı, yol kesmeyi, zalime yardımı, zalim yöne | ticilere itaati, yağcılığı, nifakı ve kıskançlığı haram kıldı.

Yine, İsamî bir devlet teşkilatı kurmayı, müslüman bir idare gerçekleştirmeyi, yöneticilere şûrayı, adaleti, emaneti, hakları sahiplerine vermeyi ve Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyi buyurdu. "Ey Muhammed; "Onlar arasında Allah'ın indirdiği ile hükmet" (Maide, 48)

Böylece Allah'ın hakimiyetini kabul etmenin farziyeti, dinde kesin olarak sabit olmuştur. Bu da imanın apaçık ve tartışılmaz mantıki bir sonucudur. Bunu, müslümanım diyen küçük ve büyük her insan bilir ve aklı başında hiç bir iman sahibi inkar edemez.

Allah Teala bütün kainatın yaratıcısıdır, her şeye mâlik olmak ta O'nun hakkıdır. "O Allah ki, göklerin ve yerin sahibidir. O ne bir çocuk edinmiştir, ne de O'nun mülkünde bir ortağı olmuştur. Her şeyi O yaratmış ve her şeye de belli ölçüyü O koymuştur." (Furkan,2) Bütün kainat Allah tarafından yaratılmıştır. O halde bu kainatı kim yaratmış

ve ona kim malikse, onda tasarruf hakkı da onundur.

Böyle olunca hüküm, emir ve yasak ancak bu kudrete sahip olanın elindedir. Ve bunun neticesi olarak müslümanın iman etmesi gereken dâva şu olmakta; yaratan da, malik de bir olan Allah'tır. Öyle ise hakim birdir. O da, kendinden başka ilah olmayan, hükmedenlerin hükümce en âdili ve üstünü Allah'tır. Allah her şeyin yaratıcısı ve malikidir. Hak sahibi ancak O'dur. Ve mülkünde icra edilecek olan nizamı, razı olup seçen ve bunu bir kanun gereği yürütecek olan da O'dur. O malik olduğu şey üzerinde teşrî (kanun koyma) yetkisine sahiptir. Kendisine uyulan ve hükmü yürürlükte olan O'dur. Egemenlik, ancak Allah'ındır. Hüküm O'ndan başkasının olamaz.

"Hüküm ancak Allah'ındır, ancak kendisine kulluk (ibadet) etmemizi emretti." (Yusuf 40)

Allah bütün kainatı kendine kulluk ve itaat etmesi için yarattı. "Cinleri ve insanları ancak bana kulluk etsinler (diye) yarattım." (Zariyat 56)

İbadet Allah'tan başkası için yapılamaz. O halde ibadetle emretmesi de Allah'ın hüküm verdiği ve takdir ettiği emirlerin cümlesine dahildir. İbadet: Allah Teâlâ'nın razı

olup emrettiği şeylerin tamamına boyun eğip tevazu ile yapmaktır. Demek oluyor ki: Hakimiyetin sadece Allah Teâiâ'ya ait olduğunu kabul etmek, O'na kulluğun icabı olan emirleri yerine getirmeyi, yasaklarından kaçınmayı ve hükmüne teslim olmayı gerektirir. İşte ancak o zaman "Hüküm ancak Allah'ındır" kavramı, idrak sahibi müslümanın zihninde Allah'a ibadetin hakikati olarak tecelli edebilir. Bu da müslümanın, hayatının ancak Allah'ın . emri ve hükmü doğrultusunda olmasındadır. Hareketleri, davranışları ve yaşayışında Allah Teâlâ'nın emir ve yasaklarını aşamaz. Düşüncesi, akidesi, çevresinde olan insanlar ve topluluklarla olan ilişkisi, Allah'ın emir ve hükmüne uygun olmak zorundadır. O, Allah'ın emrettiği bütün ibadetlerde şeriatına uymuş, Allah'ın gönderdiği ilahi metod ve programı, din ve devlet, akide ve kanun olarak kabul etmiş, bunu omuzlamıştır.

"Hakimiyet ancak Allah'ındır" demek, yalnız Allah Teâlâ'nın malik, amir ve şeriat koyma hakkına sahip olduğu ve O'nun dışında hiç kimsenin kanun koyma ve hükmetme hakkının olmadığını ifade etmektir. Şeriat (kanun koyma) yetkisi, böylece mahlukattan hiç birisinin

olmadığı gibi, ne bir heyetin, ne bir partinin, ne de herhangi bir parlamento veya halkın, ne de insanlardan kimsenin hakkı değildir. Hüküm sadır olduğu makam Allah'ın hakimiyetidir. Hüküm vermek ancak O'na aittir.

İnsanlar ancak Allah'ın koyduğu şeriatı, O'nun egemenliği altında yürütürler. Allah Teâlâ'nın, hakkında hüküm indirmedığı şeye gelince; bunun müslümanlar üzerinde hiç bir tahakküm hakkı ve şer'iyyeti yoktur. İnsanlar şeriat koyma hakkına sahip değildirler. İnsanların tüm yapabilecekleri; Allah'ın ahkâmını tatbik etmek, sorunları çözmek için "istinbat" ve "kıyas" yoluyla ondan deliller bulup çıkarmaktır.

Allah indinden delil olmadan bir şeyi helâl veya haram kılmak demek, Allah'la hakimiyet noktasında bir savaş ve Allah'tan gayrısına kulluk edilmesi için insanlara yeni bir yöntem koymaktır. Ondan da ötesi bu; Allah Teâlâ ile uluhiyyet konusunda da bir boy ölçüşmedir.

"Allah'a yalan isnat edip iftira etmek için dillerinizin dönüp dolaşıp söylediği şeylerde; bu helâldir bu haramdır, demeyin. Şüphesiz, Allah'a yalan isnat ederek (uydurma ve kötü şeyler) söyleyenler kurtuluşa eremezler."

<Nahl116)

Ancak, insanlara emrettiği ve yasakladığı her şeye boyun eğdirmeye çalışan, dilediğini yapmaya zorlayan ve kanun olarak koyduğu şeyin karşısında saygı duymalarım isteyen kişi; Allah'ın müminlere kendisini reddederek inkar etmeyi ve ondan beraatlarını ilan etmelerini istediği tağutların cümlesinden olmuştur.

"Kim tğutu inkar eder ve Allah'a iman ederse, çözülmesi mümkün olmayan bir kulpa yapışmıştır."(Bakara 256)

"(Ey Muhammed) sana ve senden önce indirilene iman ettiklerini sananları görmedin mi? Onlar tğuta gidip onun hükmüyle hüküm vermek istiyorlar. Halbuki onlar o (tğutu) inkar etmekle emrolunmuşlardı. şeytan onları açıkça uçsuz bucaksız bir sapıklığa götürmek istiyor." (Nisa 60)

"Onlar cahiliye hükmünü m arzu ediyorlar? Derin bir inançla inanmış bir kavim için Allah'tan daha güzel hüküm sahibi kim olabilir?" (Maide 50)

"Hayır, senin Rabbine yemin ederim ki (Ey muhammed!) Onlar aralarında çıkan çekişmelerde seni hakem yapıp, sonra da verdiğin hükme nefislerinde hiç bir darlık

duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar." (Nisa 65) ^{4[4]}

Bu Ahkam Ayetlerinin İzahı

1- Allah Teâlâ; "Ey iman edenler, Allah'a itaat ediniz Rasûlüne itaat ediniz, sizden olan emir sahiplerine de. Eğer bir şeyde çekişmeye (ihtilafa) düşerseniz onu Al-lah'a ve Rasûlüne götürünüz. Eğer Allah'a ve âhirete inanıyorsanız bu sizin için daha hayırlı ve en güzel bir hüküm vermedir." (Maide so) ^{5[5]}

A- Ulu'l Emr Kimdir?

İbni Abbas'a göre: fukaha ve din ulemâsıdır. Mücahid'e göre: İlim sahipleridir. Ebu Hureyre'ye göre: Emirlerdir.

İbni Kesir: "Zahir olan, âyetin emir sahibi olan tüm emir ve ulemaya şamil olduğudur, diyor. Tefsir-i Menar'da "Ulu'l Emri, ehli hail vel akd heyeti ile, emirler, sul-

^{4[4]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 21-27.

^{5[5]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 27.

tanlar, ilim adamları, ordu komutanları, diğer idareciler ve önderlerdir ki; ümmet bunlara adalet, takva, istikamet ve ihlasla güzel ve doğru karar verme masalahatını korumakta sahip oldukları güven yüzünden başvurur" der.^{6[6]}

B- Allah Teâlâ "Ve Sizden Olan Emir Sahiplerine" Der.

"Sizden olan emir sahiplerinden maksad nedir? Bundan maksad, Allah'a iman edip Allah'a ve Rasûlüne (sav) itaat eden ve Allah'ın Şeriatı'na bağfı olan hüküm ve iktidar sahipleri demektir.

O halde ulu'l emrin mutlaka iman, istikamet ve takva ehlerinden olmaları gerekir. Çünkü görevleri, müslümanların işlerine "velayet" etmek, Şeriat Sahibi (sav)'i; dinin korunması noktasında "hilafet" ve "naiblik" hükmünde bir yetkiyle temsil etmektir. O halde bu emaneti, bu dine inanan ve onun ahkâmını hayatına hakim kılan ve Allah'ın şeriatını uygulayan bir insan veya iktidarın eline teslim etmek gerektiği kendiliğinden açıklık kazanmış oluyor.

^{6[6]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 27-28.

Ancak, bizden olmayan, yani müminlerden olmayan ya da İslam'la alay edip onu aşağılayan, Allah'ın haddlerini (cezai müeyyidelerini) ayaklar altına alan, faizli muameleyi kanunileştiren, Allah'ın Şeriatıyla hükmetmeyen ve Allah'ın haram kıldığı şeylerin çoğunu haram kabul etmeyen, medeni hukuk ve evlenme kanunlarını değiştirmede Allah'ın dinine karşı pervasızca bir tavır takınan, müsümanlara asla merhamet etmeyeceğini tehdit edip ilan eden, Siyonistlere Nil'in suyundan vereceğini vaade-dip bütün dinleri bir çatı altında (İslam - Yahudilik - Nasranilik) toplayacağını savunan, yeryüzde müslümanlara karşı en amansız ve acımasız biçimde düşmanlık besleyen yahudilerle Camp David andlaşmasını imzalayıp siyonistlerle ilişkilerimizi sanki hiç bir şey olmamışçasına yumuşatan, İsa Aleyhisselam'ın çarmıha gerildiğini söyleyen, dinin temel kaidelerini birbirinden ayırıp parçalayan, Kur'an'ı ardına atan ve SİYASETTE DİN, DİNDE DE SİYASET OLAMAZ diyen bir insan asla ve kesinlikle ulu'l emr'den olması mümkün olmadığı gibi, üstelik itaata da layık değildir.^{7[7]}

^{7[7]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstışare Yayınları: 28-29.

C- "Allah'a İtaat Ediniz Ve Rasûlüne İtaat Ediniz."

Allah Teâlâ âyet-i kerimede "etiy'û-itaat ediniz" fiilini Rasûlü için de sahip olduğu makama uygun olarak ikinci bir kez tekrarlayarak zikrediyor. Burada Allah (c.c.) Rasûlü (sav) hakkında özel bir itina göstermekte, ona, kendisinden sonra "itaafta başkasına tanımadığı bir istiklal ve muhtariyet vermektedir.

Sonra, "etiy'û" fiilini ulul emr için tekrar edip zikretmedi. Buradan da, onların itaat edilmede başlı başına bir istiklal ve muhtariyet sahibi olmadıkları çıkıyor. Onlara itaat, ancak Allah'a ve Rasulü'ne itaatlanndan sonra vacib olur. İtaatlan bu sınırı aşamaz ve bunun üzerine çıkamaz.

8[8]

D-İhtilaf Durumunda Ne Olacak?

Âyet-i kerime devamla, hakim idareci ile idare edilenler arasında bir ihtilaf olursa bunun hallinin nasıl ola-

^{8[8]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 29.

cağına işaret edilmekte. "Bir şeyde çekıştiğiniz zaman, onu Allah'a ve Rasûlü'ne çeviriniz (havale ediniz, başvurunuz). Bir şeyin hükmünü Allah'a havale etmek, Kur-an'a, Rasûle havale etmek ise sünnetine baş vurmak an-lamınadır. Bu âyet-i kerime, her hangi bir şeyde ihtilafa düştüğümüz zaman, onu Allah'ın Kitab'ınave Rasûlünün sünnetine baş vurarak halletmek hususunda bize yol göstermek için nazil olmuştur.

Daha sonra, tüm meseleyi Allah'a ve âhiret gününe imana bağılıyor. "Eğer Allah'a ve âhiret gününe inanıyor-sanız bu sizin için hayırlı ve daha güzel bir hükümdür" (Nisa 59)

Âyet-i kerime açıklıkla; kişi veya toplum çekışmelerin-de Kur'an veya sünnete baş vurup Kur'an veya sünnetin hakemliğini kabul etmiyorsa, kesinlikle Allah'a ve âhiret gününe iman etmediklerini vurguluyor.^{9[9]}

E- "Eğer Bir Şeyde Çekişerseniz"

Buradaki "şey" kelimesi belirsizlik ifadesi taşımakta-

^{9[9]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 29-30.

dır. Arapçada şart cümlesindeki belirsizlik ifadesi, umum anlamındadır. Yani; itikad, ibadet, mülkiyet, cinayet, kan davaları, haddler, dîn ve dünya işlerinin hepsinde husule gelen ihtilaflardan her hangi birisinde müslümanlara farz olan; yönetenler olsun, yönetilenler olsun, zahiri, batini her meslede Kitap ve Sünnet'e müracaat edilmelidir. Yoksa asla müslüman olamazlar, velevki müslüman olduklarını iddia etseler. Çünkü bir vakıa, içerdiği tüm haki-katlarla kendisidir,, mücerred yalan iddialar ve boş temennilerle değil.^{10[10]}

1.Ulûlemr'e İtaat

Ulûlemlere itaat, ancak ma'rufta ve Allah'a itaati buyurduğu şeylerde vardır, Allah'a isyanı emrettiklerinde değil. Çünkü: "Allah'a isyanda mahlukata itaat yoktur." Yukarıdaki âyet-i kerime Abdullah b. Huzeyfe (r.a.) hakkında nazil olmuştur. Bir vakit Allah'ın Rasûlü (sav) onu bir seriyye ile gazveye göndermişti. Abdullah (r.a.) seriyyede bulunan arkadaşlarına bir ateş yakmalarını ve bu ateşin

^{10[10]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 30.

içine girmelerini emreder. Bunun üzerine seriyyedeki sahabiler onun bu buyruğu üzerine tartışmaya başladılar, bu durum Rasulullah (sav)'e ulaşınca şöyle dedi; "Şayet o ateşe girmiş olsaydınız, ebediyyen oradan çıkamazdınız. İtaat ancak mahruftadır.(Buhari, Müslim ve Müsned)

Ulu'l emre itaati sınırlayan ve onu kayda bağlayan hadisi şerifler çoktur. Buhari'de itaat ancak ma'ruftadır", Yine "Günahta itaat yoktur" ve yine "Onlardan kim size günah işlemeyi emrediyorsa ona itaat etmeyiniz" Duyurulmuştur. Müslim'de ise Ümmül Husayn (r.a.) diyor ki: Allah'ın Rasûlü (sav) veda hutbesinde; "Eğer üzerinizde sizi Allah'ın Kitabıyla idare eden bir köle bile seçilmiş olsa, ona itaat ediniz." buyurulmuştur. Yine Allah'ın Rasûlü (sav): "Müslüman kişiye, sevdiğinde ve sevmediğinde ulu'l emre, Allah'a asi olmakla emrofunmadıkça itaat etmesi gerekir. Ne zaman günah işlemekle (asi olmakla) |emrolunursa, bu emirde ne onu dinlemek, ne de ona uymak vardır."

İşte bu hadisler, "Emir habeşli bir köle dahi olsa, ita-jat"ı emreden hadislerin mutlak anlamını mukayyed kıl-makla, emirlere emirlerinde hoşlanmadığımız hususlarda uyup uymamasının sınırlarını çizmektedir. Ahmed b.

Hanbel'in Müsned'indeki bir hadis-i şerifte: "Allah'a itaat etmeyene itaat yoktur." buyurulur. Yine Müsned'de, "Allah'a asi olana itaat yoktur." buyurulur. Diğer bir rivayette: "Allah Teâlâ'ya asi olana itaat yoktur." Yani müslümanların bunlara itaat etmesi gerekmediği gibi, gücü yetenler için bu itaati reddetmeleri de farzdır.

Ebu Şeybe'nin Müsned'inde: "sizin üzerinize bazıları emir olacaklar, onlara itaat etmek size vacib değildir." buyurulur. Bir diğer rivayette: "Allah'a baş kaldırına itaat olmaz." buyurulmaktadır. Bir adam Abdullah b. Ömer'e (r.a.): "Bize ma'siyetle emir buyuran bir emir hakkında ne buyurursunuz?" dediğinde; "Allah'a itaatında ona itaat et , asi oluşunda etme!" buyurdu.

Müslim'de geçen bir hadiste: "Sizin üzerinize bazı insanlar emir olarak gelecekler, hem ma'rufla, hem münkerle amel olacaklar; kim bunların yaptıkları münkerden kerahetle nefret ederse* Allah indinde kendini berî (suçsuz) kılmıştır., kim de alenen İnkâr ederse selamete ermiştir. Fakat kim de onlardan yana olur ve onlara uyarsa" deyince sahabiler Rasulullah (sav)'e: "onlarla o zaman savaşılmı mı?" diye sordular. Allah'ın Rasulü (sav): "Hayır,

namazı ikame ettikleri sürece..." buyurdu. Burada namazı ikame etmekten kinaye, Allah'ın dinini ikame etmektir. Rasûlü'nün yoluna tabi olup Allah'ın indirdiği ile hükmetmek, ihtilaf ve hükümlerimizde Allah'ın şeriatına baş vurmak ve namazı ikame etmenin hukukuna gerçekten riayet'etmektir. Namazı ikame etmek, namazı kamil şartları içinde erkan ve adabıyla, farz, vacib ve sünnetlerine hakkıyla riayet ederek kılmak ve yaşamaktır. İkamenin cümlesinden olarak; vakit namazlarını emirin cemaatla mescidde kılması ve kendisi hakkında yönetilenlerce bunun açıkça bilinmiş olması şarttır. Eğer böyle yapmazsa ona itaat etmek gerekmez. Aksine, "Şeriatta" onunl savaşmak emrolunmuştur.

Şimdi bize vacib olan, hadisin anlamı üzerinde bira daha durup, maksat ve gayesini iyice anlamaktır. Namai kılıp Rabbine iman, takva ve ihiasla secde eden, O'nurt celal ve azametine boyun büken bir kişi için, secdenin ruhu ve cevheri olan namazının, kendisini fuhşiyattan ve münkerden alıkoymuş olması başta gelen hususlardan! dır. Namaz gerçekten sahibini fuhşiyattan ve münkeratı tan alıkoyduğu zaman gerçek namazdır.

Allah Teâlâ'nın Kitab'ında yasakladığı faizli alış-verişler de, namazın men etmesi gereken münkerattandır. Bu konuda İbni Abbas, İbni Mes'ud ve Hasan el Basri diyorlar ki: "Namazın kendisini fuhşiyattan ve münkerattan alı koymadığı insan, Allah'tan uzaklaşmaktan başka bir şev elde edemez. "Şüphesiz ki namaz, fuhşiyat ve münker^j den nehyeder" (Ankebut 45)

g- Müfessirler ve hadis ehli ma'sıyyette itaatin olmaj dığında icma ettikleri gibi, küfürlerinde ve dinden sapmaj lan yüzünden de onlara karşı çıkma hususunda da icma etmişlerdir. Bu arada unutmamak için buna şehadej eden bazı görüşleri rivayet etmek istiyorum. ^{11[11]}

Ulemanın Görüşleri

1- İmam Kurtubî:

İbn Huveyz Mendad'dan rivayetle naklediyor. Dedi I "Sultan'ın emirlerine itaat etmeye gelince; Allah'ın emirl rine uymayı buyurmasında itaat etmek vardır (vacibdir ma'siyeti buyurmasında ise itaat yoktur (vacib değildir))]

^{11[11]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstışare Yayınları: 31-33.

Bunun için zamanımız velayet sahibi (yöneticilerine) at, onlara yardım, onları ta'zim etmek (yüceltmek) v saymak caiz değildir. Eğer bizimle namaz kılıyorlars ma'siyetlerinden ötürü fasıktırlar, onlarla namaz caizdir Fakat dinde bid'at ehlinden iseler (arkalarında) onlarla namaz kılmak caiz değildir. Ancak müminler böyle yöneticilerin şerrinden emin olmazlar da onlarla namaz kılma zorunda kalırlarsa, namazlarını daha sonra tekrar iade ederler.

2- Alûsî:

"Onlara itaat etmenin vücubu (farz oluşu) hak üzer (Kur'an ve Sünnet) üzere olduklarmdandır. Allah Teâlâ'nın Şeriatına muhalefet ettiklerinde onlara itaat etmeli vacip değildir. Bu da, "Hiç bir beşere Allah'a isyanda itaj at yoktur." hadisine mebnidir. Bu hadisi İbni Ebî rivayet etmiştir."

3- Bazı Şafii ufeması demişlerdir ki;

"İmama itaat.haram olan bir şeyi buyurmadıkçadır, Diğer bazıları da; "Emrettikleri, umum ümmetin yararın, lmayan şeylerse, buna uymak gerekmez."

4- Tabiin Ulemasının Emevilere cevabı:

Bu konuda tabiinden bazı alimlerin Emevilerden bazı! emirlere söyledikleri sözler gerçekten de çok güzel çarpıcı bir cevap mahiyetindedir. Bu emirlerden birisi, tabi-in'den birisine: Allah "sizden olan emir sahipleri" âyetiyle bize itaat etmenizi emretmedi mi? Tabiin'den olan bu zât da: Allah size itaati; "Eğer bir şeyde ihtilafa düşerseniz onu Allah'a ve Rasûlü'ne havale edin" demekle, bu İtaat yetkisini sizin elinizden almadı mı? diye cevap verdi. Bununfa sanki şöyle denmiştir. "Hakkıyla amel etmediklerinde oniara itaat etmeyin, ihtilafa düştüğünüz konularda Allah'ın Kitab'f ve Rasûlünün sünnetine başvurun".

5- İbn Hacer el Askalânî:

"Fukaha, güç ve galebe sahibi olan sultanla beraber cihad etmek hususunda icma etmişlerdir. Bu sultana bu esnada itaat etmek, ona karşı gelmekten daha hayırlıdır. Fakat bu sultan açıkça küfür İrtikab ettiği zaman, Bu-hârî'de Cünade b. Cündüb'ün Rasûlullah (sav)'den rivayet ettiği bir hadisi şerifin hükmüne göre ona karşı güç yetirenin cihad etmesi vacibtir, itaat caiz değildir. "Cünade (r.a): Ubâde b. Samit hasta yatağında yatıyordu. Kendisini ziyarete gittik. Ona; Allah sana salah versin. Rasûlullah

(sav)'den Allah'ın sana ecir yazacağı bir hadis duy-duysan onu bize söyle, dedik. Ubade b. Samit (r.a.): Allah'ın Nebisi (sav) bize davette bulundu (biz de O'na icabet ederek) bey'at ettik. Kendisine sağlığımızda, güç ve kuvvetimiz yerinde oldukça, zorluk ve bolluk vaktimizde, zararımıza da olsa sözünü tutmak ve emrine itaat etmek için bizden bey'at aldı. Ve yine, emirin hareketlerinde yanımızda Allah'tan bir delil bulunup açık bir küfür görmedikçe, onunla cedale girmememiz hususunda bey-at aldı." Diğer bir rivayette de şöyle denir: "Darda ve bollukta da Allah yolunda harcamak, ma'rufu emretmek, münkeri nehyetmek ve her nerede ve hangi şartlarda olursa otsun hak ile kaim olmak, Allah için yaptıklarımızda kınayı-cının kınamasından korkmamak hususunda bizden bey'at aldı" Hadisdeki "küfran buvahan" tabirinden mak-sad; açıkve zahir bir- şekilde küfrünü ilan etmek ve onu yaymaktır. Müslim'in bazı nüshalarında "küfran bürahan" olarak geçer k; zahir olmak, açık olmak anlamına gelir, başka bir rivayette de "küfran suvahan" diye geçer.

6- İmam Nevevi,

Burada küfürden murad Allah'a asi olmaktır. Hadisin

anlamı; İşlerinizin başına tayin edilen yöneticilerle, onlardan İslam'ın temel kaidelerine aykırı düşen mutlak anlamda münkerleri görmedikçe onlara itiraz etmeyin (önlerrine geçmeyin), eğerİDunu görürseniz, nasıl ve nerede olursanız olun, bu yapttklarını kabul etmeyip hakkı yüzlerine söyleyiniz, der.

7- İbn Tıyn'ın ed-Davudi'den yaptığı rivayette:

' "Ulemanın üzerinde ittifak ettikleri; zalim emirleri dinde fitneye sebep olmadan ve zulüm yapmadan indirmek mümkünse, tahtından indirilmeli. Eğer bu mümkün değilse, imkan elde etmek için sabredilmelidir.

Bazı alimler, temelde fasığa velayet akdi (bey'at) yapılmaz dediler. Eğer adaletli bir yönetimden sonra zulme saparsa, bu durumda ona isyan ve karşı çıkmaya fetva vermede İhtilafa düştüler. Asıl olan onu zulmünden men etmektir. Ancak kafir oiunca, ona karşı cihad etmek farzdır."

8- İbn Hacer- Feth ul Bârî'de:

"Emir'e küfründen dolayı karşı çıkıp cihad etmek icma ile sabittir. Ona karşı kıyam her müslümana farzdır. Kim buna güç yetirirse onun için "mücahid" sevabı vardır.

Kim böyle bir emire yordakçılık edip yağ çekerse, günah-kâr olur. Huruçda bulunamayana da (cihad etmeyene de) oradan hicret etmek vacib olur." diyor.

9- İmam Kurtubî de:

Ebu Hanife'nin, "Hakim (devlet reisi) rüşvet alırsa derhal geciktirilmeden azlolunur. Eğer azlolunmazsa bundan sonra verdiği tüm hükümler batıl olur" dediğini rivayet ediyor. Bunda Allah'ın izniyle kimsenin ihtilafa düşmemesi gerekir. Çünkü rüşvet almak fısktır, fasığın hükmü caiz değildir.

10- Aynı şekilde İmam İbni Kudame de rüşvetin haramlığı hakkında böyle söyledi. Ben de diyorum ki, rüşvet alan devlet reisi bundan dolayı fasık oluyor, yönetimden düşürüldüğüne ve verdiği her hükmün batıl olduğuna göre, yüzlerce büyük günah işleyen ve Allah'ın şeriatını yürürlükten kaldıran insanın durumu ne olur?

11- İbn Abidin:

"İmamet akdi, irtidad (dinden çıkma) gibi bir fiille münhal olur ve düşer. Bunun gibi, fıskından dolayı böyle bir imamın azlolunacağını söylemişlerdir. İmam Şafii ve Ebu Hanife'nin (Allah'ın rahmeti üzerlerine olsun)

mezhepleri-nin zahiri budur. İmam Muhammed'e göre, ittifakla yönetimden indirilir."

12- el-Mevakıf ve şerhinde:

"Ümmetin, imamı caiz kılıcı bir sebepten dolayı azletme hakkı vardır. Misal olarak, "yönetimiyle müslümanların ahvalini bozması, din işlerinde kusur edip dini yüceltmemesi gibi durumlarda görevinden alınır." Bunun gibi, ümmetin aynı zamanda imamı nasbetme (İmamlığa getirme) yetkisi gibi, ümmetin düzeni ve refahı için imamın yerinden indirilmesi, zararların en hafifi göz önüne alınarak bazı fitnelere yol açsa bile menfaati galip olan cihet tercih edilir." denilmektedir.

13- İbn Hazm'a sorulan bir fetvada:

"Yahudileri işlerinin başına getiren, nasranileri de ordusunda asker yapan, müslümanlardan her bulduğuna kılıç çeken, müslümanlara karşı aşağılayıcı ve alay edici her türlü tavrı sergileyen, müslüman kadınlara zinayı mubah kılan ve bütün bu yaptıklarına rağmen ve İslam'ıka-bu! eden ve namaz kılan bir "Sultan" hakkında ne dersiniz?" denildi. İbni Hazm:

"Eğer müslümanlar bu "Sultan"a karşı sabretmeyi caiz

görürlerse, top yekûn İslam'a muhalefet etmiş olurlar ve İslam'dan çıkarlar." Fakat bu "sultan"a karşı cihad ilan edilir ve kendisiyle harb edilir derlerse, yeniden hakka (İslam'a) dönmüş olurlar. Hatta bir tek müslüman erkek veya kadının öldürülmesi, bir tek kişinin malının gasbedilmesi, bir tek insanın bedenene eziyet ve zulüm görmesi gibi hadiselerde dahi bu zulmü reddetmeyi vacib görürlerse, yine İslam'a dönmüş olurlar.

Müslümanlara vacib olan, zulmün hangi türüsü olursa olsun, velev ki bu basit bir şey de olsa; imama bunun tebliğ edilmesi ve imamın bundan men edilmesidir. Vaz geçer ve tevbe ederse, onun imamlıktan alınmasına gerek yoktur. Şayet zulümden rücu etmeyi reddeder de imam olarak vacib olan emirleri uygulamaya koymaz ve yolundan dönmezse, onu imamlıktan alıp yerine hakkı kaim kılan bir başkasını ikame etmek vacibtir. Bu Allah Teâîâ'nın şu emrine uyularak yapılmış olmalıdır. "Hayır ve takva üzerine bir birinizle yardımlasın. Günah ve düşmanlık üzerine bir birinizle yardımlaşmayın." (Maide2)

Allah'ın emirlerinden hiç bir vacibin ziyanına (yok olmasına) sükut etmek caiz değildir... Tefvik Allah'tandır."

14- Şeyh Salah Ebu İsmail, mahkeme huzurundaki şهادetinde;

"Ebu Bekir (r.a.)'ın halife olarak kendisine bey'at edildiği günde irad ettiği hutbesini zikrettikten sonra şöyle dedi: "Ümmetin cumhur fukahası, selef olsun, ondan sonra gelenler olsun, kafiye imametin (.devlet başkanlığının) akdedilip verilmiyeceğinde icma etmişlerdir. Eğer imamın akidesine ve ameline küfür sirayet edecek olursa, azledilmesi vacib olur. İnsanların ona itaat etmedeki zorunluğu da ortadan kalkar.

Prof. Dr. Ali Ceriše (eski müsteşar) Erkânü's-Şeriatü'l İslamiyye isimli kitabında, "Allah'ın şeriatının bir kısmını yasaklayan kişiye karşı cihad etmede -fukaha arasında- ihtilaf olmadığına göre; Allah'ın şeriatının tamamını yasaklayan kişiye karşı cihad edilmesi daha elzemdir. Şeyh Salah Ebu İsmail de aynen bu görüşe katılmış ve bunu doğrulamıştır.

15- Şu anda Ezher Şeyhi (Rektörü) sayın Mısır eski müftüsü de, İslami yoldan ayrılan devlet başkanının azledilmesine "el-fariydatü'l gaibe" adlı risaleye yazdığı reddiyede fetva vermiştir. Bu reddiyesinde diyor ki: "Eğer

devlet başkanı Allah'ın indirdiği hükümlerle hükmetmezse ve şeriatının tamamını uygulamazsa, emrettiği ve yasakladığı şeyde kendisine itaat edilmez." Müftü devamla:"Kim böyle bir idarecinin icraatını gücü nisbetinde redd< dip inkar ederse selamete ermiştir, kim de böylesinin idai resinden razı olursa, o artık asilerden olmuştur." Müftü sözlerine şunları da ekliyor: "Müslümanların halifesi ümmetin vekilidir, hükmetmede ümmetin iradesine (İslam doğrultusunda) boyun eğmek zorundadır. Bundan dolayı ümmetin imamını seçme ve azletme hakkı vardır."

16- İbn Tıyn şöyle diyor:

"İslam fukahası; halife eğer müslümanları küfre veya bid'ata davet ederse ona karşı kıyam edilip onunla harbedilmesinde icma etmişlerdi, ancak halifenin malları gasbetmesi, kan dökmesi ve bazı haram şeyleri yapması hususunda ise kıyam edilip edilmemesinde ihtilaf etmişlerdir." (Fethul Barî 13/116)

17- İsmail el Kâdî, Ahkamü'l Kur'an'da;

"Ayetlerin zahir hükmü, kim (kafirlerin yaptığı gibi) yapar ve onlar gibi hüküm ortaya koyar ve bununla

Allah'ın hükmüne muhalefet ederse, kafirler hakkında caiz olan tüm cezalara müstehak olur. İster bu insanların hakimi (sultanı-idarecisi) veya her hangi bir insan olsun, hüküm böyledir. (Fethul Barî, 13/120)"

18- İmam Malik el Muvatta'da:

"Bu iş bizim dinimizde şöyledir: Kim Allah'ın farz kıldığı farzlardan herhangi birini yasaklar ve müsmülanlar da bu farzların ikame edilmesi iznini onun elinden alamazlarsa, müslümanlara onunla cihad etmeleri farzdır." (Muvatta, 2/269) İbn Battal (rh.) "Eğer bu idareci feraizin mubah olduğunu kabul eder de yapmazsa, kendisine karşı kıyam etmekte hilaf yoktur."

İbni Hacer, şerhinde buna bir açıklama getirerek; "Allah'ın farz kıldıklarını iikrar edip kabul etmezse, bu insan kafirdir." diyor. (Fethui Barî 12/275)

İmam Buhari (rh.) Sahih'inde özel bir bab açarak bu bölüme "Allah'ın feraizini kabul etmeyenin katli ve dinden dönmeye nisbet edilenler" adını vermiştir.İbni Hacer yorumunda; "Vacib olan ahkamı kabul edip amel etmeyenin katlinin cevazı" diye bir bölüm açarak İmam Buha-ri'nin sözünü daha da netleştirmiştir.

19- Allame eş-Şınkıtî Advâü'l Beyan adlı tefsirinde:

"O (Allah) hükmünde kimseyi ortak kılmaz." (Kehf 26) âyetinin tefsirinde Allah Teâlâ'nın zatına mahsus kanun-koyma yetkisinden söz ettikten sonra; Allah'ın Kitab'ına muhalif beşer yapısı kanunları icad edip onu merci olarak kabul edenler hakkında: Bunların küfründe ancak Allah'ın, Kur'an'ın nurunu görmekten mahrum kılıp basiretlerini kör ettiği insanlardan gayrisinin indinde, şek ve şüphe yoktur."

20- Prof. Dr. Salahaddin Debbus;

"Halifenin Seçilmesi ve Azledilmesi" adlı kitabında, halifenin azledilmesi ile ilgili ahkam ve ölçülerin tefsirinde diyor ki: "İkinci miyar (ölçü): Halifenin halife olarak yapması ve uygulaması gereken şer'î vacibleri üslenmekten açık bir şekilde kaçınması, onun küfründe asla şüphe bırakmaz. Bu halde ona itaat edip yardım etmek; müslümanlara vacib değildir. Çünkü o artık hilfetten düşmüştür. Bu durumun içine, halifenin İslamî hayatta insanlara yol göstermesi de girer. Veliyyül emr ya da halife, bu önderliğini terkederse hükümden düşürülür. Çünkü Rasullullah (sav) müslümanların başına velayet (şura ve bey'aî)

yoluyla seçilmiş olan ulü'l emrden açık bir küfür görmedikçe onlara itaat etmemizi emretmiştir. Müslim, Ubade bin Samit (r.a.)'dan rivayet ettiği hadiste, "Ulu'l emre din ahkâmını uygulamada muhalefet etmemenizi tavsiye ederim. Ancak onda, yanınızda Allah indinden bir burhan inmiş olan bir küfür görürseniz." diye istisnada bulundu.

Dr. Debbus devamla; "Burada fitne düşüncesini getirip ortaya atmanın hiç bir anlamı yoktur. Zira imamın veya halifenin küfründen ve İslâmı hayattan uzaklaştırmasından daha büyük bir fitne yoktur" demektedir. Dr. Debbus aynı kitabında: "Eğer halifenin seçilmesi, dinin hakimiyeti, Allah'ın kullarının işlerinin ıslahı ve onların hüsn-ü siyasetle idare edilmesi gayesine matuf ise; halifenin kendisine düşen bu vazifeleri yerine getirmesi vacibtir. bunu yapmazsa, müslümanların işleri ve hpuzurları bozulur. Dinin başarısızlığa uğraması, hayatta uygulanmaması, halifenin görevinden alınması için yeter bir sebep sayılır. Fıkhnın kabul ettiği kaide bu olduğu gibi, kelim ilmi de aynı kaideyi tasdik ediyor" der. (Halifenin Seçilmesi ve Azledilmesi, Cild 1/370)

21- İbni Kesir .Tefsirinde (2/67) diyor ki:

"Kim bunu işlerse (yani Allah'ın şeriatını terkeder v onun yerine başka bir -kanunu- koyarsa, şüphesiz muti lak bir kafirdir. Allah'ın ve Rasûlünün (sav) hükmüne dönüp Kur'an ve Sünnet'te:1 başka hükmettiği batılı terke-dinceye kadar ona karşı cihad farzdır" der. Çünkü AllaH Teâlâ: "Yoksa onlar cahiliyye (küfür) hükmünü mü arzuJ luyorlar?" (Maide 50) buyurarak durumun ciddiyetine işare1 etmiştir.

Hülasa olarak; bizzat kendisinden ötürü idareciye (sulltana, başkana) itaat edilmez. Ona, Allah'ın ve Rasu-lünün (sav) hükmünü uygulamada uyulur.

İdare eden ve edilenler arasındaki ihtilaflarda ancak Kur'an ve Sünnet'le hüküm verilebilir. Fukahanın çoğu da bu konuda ittifak etmişlerdir. Allah'ın Kitab'ı, Rasulü-nün sünneti ve fukahanın ittifakından sonra bu konuda söylenecek her hangi bir söz olamaz.

İKİNCİ OLARAK: Allah Teâiâ "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir" (Maide 44) buyuruyor. Bu âyeti kerime, yahudilerin Tevrat'ın emirlerine muhalefet ederek Allah'ın,

zina eden erkekle ilgili hükmünü değiştirip inkar ederek "Bu emir bize farz değildir" dediklerinde, bu sözleri söyleyenlerin hepsinin kafir olduklarını ve iman ehli olmaya hak kazanamıya-caklarını, onların ne Musa Aleyhisselam'a, ne Tevrat'a, ne Muhammed Aleyhisselam'a ve ne de Kur'an'a İnanmı-yacaklarını söyleyen âyeti kerimenin sonunda nazil olmuştur. İslam alimleri bu âyetin tefsirinde "küfür" sıfatının kimleri içine aldığı hususunda ihtilafa düşmüşlerdir.^{12[12]}

"Kim Allah'ın İndirdiği İle Hükmetmezse İşte Onlar Kafirlerin Ta Kendileridir" Ayet Hakkında Alimlerin Görüşleri

1- Abdülaziz b.Yahya el-Kinani:

"Allah'ın indirdiği ile" ifadesi umum (genellik) arzeder. "Kim ki Allah'ın indinrdiği ile hükmetmezse" cümlesinin anlamı; kim Allah'ın indirdiği hükümlerden olmayan ve ona muhalif olan bir hükümle hükmederse, kafirlerin cümlesindendir. Ve bu haktır. Çünkü kafir,

^{12[12]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 35-44.

gerçekte hükümlerinde, Allah (cc)'ın tüm indirdiğine muhalif hüküm verendir. Bundan maksad, Allah'ın indirdiği hükümleri kabul etmeyip terketmektir.

Bu konuya, kişinin İslam ve tevhid üzere olup olmadığının hükmü de girer. Fakat fasıka gelince, o bir çok ahkamda Allah'ın hükmünün gayrisini işlemiştir. İtikad ve ikrarda ise Allah'ın bütün emirlerini kabul eder.

Abdülaziz b. Yahya el-Kinânî, "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse kafirdir" diyor. Ama kim tevhid ile hükmeder de Allah'ın bazı emirlerini ihmal ederse, bu âyeti kerimenin tefsiri içine girmez. Burada nefyin umumundan maksad, "ma" edatının "cins" üzerine hamledilmesidir (yani tüm emirler).

Böyle olunca, Allah'ın indirdiği hükümlerden sadece her hangi biriyle hükmeden, Allah'ın emirlerini tasdik edici sayılmaz, küfründe de tartışmaya mahal kalmaz.

2- İbn'ul Enbârî:

"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezsa" âyetinin anlamı, kafirlerin davranışına benzer davranışlarda bulunmaktır ki, bu da emirlerin zahirinden yüz çevirmektir.

3- Kimi alimler de, âyet-i kerimenin ifade ettiği mana:

"Kasten ve cehaletten, yahut bir tevil ve ictihad hatası olmadan Allah'ın hükümleriyle hükmetmeyi terketmek, şeklindedir demişlerdir." İmam Beğavi bunu tüm ilirn ehline atfetmiştir.

4- Kimi alimler de,

"Bu idareciye göre değişir. Eğer kendinden olan bir kanunu Allah indindenmiş gibi uygularsa, bu Allah'ın dinini tebdildir, onun küfrünü gerektirir. Ama hevasına uyarak bunu yaparsa bu bir ma'siyettir. Ehli sünnet inancına göre bütün günah işleyenlerin günahlarının bağışlanması için tevbe kapısı açıktır." demektedirler

5- İbn'ul Kayyım:

"Gerçek olan, Allah'ın indirdiği ile hükmetmek konusunun büyük ve küçük küfrü beraber içine aldığıdır. Bu, sultanın durumuna göre değişir. Eğer bu sultan, Allah'ın emirleriyle hükmetmenin vucubuna inanıyorsa, bununla hükmetmemekten dolayı cezaya müstahaktır. İşte bu küçük küfürdür. Şayet Allah'ın indirdiği ile hükmetmenin vacib olmadığına itikad edip iman ediyor ve bilmesine rağmen İnsanın buna uyup uymamakta serbest olduğunu söylüyorsa, bu en büyük küfürdür. Fakat cehaletinden

dolayı bir hatada bulunmuşsa, hakkında hata edenlerir] hükmü uygulanır.

6- Bazıları; "Bu âyet-i kerimedeki küfürden maksadj insanı dinden çıkarmayan küçük küfürdür" dediler. Bu, İbni Abbas {r.a.) ve sahabenin gene! görüşüdür. İbni Abbas (r.a.): "Bu küfür insanı dinden çıkaran küfür değildir. Bunu yaptığında belki kafir olur fakat, bu küfür Allah'ı ve âhireti inkar edenin küfrü gibi değildir" demiştir. Yine İbni Abbas (r.a.)'dan rivayet olunan, "bu sözü edilen küfre giriş değildir". Bunu Hakim Müstedrek'inde rivayet ediyor. Buhari ve Müslim bunu rivayet etmediler fakat, ikisinin de şartına uygun olarak bu sözü İbn Münzir ve Hakim, Abdullah b. Abbas (r.a.)'dan rivayet eder. Beyhâkî'nin sahih saydığı rivayet te bunu desteklemekte. İbni Abbas (r.a.) diyor ki: "O sizin dediğiniz küfür değildir. O dinden çıkaran bir küfür de değildir. O küfrün dûnunda (aşağısındaj bir küfürdür."

Tavus da; "Bu küfür, Allah'ı, meleklerini, kitaplarını vd peygamberlerini inkar edenlerin küfrü gibi değildir." dedi İbn Tavus: "Bu insanı dinden çıkaran küfür değildir" dedi Ata: "Bu, küfürden gayrı bir küfür, fısktan başka bir

fısk-tır, zulümden gayri bir zulümdür" dedi.

İbn Cerir et Taberi, Ali b. Husayn'dan "Bu küfür şirfc küfrü, bu zulüm şirk zulmü, bu fısk şirk fışkı gibi bir şeydir" dediğini rivayet eöer. Sanki bu imamlar küfretmeyi dini (kurallarıyla) inkar biçiminde değil de, küfran-ı nime şeklinde anlamışlardır.

7- Ayrıca bu hükümde ima (gizleme, muhteva olara işaret) vardır. Yani "Kim Allah'ın indirdiği Kur'an'ı ve Raj sülünün sözlerini inkar etmek gayesiyle uygulamazsa şüphesiz kafir olmuştur. İbn Abbas ve Mücahid (r.a.)"âyet-i kerimenin umumu bunun üzerinedir" Abdullah b. Abbas ve Hasan el-Basrî, "âyet-i kerime müslümanlar, yahudiler ve kafirlerden, Allah'ın indirdiği ile hükmetme-meyi caiz gören herkes hakkındadır" dediler. Fakat müslümanlardan birisi bunu yapar, sonra bunun günah ve haram olduğunu bilirse, bu kişi müslümanların fasıkiarından olur. Onun işi Allah Teâlâ'ya kalmıştır. Dilerse onu bağışlar, dilerse ona azap eder.

İkrîme (r.a): "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse" âyeti kerimesi; ancak kalbiyle kabul etmeyip ve diliyle inkar edenler hakkındadır. Yalnız, Allah'ın emirlerini kalbiy-

le bilip O'nun hükmü olduğuna inanan ve diliyle bunu ık-rar eden kişinin yaptığı; Allah'ın hükmünü bildiği halde ona aykırı davranmaktır. Onun yaptığı şey, hükmü ter-ketmektir. Bununla da, bu müslümanın bu âyeti kerimenin ahkamı içerisinde girmesi gerekmez."

İbni Abbas (r.a): "Kişi Allah'ın indirdiğini inkar ederse, şüphesiz kafir olmuştur. Kim kabul eder de onunla hükmetmezse, zalim ve fasıktır." diyor (İbni Cerir'in rivayeti) Böylece âyeti kerimenin zahiri, kişilerin durumuna göre tefsire açık bırakılmıştır. Hüküm, kalbin ve bedeninin amellerine şamil olmakla beraber, kalbiyle Allah'ın hükmünü kabul etmeyen de küfrü hakkında asla bir ihtilaf yoktur.

Âyet-i kerimenin Allah'ın indirdiği hükümleri inatla inkâr şeklindeki yorumu, İbni Cerir et Taberi ve Fahrüddin Râzî gibi büyük müfessirlerin görüşüdür. İbn'ul Kayyım'ın bu görüşü kabul edip rıza göstermemesi ise, bunu ihtiyatî bir görüş ve tevil olarak kabul etmesindendir.

8- Bu ve diğer iki âyet-i kerime Allah'ın hükmünü de-ğiştiren kafirler hakkında nazil oldu. Bera b. Azib (r.a.)'in Müslim'den gelen bir rivayetine göre. müslüman büyük bir

günah işlemiş olsa bile tekfir olunmaz. Bu âyeti kerimelerin nüzul sebepleri için; Bera b. Azib, Huzeyfe bin Yeman, İbn Abbas, Ebu Miclez ve Ebu Reca el Utaridi, İkrime, Ubeydullah ve Hasan el Basri ve diğerleri, ehli kitap hakkındadır, demişlerdir.

İbn Cerir et Taberi, Ebu Salih'ten bir rivayetinde Mai-de süresindeki üç âyet-i kerimenin "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse" hükmü ehli islam için değil, kafirler hakkında nazil olmuştur" denilmekte. İbn Ebi Hatem, bu rivayetin benzerini İkrime, İbni Cerir ve Dehhak'tan alarak takviye etmiştir.

Bunların âyet-i kerime'de geçen üç vasıfla stfatlandırılmalannın hikmeti, belki de bazı hallerde küfür, bazı hallerde zulüm ve bazısında da. fışk üzere oldukları; Allah'ın hükümlerinin emredildiği yer ve meselede uygulamalarından doğan ihtilaftan olsa gerek.

9- Bazı müfessirler bu âyetin özellikle yahudiler hakkında nazil olduğunu söylerler. Bir kısmı da "kim hükmetmezse"den murad, Abdurrezzak'ın İbrahim (en Ne-hai olabilirden rivayetinde bu âyetlerin İsrail oğulları hakkında indiğini söyler. İbn Abbas'tan gelen bir başka

rivayette Benî Kurayza ve Benî Nadr hakkında inmiştir denilir. Said b. Mansur, Ebu Şeyh, İbni Merdeveyh yaptıkları rivayette İbn Abbas "İşte onlar kafirler, zalimler ve fasıklardır" hükmü özellikle yahudiler hakkında inmiştir. İmam Şa'bî de; yahudiler hakkında indi, demektedir. İmam en-Nahhas bu görüşü benimseyerek, buna üç şey delalet eder, diyor.

a- Örnek olarak "yahudileşenlere" cümlesi geçtikten sonra zamiri tekrar zikrinde "onlar" zamirine dönüş var. sözün akışı da buna delalet ediyor.

b- Biraz sonra gelen "Onların üzerine yazdık (farz kıldık)" cümlesindeki zamirden maksad, icma ile yahudilerdir. Zira yahudiler "recm ve kısas"ı inkar ettiler.

c- Eğer biri kalkar da, âyetteki (men) ceza için olduğu zaman bunu tahsis eden bir delil bulunmadıkça, umum ifade eder derse, ona buradaki (men)in (ellezi) olduğunu zikrettiğimiz delillerle anlaşılmış olduğunu söyleriz. Ayet-in takdiri (Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen yahudiler yok mu, işte onlar kafirlerin ta kendileridir) olur. İmam Kurtubi ve Taberi de aynı görüşü seçmişlerdir. Taberi, "İlk âyet ehli kitabın kafirleri hakkında inmiştir. Çünkü ondan

önce ve sonra geçen ayet-i kerime de onlar hakkında nazil olmuştur. Ayetten kastedilen de onlardır. Bunun onlarla ilgili bir haber olması daha evladır" kaydını zikreder.

10- Diğer bazı alimler: "Ayet ehli kitap hakkında inmiştir. Fakat gaye, müslüman ve kafiriyie tüm insanlığa hitaptır." Bu söz, Ömer ve Ali (r.a.)'a nisbet edilmekte, İbrahim en Nehai, Hasan el Basri ve Mesruk'un görüşleri budur.

11- Bazıları da âyetteki kafirlerden maksat ehl-i İslam, zalimlerden maksat yahudiler, fasıklardan maksat ise nasranilerdir demişlerdir. Bu görüş de Ebu Bekir İbn Arabî'nin kanaatidir. Ahkamu'l Kur'an'da Cassas (4/93) ilk âyet müslümanlar, ikinci âyet yahudiler, üçüncü âyet İse nasraniler hakkında inmiştir" der.

Şa'bi, "kafirler" lafzı müslümanlar hakkında, "zalimler" lafzı yahudiler hakkında, "fasıklar" da nasraniler hakkında inmiştir" demektedir. Şa'bi'nin bu görüşünden sonra Alû-sî Tefsîri'nde; "Eğer böyle olursa, müminlerin yahudi ve nasranilerden daha kötü bir halde olmaları gerekiyor. Ancak, küfür müminlere nisbet edildiği zaman tehdit ve tağ-liz anlamındadır" denilmekte. Kafir, fasıklık ve

zulümle vasıflandırdığı zaman, bu onun küfrünün ve isyanının derecesini tanımlamak için zikredilir. Huzeyfe (r.a.)nın de sözleri bu görüşü destekleyecek mahiyettedir.

12- Hariciler bu âyeti delil getirerek, âyet Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen ne kadar insan varsa hepsinin küfrüne hükmetmektedir dediler. Dolayısıyla her günah işleyen, Allah'ın indirdiği ile hükmetmediğinden kafir ol-1 muştur. Bu âyetten yola çıkarak, fasık kafirdir, mümin değildir hükmüne vardılar. Bu sözlerinin de dayanağı, âyet-i kerimedeki "men" harfinin Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyen her insan hakkında umumi bir anlam taşıdığı inancıdır. Böylece, Allah'ın emirlerini tasdik eden bir fasık ta, bu yorumun içine girer. Bu düşüncenin karşısında denilecek şey, âyetin zahirinin hükme açık olduğudur. Hükmün kalbî ve bedenî hareketlere şamil olmasına rağmen, burada esas gaye kalbin durumu ve amelidir. O da, ji tasdik etmek veya etmemektir.

Allah'ın indirdiğini tasdik etmeyenin kafirliğinde ihtilaf yoktur. Âyetteki "ma" olumsuzluk edatının cinse hamle-dilmesi, şüphesiz ki Allah'ın indirdiği hükümlerden her hangi birisini kalbiyle tasdik etmeyip, ancak kabul

etmeyen kişidir. Onun da küfrü hususunda tartışmaya gerek yoktur.

Hakkı söylemek gerekirse, doğru olan ve delillerin desteklediği görüş te budur. Âyet, müslüman, yahudi ve nasranilerin tümünü İçine almaktadır. Allah'ın indirmedeği ile hükmeden bir sultan kafirdir. Allah'ın hükümlerini uygulamamakla işlenen küfür, sahibini dinden çıkarır. Birazdan zikredeceğimiz âyet ve hadisler bunu daha güzel açıklayacaktır. Bu âyet, yahudiler recmin uygulamasını inkar ettikleri zaman indi. Ancak usul kaidesi: "İbret, sebebin özel oluşuyla değil, lafzın umumuydur" der.

"Kim hükmetmezse" cümlesindeki "men" şart edatıdır. Bu bir genellemeyi ifade eder. O da, âyetin her hangi bir taifeye mahsus olmadığına açık delilidir ve hüküm başına getirilen her insanı kapsayıcıdır.

Tevrat ve İncil ehli, Allah'ın Tevrat ve İncil'de indirdikleri ile hükmetmedikleri zaman kafir, zalim ve fasık olarak isimlendirilirlerse; Kur'an'da indirdikleriyle hükmetmek istemeyen ve müslüman görünenlerin de kafir, zalim ve fasık olarak isimlendirilmeleri elbette daha uygundur. Gerçek olan, âyetin kitap ehli ve diğerlerini de

içine aldığıdır. Hakim'in tahrir ettiği ve sahih gördüğü, Abdur-rezak ve İbn Cerir'in Huzeyfe (r.a.)'dan rivayetlerinde: "Bir gün Huzeyfe'nin yanında bu üç âyet okundu, orada bulunanlardan birisi; Bu İsrailoğulfan hakkında indi, deyince. Huzeyfe; Evet, İsrailoğulları sizin ne güzel kardeş-lerinizdir. Bütün iyilikler sizin, ne kadar kötülük varsa onların, değil mi? Allah'a yemin ederim ki siz de öyle olacak ve ayakkabınızın bağı kadar da olsa onlara uyacaksınız" dedi.

Yine rivayet edilir ki Huzeyfe (r.a.)'a bu üç ayet hakkında; "Acaba İsrailoğulları hakkında mı indi?" diye soru sordular. O da; "Evet, o âyetler onlar hakkında indi. Fakat siz de onları adım adım takip edeceksiniz" dedi.

İbn Cerir, Alkame ve Mesruk'tan rivayetlerinde; "Abdullah İbni Mesud'a rüşvet hakkında soru sordular. İtini Mesud; O faizdir, dedi. Peki, ya hükümde rüşvet nedir dediler. Bu da küfürdür, dedi. Sonra, "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse o kafirlerin ta kendisidir" âyetini okudu. Buna benzer bir rivayeti de İbn Cemile, Ali (raydan rivayet etmektedir.

Müfessir es-Süddî: "Allah Teâlâ'nın indirdiği ile hük-

metmeyip kasten terkettiğini bilen kişi artık kafirlerden olmuştur" der.

Kuşeyrî ve Hasan el Basrî, Süddî'ye atıfta bulunarak, "Kim rüşvet alır ve Allah'ın hükmünden başkasıyla hükmederse o kafirdir" dediğini nakleder. Hasan el Basrî'-den; "Âyet yahudiler hakkında indi, fakat bizim hakkımızda da geçerlidir" sözü nakledilir.

Abdurrezzak'ın, İbrahim en Nehai'den rivayetinde; "Âyet İsrailoğulları hakkında nazil oldu ancak Allah Teâlâ bu ümmet için de bu hükme razı olmuştur" dediği nakledilir.

Alûsî; "Zahir olan bu hitabın yahudi olmayanlar hakkında umum ifade etmesidir. Âyetteki tabirler, işlenen günahın ve küfrün ağırlığını, cesametini belirtmek için kullanılmıştır. İlim ehlinin dediklerine göre zulüm ve fiske sınıflarından maksat; küfrün onları mutlak zulüm ve fiske itmesinden ötürü, bu vasıflar iki ayrı âyet-i kerimede zikrolunmuştur.

Ebussuud tefsirinde: Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, bu kişi kim olursa olsun, bu âyet-i kerimenin çerçevesi içerisine girer. Allah'ın âyetlerinde

yaptıkları tebdil ve tahriften ötürü buna müstahak olmuşlardır. "İşte onlar kafirlerin ta kendileridir", yani Allah'ın emirlerine ihanet edip onu aşağıladıklarından kafir olmuşlardır. Bu cümle, kendinden önce geçen cümlelerin anlamını tasdik ve destek mahiyetindedir. Ayrıca insanları sapıklığa götürmekten şiddetli bir sakındırmadır. Çünkü Allah Teâlâ "tekfir" hükmünü, sadece kendi emirlerini terkettikleri için veriyor. Peki, bu hükümlerin hilafına hükmetmek ve bir de buna âyetlerin yerini ve anlamlarını değiştirmek eklenince ne olur? Bu görüşe cevap olarak, sadece Allah'ın indirdiği ile hükmetmemek küfür değil, belki küfür, inatla kabul etmeyip reddetmektir ve aynı zamanda şöyle denilebilir: Âyet, "Kim Allah'ın indirdiği ile itikad etmezse" dememiştir. İbni Kayyım el Cevzi bu görüşü inkar edip bozuk olduğunu isbat etmiştir.

Beğavî, ilim ehlinde yaptığı nakillerde; "Küfür, nasım hilafına kasıtlı olarak, cehalet ve tevil hatası bulunmadan davranmaktır" diye rivayette bulunmaktadır.

İşte ancak burada bu söze vereceğimiz cevapta "küfürden gayri küfür" tabiri gündeme girer. Râzî de bu sözü söyleyenlerdendir. Fakat bu görüş zayıftır. Çünkü küfür

lafzı bir şeyde veya yerde kullanıldığı zaman (dinde küfür) anlamına gelir. Bunun, lafzın zahirinin hilafına olduğunu söylemek hiç mümkün değildir.

Eğer küfür lafzı sahih hadislerde geçmiştir, denilirse, onlara ilim ehlinin "bu, küfürden gayrı bir küfürdür" dediği söylenir. Bundan maksat küçük küfürdür. Hadis-i şerifler;

Müslim ve Buharî'de: "Benden sonra birbirinizin boyununu vurup kafir olmayın."

Yine Müslim'in rivayetinde: "İnsanlar (arasında) iki şey (haslet) vardır. Onlar (1a) olan küfürdür; insanların neseplerine iftira ile dil uzatmak, ve ölüye ağıt yakmak."

Sahih bir hadis; "Müslümana sövmek fasıklık, müsfümanı öldürmek küfürdür"

"Kim bir kahHŞ (sihirbaza) veya falcıya gelir de onun dediklerini doğjflrsa, Muhammed (sav)'e indirileni inkar etmiştir."

"Kim Allah'tan gayrısıyla yemin ederse Allah'a şirk koştur."

Eğer, niçin bu âyetlerde geçen "küfür" lafzının büyük küfür olduğunu söylüyorsunuz? dersiniz: Deriz ki, hadis-

lerde varid olan küfür lafzı belirsiz isim sîgası, fiil veya tanımlanmış bir masdar olarak geçmektedir. Fakat âyet-i kerime de geçen küfür lafzı, cümlede her iki "ülaike-işte-oniar" "eikafirun" kelimesinde görüldüğü üzere "el" tarif harfiyle açıkça belirtilerek zikrolunur. "Hum,onlar" zaminin de "ülaike" kelimesi ile "kafirun" arasına girmesi, bu anlamı daha da güçlendirmekte ve desteklemektedir. Buna "kasr" ve hasr" üslûbu denir.

Bu mesele şu üç sebepten böyledir. Birincisi, tanımlanmış vasıf (sıfat). İkincisi, cümlede söz konusu kişi, olayın tanımlanması (iki tarafın tanımı). Üçüncüsü, fasi zamiri ile bu âyet-i kerime diğerlerinden ayrılmıştır.

Bu üslub, söz konusu küfrün küçük küfür değil, dinden çıkararak büyük küfür olduğunda en ufak bir şüphe bırakmıyacak kesinlikte açıktır ve nettir. Yukarıdaki, "âyetten maksad, Allah'ın indirdiği tüm hükümlerle hükmetmemektir" diyen görüşe karşı, "Allah Teâlâ'nın kullarını bu şekilde korkutması, Allah'ın hükümlerinin hem bazısını, hem tamamını iptal etmeyi ele almaktadır" diye cevap verilebilir.

Eğer bu âyet-i kerime Allah'ın sadece bir hükmüne

muhafele edenler hakkında inmiş olsaydı, yahudilerin recm olayında Allanın hükmünü inkarlarını eie almazdı.

Müfessirlerin, bu tehdidin, yahudilerin Allah Teâlâ'nın recm olayı hakkındaki âyetinin inkar etmesinin de ele aldığı söylemeleri, âyetin sadece özel bir olay hakkında indiğini söyleyen görüşün iptali için yeter.

Ahir zamanda ilimden nasipleri kıt olan ve hakkı bulmakta anlayışları sapmış bazıları zuhur edip, âyetteki "küfür" kelimesinin sadece günah işlemek olduğunu, bundan başka bir ahkamı ifade etmediğini söyleyebiliyorlar. Buldukları bahaneye bakın. Eğer insan evinde, ailesinde, tarlasında, fabrikasında ve işyerinde işçiye iyi davranmıyor, terazi tartarken eksik tartıyor, işçisinin hakkını vermiyorsa günahkardır, kafir olmaz. İnsanlar arasında hükmeden idarecinin de durumu böyledir. Onlara; Allah'ın Rasulü (sav) "Cehaletin şifası sormaktır" dediğini hatırlatınız, bilmiyorsanız alimlere de mi sormadınız? Cehaletin ilacı ilim ehline sormaktır.

Maide süresindeki "Ey Peygamber, küfürde yarışanlar seni üzmesin" âyetiyle başlayan ve bu bölümün sonuna kadar devam eden âyet-i kerimelerin akışından ve beya-

nından âyetin, evinde, ailesinde, ticaretinde veya bir mahkeme ve her hangi bir sanatın başındakiler için değil, özellikle bir devleti, ümmeti veya insanlar topluluğunu idare edenler hakkında hükmün usulünü beyan ve tahsis ederek inmiştir.

Âyetlerin tamamı yahudilerin recm olayında Allah'ın hükmünü inkarla ilgili olarak inmiştir. Müfessirlerin de sebebi nüzulünde icma ettikleri bu âyetlerin biraz öncesine baktığımız zaman aynı surede hırsızlığın ve yol kesmenin cezai mükellefiyetinden söz edilmediğini görürüz.

Âyetlerin tamamı imametın (hilafetin) ve insanlar arasında Allah'ın şeriatını uygulamanın usullerini açıkladığı qjbi, Allah'ın indirdiği hükümlere aykırı hükümler koyanların da küfürlerini belgelemektedir.

İbni Kesir el Bidaye ve'n-Nihaye'de: "Kim Allah'tan Hatemü'l Enbiya Muhammed b. Abdullah (sav)'e indirilmiş olan hükümleri bırakıp, uydurma ve batıl kanunları seçerse mutlak kafir olur. Durum böyle olunca, Cengiz ve Hulagu'nun kanunlarını Allah'ın dininden üstün tutanın hali ne olur? Kim bunu yaparsa, müslümanıarm ic-mayıla kafir olur"

Allah Teâlâ: "Cahiliyye hükmünü mü arzu ediyorlar?"
Ve "Hayır, senin Rabbına yemin ederim ki, onlar aralarında çıkan çemkişmelerde seni hakem yapıp, sonra da verdiği hükümde nefislerinde hiç bir darlık duymadan, tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmaz-j lar" (Nisa 65)

"Gerçekten iman etmiş bir kavim için Allah'ın hükmün- | den daha güzel kimin hükmü olabilir?" {Maide 50)

Ahmed-b. Ali b. Atik en Necdî, "Cahiliyye hükmünü! mü arzu ediyorlar?" âyetinin tefsiri hakkında şunları söy-
ier: Bunların misali, bugün bedeviler arasında Şer'ur Ri-
faka-Aşiret Meclisi kanunu dedikleri geleneksel, mel'un bir
yasayı Allah'ın Kitab'f ve Rasulü (sav)'in sünnetine tercih
edenler gibidir. Bunların cümlesiyle, Allah'ın şeriatına
dönüp onunla hükmedinceye kadar cihad edilmesi
zaruridir,"

Şeyhül İslam İbn Teymiyye: "Allah'tan Rasûiüne indi-
rilenle hükmetmenin farziyyetine inanmayanın küfründe
şüphe yoktur. Kim kendi heva ve hevesiyle yaptığı şeye
(Allah'ın indirdiği hükmün dışında) uymayı adalet sayar- |

sa o da kafir olmuştur" diyor.

Her topluluk adaletle yönetilmek ister. Kiminin inancında adalet büyüklerinin uyguladığı kararlardır. Hatta İslam'a intisab eden insanların çoğu, eski bedevi hayatında olduğu gibi, töreleriyle hükmetmekteydiler. Bu insanların başlarında bulunanlar bunu Kur'an ve Sünnet dışında uyulması gereken hükümler olarak görürlerdi. İşte bu da küfrün bizzat kenidisidir. Hatta İslam'a girenlerin çoğu ancak kendi aralarında cari (yürürlükte) olan kanunlarla hükmetmekte, başlarında bulunanlara bu noktadan itaat ediyorlar. Eğer bu insanlar Allah'ın indirdiğinden başka bir hükümle hükmetmenin caiz olmadığını bilip İslam'a ciddiyetle sarılmaz ve ona aykırı kanunlarla hükmedilmesini mubah görürlerse; böyle düşünenlerin tümü dinden çıkarak kafir olur.

Mısır eski Kadısı müsteşar Abdülkadir Udeh (rh.) Teşri'lcinâî'de: "Çağımızda İslam şariatını değil de, onun yerine insanların koyduğu kanunları uygulamak, bugün küfrün en bariz örneklerinden biridir." diyor

İslam'da asıl olan Allah'ın indirdiği il© hükmetmenin farz, Allah'ın Kur'an'da indirdiği ile hükmetmemenin ise

nassiarıa haram ve yasak olduğu kesinlikle sabit olduğudur.

"Hüküm ancak Allah'ındır", "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir", "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir", "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir" (Maide 44,45,47)

Ve yine Allah Teâlâ: "Size Rabbinizden gelene tabi olunuz, ondan başka dostlar edinmeyiniz. Ne kadar az hatırlıyorsunuz" (A'raf 9)

"Sonrafeiz seni bu işte (dinde) bir şeriat üzere kıldık. Ona uy, bilmeyenlerin nevalarına uyma!" (Casiye 18)

"Eğer sana icabet edip uymazlarsa bil ki onlar kendi nevalarına uyuyorlar" (Kasas 50)

"Allah'tan gelen hidayeti bırakıp kendi hevasına uyan-
dan daha sapık kim olabilir? Şüphesiz Allah zalimleri doğru yola iletmez." (Kasas 50)

"Sana daha önceki kitabı doğrulayıcı ve onu koruyucu olmak üzere bu kitabı gönderdik. Aralarında Allah'ın indirdiği ife hükmet. Sana gelen gerçeği bırakıp onların arzularına uyma!" (Maide 48)

"Allah'ın dininden başka din mi arzuluyorlar? Göklerde ve yerde ne varsa, O'na isteyerek te (olsa) istemiye-rek te (olsa) teslim olmuştur. Ve O'na dönücüdürler."

"Kim İslam'dan başka bir din arzu ederse (onun bu dini) ondan kabul edilmeyecektir. O, sonunda zarara uğrayanlardan olacaktır." (Âl-i İmran 85)

Fukaha ve ulema, İslam şeriatına aykırı olan tüm kanunların batıl olduğunda icma etmiştir. Bu kanunlara İtaat etmek müslümanlara farz değildir. İslam şeriatına aykırı ne kadar kanun varsa bunlara uymak müslümanlara haramdır. Mevcud otorite bunlara uymayı emretse bile bu hüküm değişmez.

Ehli ilim arasında üzerinde ittifak edilen hükümlerden birisi de, müslümanlardan hangisi Allah'ın indirdiği hükümlerin dışında hükümler koyarsa, hakkında Allah Te-âlâ'nın sıfat olarak verdiği, küfür, zulüm ve fık sınıfları uygun düşmüş olur. Herkes Allah'ın ahkâmına karşı olan tavrına göre vasıflandırılır.

Mesela kim hırsızlığın, kazf'in ve zinanın cezalarını uygulamakta beşer kanunlarını üstün tutarak Allah'ın ahkâmını terkedip yüz çevirirse, kesin bir surette kafir olmuş

olur. Kim de Allah'ın hükümlerini inkar etmediği halde, zorlayıcı herhangi bir sebepten dolayı uygulamıyorsa zalim, kendi hükmü ve otoritesiyle bir hakkı iptal veya adaleti terkle eşitliği gözetmiyorsa fasıktır.

Yine kim, Allah'ın ve Rasûlü'nün emirlerinden herhangi birinde şüphe edip kabul etmeyi reddederse İslam'dan çıkmıştır.

Sahabe, zekatı vermeyenlerin icma ile küfrüne ve İslam'dan çıkışlarına hüküm vermişlerdir. Çünkü Allah Te-âla, Rasûlü'nün getirmiş olduğu emir ve yasakları kabul etmeyi iman ehlinde saymıyor.

"Hayır, Rabbine yemin olsun ki, onlar aralarında meydana gelen çekişmelerde seni hakem tayin edip senin verdiğin hükme içlerinde bir sıkıntı duymadan teslim olmadıkça iman etmiş sayılmazlar." (Nisa 65)

Prof. Dr. Ali Cerîyye Usûlü's Şerîa isimli eserinde şöyle söyler:

"Kim Allah'ın şeriatından başka bir şeriata meyledip sahip çıkarsa, Allah'ın Rabbliğini bırakıp kendine yeni ilahlar edinmiştir."

Çünkü şeriat koymak ancak rububiyyetin ve

uluhiyye-tin özelliklerinden olduğu için Allah Teâlâ'nın halis hakkıdır. Yine, Allah'ın şeriatından tamamen yüz çevirip tadilat yapanların da hükmü budur.

Çünkü bunu yapmak, aynı seviyede bir otorite veya yüksek bir hüküm merciini kabul etmekle olur ki, bu da Allah'a şirk koşmanın bizzat kendisidir. Allah Teâlâ'yı bundan tenzih ederiz.

Bir şeyi hela! ve haram kılma, biraz yukarıda âyetlerin işaret buyurduğu gibi; yüz çevirme ve din ahkâmında değıştirme anlamına gelmektedir. Kim içkinin haremliğini inkar edip mubah olduğunu açık bir şekilde söylerse, Allah'ın haram kıldığını helal kılmıştır. Bununla da küfre ve şirke düşmüş olur.

Beşeri kanunlar, İslam'da cezası gereken herhangi bir konuda cezayı öngörmezse, bununla da o yasağı (haramı) mubah kılmış olur. Böylece Allah'ın haram kıldığını helal kılınmış olur. Bu da İslam'dan yüz;çevirmenin açık bir şeklidir.

İslam'ın hükümlerini değıştirme ve reformize etmeye gelince; Bu noktada hüküm haramdan helale dönüşmüyor. Fakat tadilat, suç olan fiillerin cezalandırılmasında ortaya

çıkıyor. Buna zinanın cezasını örnek gösterebiliriz. Kanun hem İslâmî cezayı madde olarak bünyesinde bulundurur, hem de infazda beşeri olan hükümlere göre hüküm ve karar verir, bu cezayı hapse çevirir.

Beşeri kanun ictihadları Allah'ın hükümlerini değiştirmeyi içerdiği gibi, ayın zamanda onu saf dışı bırakıp kabul etmemeyi de ifade etmektedir. Çünkü Allah Teâlâ'nın koyduğu cezayı bırakıp yerine başkasını uygulamak, İslam'dan yüz çevirmektir.

Allah Teâlâ bu cezaları elçisi yoluyla insanlığa gönderirken, kullarının nefislerini onlardan çok daha iyi bildiği için onlara hayırlı olan ne ise onu göndermiştir.

Mevdûdî İslam'da Hükümet isimli eserinde:

"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir." {Maide 44}

"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar zalimlerin ta kendileridir." (Maide 45)

"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar fasıkların ta kendileridir." (Maide 47) âyetlerini zikrettikten sonra diyor ki: "Burada Allah Teâlâ, kendi indirdiği ile hükmetmeyenler hakkında: 1-Kafir, 2- Zalim, 3- Fasık ol-

dukaları hükmünü vermiştir.

Bu açık hükümlerden sonra, Allah'ın indirdiği ile değil de insanların koyduğu kanunlarla hükmedenler, dolayısıyla üç türlü cinayet işlemiş olurlar.

BİRİNCİSİ: Bu davranışı, Allah'ın hükmünü reddetmek anlamındadır ki, bu küfürdür.

İKİNCİSİ: Bu davranışı adalet ve insafa aykırıdır. Çünkü insanların yaratılışına gerçekten en uygun kanun Allah'ın indirdiği kanundur. Bundan başkasını tercih etmek, elbette apaçık bir zulümdür.

ÜÇÜNCÜSÜ: Kul olması hasebiyle bunu yapmakla, kendisini yaratan; hakimi, maliki ve kendisine rızık veren Rabbinin itaat dairesinden çıkmış, ken Jisinin veya kendisi gibi başka insanların koyduğu kanunlara uymakla, kulluk yapmaktan kaçmış oluyor ki, bu da fısktır, fasikiiktir.

Küfür, zulüm ve fısk tabii olarak Allah'ın hükmünden sapmanın özellikleri olmaktadır. Allah'ın hükmünden uzaklaşıp sapmanın üç şekil dışında bir tanımı yoktur. '"

Tabii dolayısıyla küfrün de, zulmün de, fışkın da dereçeleri Allah'tan uzaklaşmanın keyfiyetine göre farklılık ar-zeder.

Kim Allah'ın indirdiği şeriatı yanlış, kendisi gibi insanların koyduğu kanunları doğru kabul ederse, bu insan hem kafir, hem zalim ve hem de fasıktır.

Kim de Allah'ın indirdiği şeriatın gerçek ve doğru olduğunu kabul ettiği halde başka kanunlarla hükmederse imanına küfür, zulüm ve fısk karıştırmıştır. Fakat bununla İslam'dan çıkmış sayılmaz.

Yine, Allah'ın hükümlerini tamamen bir tarafa bırakan insan, hem kafir, hem zalim ve hem de fasık sayılır.

Allah Teâlâ'nın emirlerinin bir kısmını uygulayıp bir kısmını uygulamayan insanın hayatı, küfür, zulüm ve fısk ile karışık bir hayattır. ^{13[13]}

Ayetlerin Günümüzle İlgisi

Bazı müfessirler Maide Sûresi'ndeki bu âyetlerin Ehl-i Kitab hakkında nazil olduğunu söylemişlerdir. Fakat Allah'ın Kitab'ı bu tevili kabul etmez. Bunlara en güzel cevap Huzeyfe (r.a)'ın verdiği cevaptır. Kendisine, bu âyetler sadece yahudiler hakkında nazil olmuştur, diyenlere

^{13[13]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 45-63.

Huzeyfe (r.a.): "Öyleyse İsrail oğulları sizinle ne güzel kardeşler. Ekşi olan ne varsa onlara, tatlı olan ne varsa o da size, öyle mi? Allah'a yemin ederim ki, ayakkabınızın bağına kadar onlara uyacaksınız!" diye çok sert bir cevap vermiştir.

Kur'an-ı Kerim'de Allah Teâlâ'nın ilahi hakimiyeti, temel bir prensip olarak sık sık bir çok yerde tekrarlanır. Allah'tan gayri otorite sahibi olarak tanınan herkes Kur'an'ın tabiriyle TAGUT'tur. Bu da, Allah'a ubudiyetine karşıt bir anlam ifade eder.

İbn Zeyd, "Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir." âyeti hakkında; "Kim yanında bulunan bir kitapla hükmeder ve bunun Allah'tan geldiğini zannederse kafir olmuştur."

İbn Cerir et Taberi bu âyetlerin tefsirinde diyor ki: Kim, Allah'ın kulları arasında uygulansın diye İndirmiş olduğu hükmü gizleyip saklar ve başka kanunla hükmederse, işte bunlar Allah'ın Kitab'ında indirmiş olduğu ile hükmetmemiş ve Allah'ın hükmünü başkasıyla değiştirmiş, tahrif etmiş olur. Bolayısıyla bunlar da kafirdirler. (Bakara 159, 174) Bunlar, insanlara beyan edip açıklaya-

cakları ilahi hükmü saklarlar. Yerine başkasını uygulayıp nefislerine hoş gelen dünya menfaati uğruna İslam ahkamını bırakırlar, İslam ahkamıyla hükmetmezler.

Müfessir eş-Şınkıtî tefsirinde: "Hükmüne kimseyi ortak koşmaz" âyetini tefsir ederken, yedi kıraat imamından İbn Amir "tuşrik", diğerleri "yuşrik" okumuşlardır. Âyetteki (la) edatı olumsuzluk bildirir. Böylece âyetin anlamı, "Allah hükmünde kimseyi ortak olarak kabul etmez" oluyor.

Hüküm sadece O'nun, kesinlikle O'ndan gayri kimse- nin değildir. Helal Ū'nun helal kıldığı, haram O'nun haram kıldığı, din de O'nun koyduğu din, yargı da O'nun yargısıdır. İbn Amir "vela tuşrik" şeklinde okumuştur. Bu okuyuşa göre, "Hiç kimseyi Allah'ın hükmünde ortak kabul etme! Gerçekte Allah'ın hükmüne ihlasla bağlı ol, şirk koştuktan O'nu tenzih et, başkasını Allah'ın hükmüne karıştırmama" anlamını ifade eder. "Hükmünde kimseyi ortak kılmaz" âyeti, Allah Teâlâ'nın takdir buyurduğu her şeye şamildir, kanun koyma konusu da bunun başında gelir.

Bu âyet-i kerimede hükmün ancak Allah'a (c.c.) ait olduğuna dair her iki okunuşun da anlamını, içeren âyetler

varid olmuştur.

"Hüküm ancak Allah'ındır, ancak kendisine kulluk (ibadet) etmenizi emretti." (Yusuf 90)

"Her hangi bir şeyde çekişmeye düşerseniz, onun hükmü Allah'a aittir." (Şura 10)

"İşte böylece sizler, yalnız Allah'a çağrıldığınız zaman inkar ettiniz (küfrettiniz). Eğer O'na ortak koşulursa inanırsınız. Hüküm ancak çok yüce ve büyük olan Allah'ındır." (Mümini 2)

"Allah'ın zatından başka (yaratılmış) her şey yok olucudur. Hüküm O'nundur. Ve O'na döndürüleceksiniz."

(Kasas

88)

"Hamd (övgü), dünya hayatında da, ötede de Allah'adır. Hüküm O'nundur ve O'na döndürüleceksiniz."

(Kasas 70)

"Onlar cahiliyye hükmünü mü istiyorlar? Gerçekten iman etmiş bir kavim için Allah'tan daha iyi hüküm sahibi kim olabilir." (Maide 50)

"De ki, Allah size (bu) Kitab'ı ayrıntılı (bir biçimde) indirmişken, O'ndan başka (bir) hakem mi isteyeyim?"

(En'amlU)

Bunun gibi daha bir çok âyet-i kerime bu konuyu ele almaktadır. "Hükmünde kimseyi ortak kabul etmez" âyeti kerimesinde işaret edildiği gibi; Allah'ın İndirdiği hükümlerden başkasına uyanlar Allah'a ortak koşanlardır.

Ölmüş hayvanın etinden yemeyen müslümanlara "Allah'ın öldürdüğünden yemiyorlar!" diye sataşıp, şeytanın kanununa uyan münafıklara verilen cevapta Allah (c.c.) şöyle buyuruyor: "Allah'ın adının üzerine zikredilmediği

bir şeyden yemeyiniz. Şüphesiz ki o fisktır (dinden çıkıştır). Şeytanlar dostlarına sizinle mücadele etmesi için vahyederler. Eğer siz onlara İtaat ederseniz (biliniz ki, siz de) müşrik olursunuz" (En'am 121)

Böylece Allah Teâlâ sahabilere, şeytana ve şeriata aykırı bir kanuna uymanın şirk olduğunu bildirmiş oluyor. Bu itaat etme şirktir. Şeytana ibadetten maksat ta budur. "Ey Adem oğulları, şeytana ibadet etmemeniz için size ahid verip söz almadım mı? O sizin için açık bir düşmandır. Bana ibadet ediniz, işte bu dosdoğru yoldur (deme-, miş miydim?)" (Yasin 60,61)

İbrahim Aleyhisselam Allah'tan gelen vahiy ile baba-

sına şöyle demişti: "Ey babacığım, şeytana tapma, şeytan şüphesiz ki Rahman (olan Allah)a baş kaldırandır" (Meryem 44) Ve yine: "Allah'tan gayri çağırdıkları (dua ve ibadet ettikleri) ancak dişilerdir. Onlar lanetlenmiş şeytandan başkasına yalvarmıyorlar" (Nisa 117) Yani şeytandan başka bir şeye ibadet etmiş olmazlar. Bu da şeytanın kanunlarına uymakla olur. Bundan dolayı Cenab-ı Alfah; kendi yaptıkları kanunlarla insanlardan kendilerine itaat bekleyenlere müşrikler demekte.

"Böylece (şirkte ortaklan) müşriklerin çoğuna, çocuklarını (kızlarını) öldürmeyi güzel gösterdi." (En'am 137) Allah'ın Rasulü (sav)'e Adıyy b. Hatem "Allah'ı bırakıp hahamlarını, papazlarını ve Meryem oğlu Mesih'i rab edindiler..." (Tevbe 31) âyet-i kerimesi hakkında sorduğu zaman Rasulullah (sav): "Yahudi ve hristiyanların din adamları helali haram, haramı da helal kıldıkları halde onlara itaat edip peşlerinden gittikleri için onları rab edindikleri Rasulullah (sav) tarafından beyan edilmiştir. Bu konuda en açık delil şudur. Allah Teâlâ Nisa suresinde, kendinden başkasının kanunlarına müracaat edip onları hakem olarak kabul ettikleri halde iman ettiklerini zanne-

denleri; taaccüb içeren bir ifadeyle tanıtır, onlara dikkati-l mizi çeker. Tağuta uyup onun kanunlarına hakem olarak baş vurmalarından dolayı mümin olduklarını söylemeleri açık bir yalan oluyordu.

"Sana ve senden önce indirilene inandıkların sananları görmedin mî? Onlar tağutu inkar etmekle emrolun-dukları halde onun önünde muhakeme olmayt istiyorlar.! Şeytan ise onları büsbütün geri dönüşü zor bir sapıklığaj itmek istiyor" (Nisa 60)

Bütün bu zikrettiğimiz semavi nasslardan sonra ortaya çıkan gerçek şudur. Allah'ın, elçileri aracılığıyla göndermiş olduğu şeriata muhalif olarak şeytanın ve dostlarının koyduğu kanunlara uyanların küfründe ve şirk koştuklarında, gözleri kör ve vahyin nurundan mahrum kalarlar hariç, basiret-sahibi insanlardan hiç birinin nezdinde şüphe yoktur. Şınkttî şöyle diyor: "Göklerin ve yerin yaratıcısı olan Allah Teâlâ'nın şeriatından başka bir şeriata tabi olmak, göklerin ve yerin yaratıcısını inkardır." Bunun örneklerini şöylece sırayabiliriz. Mirasta erkeğin kadından daha fazla pay almasının insafsızlık olduğu,! kadın ve erkeğin eşit olmaları gerektiği, taaddüd-ü zev-|

câtın ve boşanmamın kadına zulüm olduğu, recm ve hırsızlık haddinin vahşice bir muamele olup insanlığa sığmadığını söylemek gibi...

Bu iddiada olan bir nizamı toplumun ekonomik hayatında, zina meselesinde neseblerin sübutunda, akıl ve inançlarında hakem tayin edip uygulamak, âlemlerin Rabbi olan Allah'ı inkar ve şirk olduğu gibi, aynı zamanda Allah Teâlâ'nın kainatı var ederken koyduğu ilahi nizama karşı da bir baş kaldırmadır.

"Yoksa Allah'ın izin vermediği (indirmediği) bir şeyle dinde kanun koyan ortakları mı var?" (Şura21)

"De ki, Allah'ın size indirdiği rızıktan bir kısmını helal, bir kısmını haram kılmanızı gördünüz mü? De ki, Allah mı size izin verdi, yoksa Allah'a iftira mı ediyorsunuz?" (Yunus 59)

"Dillerinizin kolayına geldiği gibi; bu helal, bu haramdır deyip Allah'a yalan (isnad ederek) iftira etmeyin. (Bilin ki) Allah'a iftira edenler (hiç bir zaman) kurtuluşa eremezler." (Nahl116)

Şınkıtî, Advau'l Beyan isimli eserinde bu âyeti tefsir ederken; Âyetten insanın aklına ilk gelen; "İşte onlar ka-

firlerin ta kendileridir" âyetinin müslümanları ilgilendirme^ için inmiş olduğudur. Çünkü Allah (c.c) ondan önce müslümanlara hitab ederken: "İnsanlardan korkmayınız, benden korkunuz. Benim âyetlerimi (çıkarlarınız için, vaz geçerek) az bir (dünya) ücreti karşılığında satmayınız. Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar kafirlerin ta kendileridir" (Maide 44) âyeti, müslümanlara açık bir hitaptır. Dolayısıyla kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmez ve Allah'ın hükmünü iptal etmek için, peygamberlerin getirdiği -tevhid- dinine muhalefet ederse, zulmü de, fışkı da, küfrü de tümüyle ondj İslam milletinden olmaktan çıkarır.

Şınkıtî; "Şüphesiz ki riu Kur'an en doğru yola erdirir" (İsra 9) âyetinin tefsirinde; "Adem oğullarının en.şerefli olan Muharnmed (sav)'e gelen şeriatı bırakıp başka kanunlara itaat edenin itaati; İslam'dan çıkarıcı bir küfürdür" der. Kafirler Allah'ın Rasûlüne (sav): "Koyun ölü olarak bulunursa, onu kim öldürmüştür?" diye sordular. Rasûlullah (sav) onlar "Allah öldürmüştür" cevabını verince; "Kendi ellerinizle kestikleriniz helal oluyor da, Allah'ın kendi mübarek ikram sahibi elleriyle kestiği niçin haram oluyormuş, o halde siz Allah'tan daha mı iyisiniz? diye

karşılık verdiler. Allah Teâlâ da bunun üzerine "Allah'ın adının üzerine anılmadığı şeyden yemeyiniz. Şüphesiz ki o fısktır.*Şeytanlar dostlarına, sizinle (dinde) mücadele etmeliri için vahyederler. Eğer onlara uyarsanız, şüphesiz ki müşrik olursunuz." {En'am 121)

Bu, Allah'ın şeytana uyarak ölü hayvanın etinden yemeyi helâl kılanların şirki hakkında ettiği bir yemindir. Bu şirk, müslümanların fıcmayı ile sahibini İslam'dan çıkarır. Allah Teâlâ da kıyamet günü ona şiddetli bir azapla karşılık verecektir.

"Ey adem oğulları, şeytana ibadet etmemeniz için size ahid verip söz almadım mı? O sizin açık bir düşmanınızdır" (Yasin 60) Zira Allah'ın şeriatına aykırı bir kanun koymak şeytana uymaktır, ona ibadet etmektir. Allah Teâlâ: "Onlar ancak lanetli şeytana dua ederler" buyuruyor.

Bunun böyle kabul edilmesi, insanların şeytanın koyduğu kanunlara uymasından dolayı idi. Yine Allah(c.c): "Bpylece ortak koşmuş oldukları (şeyler), müşriklerin çoğuna çocuklarını öldürmeyi güzel gösterdi" (Nisa 117) Onları ortakları olarak isimlendirdi. Çünkü onlar Allah'a isyanda şeytana uydular. Peki şimdi Allah'ın indirmediği

kanunlarla hükmedenin müslüman olduğunu savunmasına nasıl şaşılmaz?"

"De ki, Allah'tan başka hakem mi isteyeyim, size kitabı ayrıntılı olarak indiren O'dur." (En'am 114)

Bundan sonra şunu söylemek bir zaruret olmakta: Kafir devletler tarafından yapılmış ithal kanunları İslam ülkelerinde tatbik edip, özellikle Kur'an ve sünnete açıkça aykırı olan uygulamaları sürdürmek; mesela faizin serbest bırakılışı gibi davranışlar şüphe kabul edilmeyecek şekilde küfürdür. Yine bunun gibi zinanın yayılması, İçki içene, zina eden erkek ve kadına, hırsıza ve dinle harbeden© karşı İslam'daki cezaları uygulamayıp ilga etmek küfür olduğu gibi, bu kanunlara rıza gösterip baş vurmak ta küfürdür.

İkinci olarak, "Sana indirilene ve senden önce indirilene inandıklarını zannedenleri görmedin mi? Onlar tağutu inkar etmekle emrolundukları halde onun hükmüyle muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan ise onları büsbütün saptırmak istiyor." {Nisa 60} Kısacası anlam olarak âyet-i kerime: "Sana ve senden önce indirilen ilahi emirlere inandıklarını zanneden ye aynı anda imana karşı yıkıma

geçenleri gördün mü? Öyle bir kavimdir ki bunlar, sana ve senden önce indirilene hem iman ederler, hem de ona baş vurmazlar. Onlar İslam'dan başka bir nizam, - başka bir otoriteye baş vurmak isterler. Onlar Allah'ın sana indirdiğine ve daha önce indirilene aykırı davranan Tağut'un elinde hiç bir sened, hiç bir ölçü olmadığını ve Allah'ın emirleriyle hükmetmeyi yasakladığını çok iyi bilmelerine rağmen, gidip onun hükmüne boyun eğiyorlar. Şeytan onları būs bütün saptırmak istiyor. İşte, Tağut'a baş vurmalarının gerisindeki illet...

Âyet-i kerimede çok net bir şekilde man ve İslam'ın sınırlarının belirginleştiğini görürüz. Yine âyet-i kerimede

Atlah, kendisinden başkalarının hükmüne baş vurmaya imansızlık olarak tanımlıyor. Halbuki onlar tağutu türri otoriteleriyle inkar etmekle emrolunmuşlardı.

İbn Kesir; "Bu, Allah Teâlâ'nın Muhammed (sav) ve ondan daha önceki peygamberlere indirdiği ile hükmetmeyip, meselelerini halletmek için sünneti bırakarak başka hüküm sahiplerine baş vuranların imanlarının olmadığına dair açıklamasıdır." dedikten sonra âyet-i kerimenin nüzul sebebini de şöyle anlatıyor: "Ensardan birisiyle bir yahudi

arasında anlaşmazlık çıkmıştı. Yahudi; benimle senin arandaki bu meselenin halli için ancak Muhammed (sav)'e giderim diyor, karşısındaki münafık ise, "Hayır, Ka'bb. Eşrefe gidelim diye tutturuyordu."

Düşündüğünüz zaman, Ahah'ın Şeriatı'na muhalif kanunların ve Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenin de böylece tağut olduğunu görürsünüz. Çünkü tağut Kur'an ve sünnete, Ümmetin icma'ına uymayan bir kanunla hükümündedir.

Tağut., Allah Teâlâ'yı tanımayan, Şeriatı'na saygı duymayan, Onunu rabliğini ve Hanlığını reddeden ve tanıdıkları halde inanmayan insanların düşüncelerinden oluşmuş bir küfür çöplüğü ile hükmederler. Allah ve Resulü (sav) varken, insanlara rablik ve ilahtık atfedene, onlara mutlak itaat ve boyun eğmeyi öngörenlerde hangi iman ve İslam kalır?

Dördüncü olarak: "Hayır, senin Rabbine yemin ederim ki, onlar aralarında çıkan çekişmelerde seni hakem yapıp, sonra da verdiğin hüküme nefislerinde hiç bir darlık duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar." (Nisa 65) Allah Teala temiz nefesine yemin

ederek, Rasûlünü (sav) tüm işlerinde zahiren ve batinen hakem kabul edip uymayanın tam iman etmediğini söylüyor.

"Sonra da nefislerinde hiçbir darlık duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar"

Yani "Ey Muhammed, onlar seni aralarında hakem tayin ettiklerinde, sana zahirden ve batından uyarlar, ve sana tam bir teslimiyetle, nefislerinde hiçbir engelleme ve çekişme olmadan itaat ederler" demek istiyor.

İmam Buhari Sahih'inde Urve (ra) dan şu kıssayı rivayet eder.

Zübeyr (ra) su arkı yüzünden birisiyle çekişir. Allah'ın Rasulü (sav) Zübeyr'e "Sula, sonra suyu komşuna salıver" deyince öteki adam; Ya Rasûlallah, amcanın oğul olduğundan değil mi? diyerek itirazda bulunur. Bunun üzerine Rasûlullah'ın (sav) yüzü renkten renge girer ve Zübeyr'e "Sula Ey Zübeyr, sonra su köklere ulaşınca kadar tut, ondan sonra da komşuna sal" der.

Böylece Allanın Rasûlü (sav) Zübeyr'in hakkını vermiş oldu. Halbuki daha önce de her ikisinin yararına olan bir karar vermişti. Böylece "Senin rabbine yemin ederim ki,

onlar aralarında çıkan çekişmelerde seni hakem yapıncaya kadar"ın anlamını daha iyi idrak etmiş oluyoruz.

Allah Teala'nın imanı nasıl yok saydığını, Allah'ın Rasûlü'nü hakem etmeyeninin davranışlarında görelim.

1. Ayette Allah Teâlâ girişi yemin (kasem) cümlesiyle başlattı. Bilindiği gibi yemin siğası ancak teyid ve tekid için zikrolunur. Burada da imanın olmayışım, zatına yemin ederek bildiriyor.

2. Allah'ın Resûlü'nün (sav) emrini uyguladıktan sonra içimizde herhangi bir sıkıntı duymamamızı vurguluyor. Dolayısıyla kitap ve sünnet de aynı anlamda söz konusu olmuş olmakta.

3. Allah Teala "Yusellimu" fiilini "teslimen" mastarıyla daha da vurgulayarak âyetin anlamını pekiştirmektedir. Bu vurgulamaların en azametlisi, Allah Teala'nın kendi Kitabı ve Rasûlü'nün sünnetine razı olmayanların imansızlıklarının dile getirilmesidir.

Bu konuda sadece bu ayeti kerime dahi nazil olsaydı, bütün bu tartışmalara kafi gelecekti. El-Kadi (*): "bu ayetlere göre tağutların mahkemelerine başvuranların ve Muhammed (sav)'in hükmüne razı olmayanın küfrünün

onaylanmış olduğuna dikkat edelim.

A- Allah Teala: "Tağuta (gidip) onun hükmüne başvurmak istiyorlar. Halbuki onu inkar etmekle emrolundular" demektedir.

Allah Teala burada tağuta hükümde başvuranın tağuta iman etmiş olduğunu söylüyor.

Şüphe yok ki tağuta iman küfür, tağutu inkar da islami istihalta imandır.

B - Allah Teala'nın şu sözü:

"Hayır, senin Rabbine yemin ederim ki, onlar aralarında çıkan çekişmelerde seni hakem yapıp sonra da verdiğin hükümde nefislerinde hiçbir darlık duymadan tam bir teslimiyetle teslim olmadıkça iman etmiş olmazlar" (Nisa: 65)

* El-Kadi: Mutezile imamlarından Kadı Abdül Cebbar veya Ebu Bekir Ibn Arabi veya İsmail el-Kadi olabilir. (Mütercim)

Bu, Allah'ın Rasûlü (sav)'in hükmüne razı olmayanların "tekfir" lerinin Kur'an nassıyla ifadesidir.

C - "Onun emrinden başkasına yönelenler, kendilerinin bir fitne veya bir azabın gelip çatlamasından sakınsınlar"

(Nur: 63)

Ayet Allah'ın Rasûlü'ne (sav) muhalefetin büyük bir günah olduğuna delalet eder. Ayrıca ayeti kerimede Allah ve Rasûlü'nün (sav) emri olan bir şeyden şüphe etmenin veya isyan cihetinden olsun reddetmenin İslam-dan çıkmak İçin yeterli sebep olduğu söylenmiş olmakta.

Bu sahabilerin zekatı vermeyenlerin dinden çıkıp (irtidat) ettiklerinde verdikleri hükmün sıhhatine bir delil ve şahittir (Tefsir-i Kebir 3/9)

Allah'ın Rasûlü (sav) İbrahim'in annesine yaklaşmak ve bal yememek için yemin edip kendine haram kıldığında;

"Ey peygamber, eşlerinin rızalarını isteyerek Allah'ın sana helal kıldığı şeyleri niçin kendine haram kılıyorsun" (Tahrim: 1) ayeti indi.

Aynı hitap Câsiye Sûresinde de vardır:

"Sonra seni dinde bir şariat üzere kıldık ona uy. Bilmeyenlerin nevalarına uyma" (Casiye:i3)

Alemlerin gelmiş ve gelecek tüm insanlığın efendisi bütün insanlığa rahmet olarak gönderilmiş olan bir Rasule (sav) Allah Teâlâ'nın kendisine helal kıldığını haram

kılmaya hakkı olmadığı, kafir, müşrik ve cahil arapların nevalarına uymaması için yaptığı uyarı bu olursa; kendisini kanun koyucu kılan, halkı egemenliğin ve otoritenin kaynağı kabul eden ve bunun için çeşitli kanun ve düzenler icad edip insanları kendisine uymaya mecbur eden kişinin hali ne olur? Özellikle de bu kanunların tamamı olmasa da çoğu, açıkça Allah'ın Kitabı ve Rasûlü'nün (sav) sünnetine aykırı iken...

Allah Teala, Rasûlü'ne itaatsizlik hakkında: "Onun emrinden başkasına yönelenler kendilerin bir fitne veya azabın geüp çatmasından sakınsınlar" (Nur: 63) ve bir başka ayet-i kerimede de "Kim bu "Rasûle" (sav) itaat ederse, Allaha itaat etmiştir. {Nisa 80) derken şunu söylemek istiyor. "Kim Allanın Rasûlü'nün (sav) hükümlerine itaat edip, sünnetine uymaz ise Allah Teaia'ya isyan etmiş sayılır.

"Kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işta onlar kafirlerin ta kendileridir" (Maide:44)

"İşte onlar zalimlerin ta kendileridir" (Maide: 45)

"İşte onlar fasıkların ta kendileridir" (Maide: 47) ayeti kerimelerinin özellikle şu ayeti kerimenin zikrinden sonra

gelmiş olması da özel bir anlam ifade etmektedir.

"Biz içinde hidayet ve aydınlık olan Tevratı indirdik, onunla (Allaha) teslim olmuş peygamberler, rabbaniler ve din önderleri, Allah'tan kitabın korunması kendisinden istenmiş olanlar; yahudiler arasında hüküm verir ve buna da şahitlik ederlerdi" (Maide: 44)

"İnsanlardan korkmayınız, benden korkunuz,, benim ayetlerimi (çıkarlarınız için, vazgeçerek) az bir dünya ücreti karşılığında satmayınız" {Maide: 44)

Ondan sonra 48. ayette; Allah'ü Teala: "sana (bu) kitabı (Kur'an'ı hakla ve önceki kitabı doğrulayıcı koruyucu ve muhafaza edici olarak indirdik. Aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet, sana gelen gerçeği bırakıp ta onların nevalarına uyma. Sizden herbirinize bir şariat ve yol verdik. Allah dileseydi sizi tek bir ümmet kıldı. Fakat verdiği sizi denemek için böyle buyurdu"

"Öyleyse hayırlı işlerde yarışın hepiniz topluca dönüşü Allahadır. Allah ayrılığa düştüğünüz şeylerde size haber verecektir" (Maide: 48)

Daha sonra şu ayeti kerimeleri okuyunuz. "Aralarında Allanın indirdiği ile hükmet ve onların arzularına uyma-

dan Allah'ın sana indirdiği bazı emirlerden seni saptırmalarından sakınman için sana Ynrettik" (Maide:49)

"Onlar cahiliye hükmünü arıyorlar, gerçekten iman etmiş bir kavim için kim Allahtan daha iyi hüküm sahibi Olabilir?" (Maide:50)

Allah Teala, Kitap ve Sünnete dayanmayan tüm hükümleri cahifiyye yasaları olarak mahkum etmekte, cahiliyye hükmü ise küfür ve sapıklıktır. Zira yasa koyma hakkı ancak Allah'ındır.

Kur'an insanları yolların ayırım noktasına getirip bırakmakta; işte bu yol ayırımında hüküm, ya Allah'ın hükmü veya cahiliyye hükmüdür. Bu iki yoldan başka üçüncü bir yol yoktur.

Yeryüzünde Allah'ın hükmü kaim olmalı ve insanların hayatına uygulanmalı. Ya Allah'ın Şeriatı insan hayatına yön verir. Veya cahilliyyenin heva ve hevesi. Köleliğin kanunları, bunlar hangisini istiyorlar?

Cahiliyyenin anlamı bu şekilde Kur'an nassıyla tamamen açıklığa kavuşur. Allah'ın tanımlamasına göre cahiliyye, insanın insana (kendisinin koyduğu yasalarla) hükmetmesidir. Buna, kulun kullara kulluğu denir.

Dolayısı ile Allah'ın kulluğundan çıkış, O'nun ilahlığını red, buna karşılık insanlardan bazısının ilahlığını kabul ve ona kulluk edıştır.

Cahiliyye, Kur'an nassının belirlenmesine göre; herhangi bir zaman dilimi değil, hayatın biçimlerinden bir kesit ve görünümüdür.

Bu kanun dün de bulunuyordu, bugünde yarında bulunacak ve cahiliyyenin tüm özelliklerini taşıyarak İslama karşı duracak ve İslam'la çatışacaktır.

İnsanlar hangi zaman ve mekanda olurlarsa olsunlar, ya Allah'ın indirdiği hükümlerin tümüne teslim olarak saymadan hükmedecekler ve müslüman olarak kalacaklar veya insan yapısı cahili bir kanunla hükmedeceklerdir. O zaman da cahiliyye dinine girmiş olurlar. Böylece onlar, yasalarını uyguladıkları otoritenin dinine girmiş olacaklar ve Allanın dininde yer almayacaklardır.

Allah'ın hükmünü kabul etmeyen cahiliyye hükmünü istiyordur. Allah'ın şariatını reddeden cahiliyye şariatını kabul etmiş ve cahiliyye içerisinde yaşamaktadır. İşte bu yol ayrımıdır.

Allah Teala, tüm insanlığı bu yol ayrımında durdur-

muştur. Onlar, bundan sonra serbest bir seçim iradesiyle başbaşa bırakılmışlardır, (bkz. Nas: 3)

Allah Teala cahiliyye sistemlerini arzulayanları kınarken, en güzel hükmün kendi hükmü olduğunu bize bildirmekte.

"Gerçekten iman etmiş bir kavim için kim Allah'tan daha güzel hüküm sahibi olabilir" (Maide: 50)

Evet kim Allah'tan daha iyi hüküm sahibi olabilir? Kim insanları yönetmek için Allah'tan daha iyi bir hüküm sahibi olduğunu iddia edebilir? Bu büyük iddiada hangi haklı çıkma deliline sahiptir. Veya insanlara, insanların Rabbi olan Allah'tan daha çok mehametli olduğunu söyleyebilir? Hangi insan, yaratan Allah'tan biz insanları daha iyi bildiğini iddia edebilir? İnsanların yararına olacak şeyi, insanların Rabbinden daha iyi bildiğini söyleyebilir mi?

Kendisini kanun koyucu olarak gören bir insan; dinini kemale erdiren son peygamberini gönderip, şeriatının ebediyete kadar devam edeceğini haber veren Allah Teala'nın çağımızda zuhur eden bazı karışık durumlardan haberdar olmadığını, fakat insanların kendi ilimleriyle bu-

nun çözümünü bulduklarını söyleyebilir mi?

Allah'ın şeriatını bir yana atıp, hayata uygulamaktan kaçınan ve onun yerine cahiliyye hüküm ve sistemini koyup, kendi heva ve hevesini halkın hevasıyla tevhid eden veya bir grup insanın hevasını Allah'ın hükmünden ve şeriatından üstün tutan bir kişi, müslüman olduğunu idda etmekle ne demek istiyor?

"Şimdi şartlar hiç uygun değil, karışıklıklar ve sıkıntılar başımızdan eksik olmaz, halk ta rıza göstermiyor, bir tarafta da düşmanların tehdidi varken" diye bahaneler uyduran kişiye (Enver Sedat'a) şunu söylemek gerekiyor. Allah müslümanlara kendi hükmü ve Şeriatı ile hükmedip ona uymayı emir buyurduğu zaman, bütün bu sayılıp dökülen yalanları, veya sonradan meydana gelecek yeni olayları bilmiyor muydu? Yahut bu olanlar ilminin dışında mı idi ki, bazıları kalkıp ilahlık taslıyor?

Öyleyse bu adamlar neyi iddia ediyorlar? Allah'ın Şeriatının insanoğlununu ihtiyaçlarına cevap veremeyeceğini ve her gün meydana gelen yeni hadiseler karşısında aciz kalacağını mı sanıyorlar? Bu, Allahm ilmi dahilinde değilse niçin bu kadar şiddetli biçimde kullarını kendine asi

olmaktan menediyor? Yol ayrımında tercih; ya İslam (Allah'ın Hükümü), ya cahiliyye, ya iman yahut da cahiliyye hükümü olacaktır. Allah'ın indirdiği ile hükmetmeyenleri hem kafir, hem zalim hem de fasıktırlar. İdare edilen insanlardan da Allah'ın hükmünü kabul etmeyenler mümin değildir.

İbn Kesir, bu âyetin tefsirinde; "Allah Teala'nın her hayra şamil, her kötülüğü yasaklayan ve her iyiliği emreden ilahi hükmünü bırakıp ta bazılarının Allahm şeriatına dayanmadan ortaya koydukları düşünce ve sistemlerle; cahiliyye döneminde olduğu gibi, sapıklık ve cehaletle kendi hevesleriyle kafalarının estiği gibi kanun koyup onunla hükmüdenlerin davranışlarını şiddetle inkar ediyor" der.

Bir zamanlar Moğollar'ın siyasi hakimiyet günlerinde, Cengiz Han'ın Yahudilik, Nasranilik ve İslam dahil bir çok kaynaktan toplayarak meydana getirdiği "YASAK", adlı kanunu Allah'ın şeriatından üstün tuttuğu gibi, oğulları da kendisinden sonra aynı şekilde heva ve heveslerine uyarak bu kanunlar üzerine bir yönetim uyguladılar. Onu Allah'ın Kitabı ve Resulünün (sav) sünnetine tercih ettiler.

İnsanlardan hangisi böyle yaparsa, kafirdir, Allah'ın Kitabı ve Rasûlü'nün (sav) sünnetine dönünceye kadar, ona karşı "cihad etmek" vacibtir.

"Cahiliyye hükmünü mü istiyorlar" cümlesi: "Allah'ın hükmünden mi yüz çeviriyorlar anlamındadır. "Gerçekten iman etmiş bir kavim için; kim Allah'tan daha güzel hüküm sahibi olabilir?

Allah'ın adaletini görmüş, O'nun hakimler hakimi, merhametlilerin en merhametlisi; bir annenin çocuğuna olan şefkatinden daha çok, kullarına şefkat eden, her şeyi bilen ve her şeye kadir olduğuna inanmış bir insan için Allahtan daha adil kim olabilir?..

İbn Ebi Hatem, Hasen-ı Basri'ye dayanan bir rivayette şöyle diyor: "Kim Allahın hükmünden başka bir hükümle idare ederse, o cahiliyye hükmüyle hükmetmiştir" Taberani, İbn Abbas (ra) dan rivayetinde Allah'ın Ra-sûlü (sav) "Allah'ın indinde en çok iki kişi sevilmez, birisi; müslüman olduktan sonra cahiliyye sünnetini arzu eden, diğeri de haksız yere bir insanın kanını talep edip, onun kanını döken kişidir" buyurduğu rivayet olunur.

Şeyh (Allame) Ahmed Şakir, İbn Kesir'in sözlerine

yaptığı ek yorumda: "Müslüman olduğunu söyleyen insanlara, Allah'ın Şeriatına inanmış oldukları halde, memleketlerinde putperest kafir Avrupa'nın yaptığı; heva heves ve batıl düşüncelerle ve koyucusunun İslama uymuş uymamış diye düşünmeden yaptığı kanunlarla hükmetmek hiç yakışır mı?

Müslümanların tarihlerinde "Hülagu Asrı" hariç, hiçbir zaman böyle bir belayla karşılaştıkları görülmemiştir.O asır ki katmerli zulüm karanlıklarının tüm islam alemini kasıp kavurduğu bir asırdı. Bu zulme ve tuğyana rağmen, müslümanlar Moğollara boyun eğmediler. Sonunda islam Moğoilara karşı üstünlüğünü ve zaferini yenîden eide etti ve bir zamanlar islamı yeryüzünden silmeye azmetmiş olan Moğollar, katile katile İslama girmeye başladılar.

Bu zalim tâğûtî idarenin kaynağı, Cengiz Han soyundan gelen zalim idarecilerdir. O gün müslümanlardan hiç kimse ne bu idari sistemin içine girip hizmet etti, ne de onların uyguladıkları "YASAK" in yasalarını öğrenip çocuklarına öğretti. Böylece çok kısa zamanda te&iri yok olup gitti.

Gördünüz mü İbn Kesir'in 8. Hicri asırda, İslam düşmanı Cengiz Han'ın koyduğu kanunları nasıl vafedip yorumladığını? Siz, İbni Kesir'in o gün Hicri 14. asırda ki müslümanların halini nasıl dile getirip vafettiğini görmüyor musunuz?

Ancak bir fark var, o zaman yönetime hakim insanların çoğu aradan bir müddet geçtikten sonra islam ümmetinin saflarına katıldılar. Böylece yaptıklarının tesiri yavaş yavaş yok olup gitti. Müslümanlar bugün, o günden daha kötü, daha çok zulüm, daha da karanlık içerisinde. İslam şeriatına tamamen aykırı ve küfrü apaçık zahir olan kafir bir insanın koyduğu "YASAK" adlı yasalara benzeyen ve islam düşmanları tarafından ortaya konulmuş olan kanunları öğrenip, nesillerine de bunu öğ-retmekteler, sonra da meselelerinin tek çözüm kaynağı olarak çağdaş "YASAK" a uymaktalar. Belki de bu nedenle tamamen yok olup gitmek üzere. Hal böyle-!ı ken, buna karşı gelen müslümanları hor görüp islam şeriatına bağlı kalmak isteyenlere gerici yobaz diye iftirada bulunmaktalar.

Bu ve buna benzer adi sözlerle saldırılarını sürdür-İ mekteler. Daha da kötüsü, devlet idaresinde ve kanunlarda

kalmış olup İslam Şeriatı'na dayanan cüz'i kanunlara da ellerini uzatarak, kalan kısmı da bozmak için her türlü sahtekarlığa başvurmaktalar.

Onu modern bir "YASAK" haline getirmek istiyorlar. Bunu da yer yer yönetim orgalarında kullanarak açıkça ilân edebiliyorlar. Bunlar dini devletten, devleti de dinden ayrı tutuyoruz derken hiç te haya etmiyorlar. Peki bu halde, müslümanım diyen hangi insan çıkıp ta bu yeni dini (YASAK) kabul edebilir? Acaba hiç müslümanım diyen bir insanın bu modern yasak gölgesindeki, yargı organlarında kendisine Allah'tan gönderilmiş olan aydınlık şeriatı bırakıp, görev alması ve insanları bu yasalara muhakeme etmesi caiz midir?

Beşeri kanunların durumu güneşin parlaklığı gibi gözlerden saklanamayacak kadar açıktır. Bu kanunların hiç bir gizii yanı kalmadan ve teville gerek te olmadan sarih küfür oldukları malumdur. İsmâmiyete intisap eden bir kimsenin bu kanunlara amel edip boyun eğmesi, kabul ve ikrar etmesinin asla bir özrü yoktur. Herkes, kendi nefsinin muhasebesini en iyi yapandır. Bütün dava şu sorunun cevabının özünde yatmakta; insanlar arasında hükmetmek

ve onları yargılamak acaba Allah'ın İlâhi bir mesaj olarak tüm peyamberlerine birbiri ardına gönderdiği ve hepsine de gölgesinde yürümeleri emredilen Allah'ın şeriatıyla mı hükmetmek gereklidir, yoksa hüküm ve egemenlik ne olduğu belli olmayan, insana göre değişen heva ve heves, çıkarlar ve Allah'ın şeriatıyla hiç bir ilgisi olmayan törelerin egemenliği mi olmalı? Diğer bir tabirle yeryüzünde uluhiyyet ve rububiyet Allah'ın mı olmalı, yoksa bunun bir kısmı veya tamamı Allah'ın yarattığı mahlukattan olup ta onun izin verip indirmediği bir şeyle hükmeden bir insanın mı olmalı?

İslâm bir bütün olarak kendinden başka ilâh olmayan Allah Teala'nın uluhiyeti'nin icabıdır ve kullarının da O'na ibadet etmeleri için göndermiş olduğu kanunlar, tüm peygamberlerce uygulanmış, onlardan sonra gelen ümmetlerede aynı kanunları uygulamak vacib olmuştur.

Allah Teala, bu meseleyi hidayet veya dalalet mese-S! leşi diye ayırmıştır. Bunun dışında herhangi bir yol olmadığı gibi İslâm'la savaşımlarla da barış imkanı kalmamıştır. Müminler; sadece Allah'ın indirdiği ile hükmedenlerdir. Onlar Allah'ın indirdiği hükümleri tahrif etmedikleri gibi,

O'nun hiç bir emrini de değıştiremezler. Kâfirler, zalimler ve fasıklar ise Allah'ın indirdiğı ile hükmetmeyenlerdir.

Devlet yöneticileri ya Allah'ın indirdiğı ile hükmederler ki ancak o zaman iman dairesine girerler veya Allah'ın indirmediğı başka bir kanunla hükmederler. O zaman da , kâfir, zalim ve fasık olurlar. İnsanlar ya yönetici ve yargılayıcılarının işlerinde verdikleri hükümlerin Allah'ın hükümleri olmasını isterler veya aksi takdirde imandan çıkırlar. İslamla öbür yol arasında vasat bir yol yoktur. İni sanlar İslam'dan başka bir yol seçerlerse hiç bir bahane! leri kabul edilmeyecektir. ^{14[14]}

Hulasa:

Allah Teâlâ, bütün insanlığın Rabbidir ve onların yararlarına olan şeyi en iyi O bilir, O'nun hükmünden ve Şeriatından daha üstün bir hüküm ve Şeriat olamaz. Allah'ın kullarından hiçbirisi çıkıp, ben Allah'ın şeriatını inkar ediyorum veya ben Allah'tan daha iyi insanların yararına ,iş yaparım iddasında bulunamaz. Bunu kim dili, hali ve

^{14[14]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstışare Yayınları: 65-85.

fiilleri ile söylerse iman dairesinden çıkar.

İşte, bu mesele, İslam'da tevhid (akaid), metod ve yaşayış tarzının en büyük ve tehlikeli meselesidir. Asıl gaye Allah'ın indirdiği ile hükmetmek, ümmet olarak bunu kabul etmek ve Allah'ın indirdiği Şeriat'ın dışında herhangi bir şeriata rağbet etmemektir.

İslam, teslim olup itaat etmek, Allah'ın rububiyetinde ve uluhiyetinde varlığın tamamen hakimi ve mutlak mu-tasarrıfı olduğuna iman etmektir, Allah'ın Şeriatını istememek Allah'tan gayrisinin kanunlarına itaat edip boyun eğmek, Allah Tealâ'nın mülkinde hakimiyet, rububiyet, ve uluhiyet sıfatlarıyla tasarruf kudretini inkar etmektir.

O zaman, bu dava imanla küfür, İslamla cahüiyye davası olur. Allah'ın Şeriatının insan toplulukları ve müslümanlar için, her zaman ve mekanda en iyi nizam olduğunu kabul etmek de hakeza, iman küfür meselesine girmektedir. Hiçbir insan kalkıp da insanoğlunun yaptığı kanunun, Allah'ın Şeriatından insanlığın gelişme süresindeki herhangi bir çağda, daha faydalı olduğunu savunamaz. Allah'a iman ettiğini ve müslüman olduğu söyleyen birisinin, insanların halini Allah'tan daha iyi bildiğini, O'n-

dan daha iyi ve güzel bir biçimde insanların hayatını tertip ve düzene soktuğunu söylemesi veya Allah'ın, Şeriatını koyarken bazı şeyleri bilmediğini, bildiği halde hakkında birşey indirmiş olmadığını söylemesiyle; iman ve İslam dairesinde olduğunu iler sürmesi birbiriyle çelişen şeylerdir.

Allah'ın Şeriatının efdaliyeti külli bir şekilde bir veya iki nesilde kolay kolay idrak edilmeyebilir. Ancak zamanla insanlar bazı gerçekleri gözleriyle görerek keşfederler. Burada Fi Zilali'l Kur'an'da arzedilen bir kaç ifadeyi zikretmekte fayda görüyoruz.

"Allah'ın Şeriatı", hayatı bir bütün olarak her safhasında tanzim, irşad ve terakki yönünden ele alan, şümullü ve kamil bir metoddur. İslam Şeriatı, insan denen varlığın sebep-i vücudunu, onun muhtelif ihtiyaçlarını ve içinde yaşadığımız kainatın hakikatinin ve insanın insanlığına hükmeden kanunların hakikatinin külli bir ilmidir.

Sonra bu dünyevi hayatın hiçbir meselesinde ifrata imkan tanımaz. İslam'da, hayat gerçeği ile kevni hadiseler arasında herhangi yıkıcı bir çarpışma (sürtüşme)yok-tur. Bu nizamda ancak denge, itidal, uyumluluk ve disiplin

vardır.

Bu, insan hayatının ancak belli bir dönemini veya gözle görülen çıplak yanlarını bilen, çoğu kez insanın cahili etkilerinden kurtulamayan ve. hiç bir zaman da yıkıcı ve tahrip edici oluşumlardan, insanlığı sarsıcı çatışmalardan hali olmayan, beşer ilminin ulaşamadığı birşeydir.

Herşeyden evvel İslam mutlak olarak, adalet üzerine kaim bir nizamdır. Çünkü Allah Teâlâ, adaletin en iyi şekilde nasıl tahakkuk edeceğini en iyi bilendir.

İkinci olarak: Allah Teâlâ tüm insanlığın Rabbîdir. İnsanlar arasında adaletin kanununa ancak o maliktir. Koyduğu şeriat heva heves ve her türlü zaafattan beridir. Hakeza islam şeriatı, kusur ve aşırılıktan uzaktır.

Bu özelliğiyle islam tüm kötü temayüllerden uzak, her türlü kusur ve cehaletin fevkindedir. Kanun koyan; fert olsun, toplum olsun, bir sınıf veya bir ümmet olsun hepsinin de kendine göre hevası, şehveti, arzuları ve temayülleri vardır. Bundan da ötesi, insanlığın her hangi bir döneminde her hangi bir kesiti hakkındaki görüşleri de tam ve mütekamil değildir.

İslam ise kainatın varoluş kanunuyla disiplinli bir

uyum içindedir. Çünkü bu kanunun sahibi tüm kainatın sahibi, hakimi ve malikidir. İnsan ve kainatı o yarattı. İnsana bir şariat gönderdiğinde, ona yarattığı kainatlardan bazısı üzerinde tasarruf hakkı verdiği bir varlık olarak hitap eder. Bu da onu yaratıcısının gösterdiği yolda yürümek, bunun esaslarını, eşyaya hükmeden kanunlarla beraber bilmek ve tanımakla mükellef kılar. İşte burada insanla kainat arasında bir uyum ve disiplin başlamış olur. Şariat burada âlemsümül bir özellik arz eder. Böylece islam'la kaynaşan insan sadece kendi nefsi veya kendi kardeşleriyle değil, içinde yaşadığı geniş alemde tüm canlılar ve eşya ile bir diyalog içine girer. Buradan kendini kuşatan alemden; kaçıp kurtulmanın imkanına sahip değildir.

Onun bu âlem çevresinde olan herşeyle ilişkisinde çok kuvvetli metin ye sarsılmaz bir metod ve düzen sahibi olması gerekir. İnsanlığın, kullara kulluk etme esaretinden kurtulabildiği tek nizam İslam Şariatıdır. İslami hayat şeriattır. İslamî hayat metodunun dışındaki tüm hayat sistemlerinde insana kulluk edilmektedir. Yanlışça islami hayat ve sistemde insanlar kulların ibadetinden eşi ve

ortağı olmayan Allah'ın kulluğuna, ibadetine girerler.

"Hakimiyet, ulûhiyet" en hususi meziyetlerdendir, insanlar için kendinden kanun koyan kimse, ulûhiyetin özelliklerini kullanmak isteyen bir insandır. O insanlar da kendilerine kanun koyan bu insanın köleleridir. Allah'a ibadet eden kullar değil... Onlar Allah'ın dininde değil, o insanın dinindendirler.

İslam kanun koymayı sadece Allah'a ait bir hak olarak getirdiği zaman, insanları kulların kulluğundan kurtarıp,

Allah'ın kulluğuna çıkararak, insanın gerçek kurtuluşunu ilan etti. Belki insanın gerçek doğuşunu müjdeledi. İnsan kendisi gibi bir insanın boyunduruğundan kendisini kurtarmadıkça gerçekten doğmuş ve hür olmuş sayılmaz. O ne zaman bütün insanlarla, insanların Rabbi Allah'ın indindi eşit olursa, işte o zaman yeniden doğmuş ve gerçek kimliğini elde etmiş olur. Dava budur. Bu dava akidenin en tehlikeli ve en büyük meselesidir. Akide bunun için iman, küfür, islam ve cahiliyye meselesi olarak karşımızdadır.

Cahiliyye tarihin herhangi bir dönemindeki zaman dilimi değildir. Cahiliyye kendini oluşturan temel

unsunların bir durum veya sistemde bulunduğu zaman hemen gündeme geliverir. Cahiliyye aslında hüküm ve kanun koymada, Allah'ın hükmü ve şeriatına bavurmak değil, insanların nevalarına başvurma hadisesidir.

Madem ki Allah'ın Şeriatına uyup onunla amel etmiyorlar, öyleyse yaptıklarının tümü heva ve heveslerine göredir. Bir insan hakim olduğu toplum için kanun koyuyor, bir bakıyorsunuz ki cahiliyye burada ortaya çıkıvermiş... Çünkü onun istekleri veya görüşü kanundur. Fark ancak ifade biçimlerindedir.

İnsanlardan bir sınıf diğer bir sınıf için kanun koyuyor, bir de bakıyorsunuz ki o da cahiliyye. Çünkü kanun artık bir sınıfın çıkarları veya parlamentodaki çoğunluğun gömüştür, fark yine ancak ifade şekillerindedir. Mesele yi-fie kulluk meselesidir.

| Bir gurup insanın bir milletin arasından çıkıp, insanlık için kanun koyduklarını görüyorsunuz, bir de ne çıksın ortaya; cahiliyye...

Çünkü artık kanun kavmiyetçilikleri, uluslararası bir heyetin aldığı kararlar manzumesidir.

Fark yine ifade şeklinden başka bir şeyde değildir. İn-

sanların, cemaatlerin, milletlerin nesillerin Rabbi olan Allah bir kanun ve şariat koyuyor, bir de bakıyorsunuz; onda ne bir ferdin, ne bir cemaatin, ne bir devletin ne de herhangi bir ırkın, bir neslin veya sınıfın, alemlerin rabbi önünde diğerlerinden bîr farkı ve üstünlüğü olmadığını görüyorsunuz.

Çünkü Allah insanların yararına olan bir şeyi en iyi bilendir. Hiçbir ifrat ve tefrit yapmadan onların salahına olan şeylerden karar verir ve onları korur.

Allah'tan başka, kanun, nizam ve düzen koyanlara bakıyorsunuz, bir de ne görürsünüz; insanlar, bu kanun koyanların köleleri oluvermişlerdir. Bunun bir insan, bir topluluk, bir sınıf veya insanlardan bir konsey olması arasında hiçbir fark yoktur.

Allah insanlar için bir Şariat koymuştur, bir de ne görürsünüz? Şeriatta tüm inanan insanlar hür, eşit, Allah'tan başka kimse için alınlarını yere koyup secde etmiyorlar, Allah'tan başkasına ibadet etmiyorlar. İşte buradan sonra başlıyor, bu davanın insan hayatında ve kainat nizamındaki önemi ve tehlikeli, ciddi yeri...

"Eğer Hak, (Allah'ın dini) onların heva ve heveslerine

uysaydı. Gökler ve yer ve içinde bulunan kim varsa fesada (bozguna) uğrardı" (Müminun 71)

Allah'ın indirmedığı bir nizam, kanun ve sistemle hükmetmek; nihayetinde, fesadın, şerrin ve Allanın itaatinden çıkmanın Kurban nassıyla bizzat kendisidir.^{15[15]}

Devlet Güvenlik Mahkemesinin 402. Nolu Davada Ömer Abdurrahman'a Yönelttiği Suçlamalar:

Yıl: 1982, 2359 nolu ek celse

DGM Savcısı (iddia makamı) Reca el Arabi:

"Şimdi sadece sorgulamasını kemdim için özel olarak alıkoyduğum on iki kişinin imamları ve büyüğüne gelelim.

Emirleri, ilim meclislerinin adamı. Öğrenimi sonucu en yüksek ve asaletli ilim müesseselerine girmeye çalışkanlığı ve yetenekleriyle hak kazanmış, Ezher Camiasına kadar girebilmiş birisi.

O, Ezher'e gelen talebelere ilim, irfan ve marifet öğretip bunu yayacağı yere, taassup, aşırılık, terör ve halk arasında kin ve nefreti yaymıştır.

^{15[15]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 85-90.

İlmini, hayra değil, şerre kullanmıştır. Dini düşmanlık için alet etmiş ve onu kardeşlik için istihdam (!?) etmemiştir.

İlmiyle müslümanlar arasında fitneye sebep olmuş, kendisi de bunu çok iyi bilmektedir ki fitne, katletmekten daha şediddir.

Dini kendi arzularına ve art niyetine alet ve perde ederek, kalbleri kendine cezbedip esrarengiz düşüncelerini uygulamak, yaptığı tek iş olmuştur.

Bundan önceki dönemde, (Abdunnasır dönemini kasdediyor) yine işlediği cürümlerden dolayı hapsedilmiş, sonra Allah düştüğü yerden kendisini kurtarmış. İlmini hayra kullanacağı yere, sapık bir biçimde gençleri şerre itmek için onların neva ve hevesleri doğrultusunda cemaatin emiri olarak tayin edilir. Tüm cinayetleri de bundan sonra başlıyor.

Yapmamız gereken onun "imam"lığma delalet eden belgeleri toplamak ve bunu ispat etmektir. Burada itiraf-
ların hepsini olmasa da bazısını açıklamaya çalışacağım. Özellikle de onların ileri gelenlerinin sözleri üzerinde duracağım. Bildiğiniz gibi hiçbir örgüt asla ve kesinlikle

tüm liderlerini alt kademelere bildirip açıklamaz. Aksi takdirde örgütün emniyeti tehlikeye girer ve böylece de gizliliğini yitirir.

Sözlerinden örnekler vereceğim liderlerden İlki Tarık Abduimevcud ez Zumer. Askerlerle girdiği silahlı çatışmada ele geçen bu sanık daha önce de "ez Zaviyetül Hamra" olayında kendi arkadaşı tarafından yaralanan ve sonrada adli Tıp raporlarına göre saldırıya uğradığı üç kez yalanlanan sanık, sözlerinde şüpheyi mahal bırakmayacak 37. nci sayfasında şöyle diyor:

Kerem Zühdi ve onunla beraber olan "Güney Cemaati" bundan önce Şeyh Ömer Abdurrahman olan biriyle irtibat içindeymişler. Bu adam ezher'de tefsir profesörü imiş. Feyyum'da oturuyormuş. Cemaat oluşunca, Kahire ve Cize muntıkasını idare etmek için Şeyh Ömer Abdurrahman'ı emir olarak seçmemiz tavsiye edildi. Buna herkesçe muvafakat edildi. Uyum sağlandıktan sonra Güney Cemaati Şeyh Ömer'le konuşurlar, Şey Ömer de bu kararı kabul edince, Muhammed Abdusselam ve Abbud, Feyyuma onun yanına giderler.

"Böylece Ömer Abdurrahman bizim emirimiz oldu"

Ömer Abdurrahman'a tüm dini konularda ve cihad için İslam Şeriatı'nın uygulaması, devlete karşı savaşmak ve cami inşası gibi hususlarda başvuruluyor, fetvası alınıyordu. Gerekirse cami inşası için toplanan yardımlar cihad için harcanacaktı. O da bunun caiz olduğuna fetva verdi. Bildiğim kadarıyla örgütün tüm haberleri ve faaliyetleri kendisine ulaştırılıyor, silah eğitimi hakkında dahi kendisine bilgi veriliyordu.

Bir başka yerde diyor ki;

Hatta bir seferinde Nebil el-Mağribi kendisine tüm hazırlıklar tamam olmadığı halde hükümete karşı çıkılıp çıkılamayacağını gidip sormuştu. Çünkü Şeyh Nebil, İslamî Ahkâmının uygulanması için çok acele ediyordu. Sonradan öğrendim ki Şeyh Ömer azami gücümüz bir bastorv bile olsa hükümete karşı çıkmamız gerektiğine dair fetva vermiş.

(Sayfa 121) de Şeyhin önemli temel görevlerine işaretler: Kible ve deniz bölgesinden tek lider emrinde silah temini: Velew ki bu, meydana gelecek ayrılıkları kuvvetle ikna etmeyi gerektirse bile. İkinci olarak-şunu söylemek gerek. Şer'i fetvaların hepsinde ona başvuruluyordu.

Burada Muhammed Abdusselam 'Ferec (sayfa: 9) diyor ki:

Bu toplantıda kendi aramızda örgütlenmenin zarurî olduğunu ve bize bir alimin önderlik etmesi gereğini duyduk. Böylece örgütün şura meclisi kurulmuş olacaktı. Kerem Zühdi ile, daha önce görüşmemizin ön hazırlıklarını yaparken, Şeyh Abdurrahman'a gitmekte anlaştık. Bu yaklaşık kendisiyle evinde görüştükten bir hafta sonra oluyordu. Bu toplantıya, kararlaştırılan zamanda gitmek üzere yola çıktık.

Sonra diyor ki:

(Şeyh Abdurrahman'a bir cemaat olduğumuzu, cemaatin hedeflerinin ne olduğunu, bunda da bize bir alimin emirlik etmesi üzerinde ittifak ettiğimiz ve şura meclisi konusunu açtığımızda teklifimizi kabul etti)

(Sayfa 37 de) cemaat emirinin görevi şöyle sınırlandırılıyor.

(Cemaat emirinin görevi, seri konularda fetva vererek, haram ve helalle ilgili hükümleri bize beyan etmesi, meselelere çözüm bulması İdi)

Muhammed Abdusselam Ferecin, savcılığın emirleri

hakkında yaptığı tahkikatı inkar etmek için sarf ettiği gayretlere rağmen, birden dili sürçer ak (sayfa 226) bu tahkikatları doğrular mahiyette ifade veriyor.

Emirleri Şeyh Ömer Abdurrahman, hakkında Said cemaatinin kendisine emirlik teklif ettiklerini onun da bunu kabul ettiğini söylemesi; örgütün kurulması için biraz önceki sözleri doğrular anlamdadır.

Bu da Abbud ez Zumer; savcılığın tahkikatını saptı™maya çalışmakta, fakat buna rağmen Şeyh Abdurrah™man'ia üç defa cemaatin şura meclisinin kurulması için Feyyum ve Benî Suveyf'te (sayfa 149) toplandıkların söylüyor.

Evindeki ilk toplantıda Şeyh'e örgütün kurulduğu bildirildikten sonra kendisine emirliğin teklif edildiği, onun da bunu kabul etmekten kaçındığını, sonra çok ısrar edip üzerine gittiklerinde mecbur kalıp tekliflerini kabul ettiğini anlatmakta.

Askeri Savcılığın, kendisi hakkında tam bir serbestlik içinde olduğunu söylemesine rağmen, O bunu inkar ederek baskı altında ifade verdiğini, fakat şimdi baskı denen bir olay olmadığını ifadesini düzelttiğini söylüyor, (sayfa

100)

Başka bir yerde de:

(Ben ve Muhammed Abdusselam Ferec doktorun Feyyum'daki evine gittik. Cihad hareketi hakkında kendisiyle konuştuk. Fakat o başlangıçta bunu kabul etmedi. Bu yaklaşık altı ay önceydi. Bunda iki üç hafta sonra yanımızda kardeşimiz Kerem Zühdi olduğu halde yanına bir kez daha gidip, ciddi şekilde kendisini zorladık o da kabullenmek zorunda kaldı.)

Ömer Abdurrahman, bu harekette, kendisinden daha faziletli ve dirayetli birisini bulmalarını söylediğini, bu : yüzden reddettiğini söylüyor.

) Bu da Nacih İbrahim; (sayfa 36)'da örgütün yapısı 1 hakkında: I "Örgütün yüksek bir liderlik kadrosu vardı. O da Doktor Ömer liderliğindeki örgüt emirliği idi. Bundan yedi sekiz ay önce bu işin başına getirilmişti. Bu örgütte en üst makam idi."

Emirliğin ona verilmesi konusunda (sayfa 97) "Başta o alim bir kişi, ikincisi takva bir insan. Üçüncüsü de onun yaşı hepimizden büyük, dördüncüsü, Örgütün emirî olarak kimse ona karşı çıkamaz, zira o Ezher . Üniversitesi

Asyut Usûluddin Fakültesinde Tefsir kürsüsü başkanı olması hasebiyle bu makama layıktı."

İşte bu da Fuad Mahmud Ahmed Hanefi (sayfa 42) örgütün kuruluşu hakkında diyor ki:

"Örgütün umumi bir emirliği bulunuyordu. Kible ciheti cemaatiyle, Mısır (Kahire, Cize) cemaatı Ömer Abdur-rahman'nin, cemaatın emiri olmasında ittifak ettiler. Bu Nec'i Hammadi olayından iki hafta önce; Usame Hafız hariç şura meclisi üyelerinin Feyyuma gittiklerinde gerçekleşti. Doktor Ömer aslında hiç kabul etmek istemiyordu. Israr edilince üstlenmek zorunda kaldı."

(Sayfa 42) de Doktor'un emirliği neden reddettiği hakkında:

"O takva ve ihlas sahibiydi. Önce böyle büyük bir görev layık olmadığını, fakat sonra kabul ettiğini söyledi."

' Bunu askeri savcılık soruşturmanın 35. inci sayfasındaki ifadesi doğrulamakta;

"Sonunda cemaatın emirliğini Doktor Ömer Abdurrah-an'a arzetmede ittifak ettik. Bunun tenfizi için, ben ve srem Zühdi, Said'den Muhammed İslam, Mısır'dan ahire'den) Muhammed Abdusselam, Abdud ez Zumur

Feyyum'a Hocanın evine gittik. Her gurup hocaya ayrı ayrı gitti. Orada bir araya geldik.

Biz, kendisine silahlı bir örgüt olduğumuzu, İslami İnkılabı gerçekleştirmek için bir hareket planladığınızı, sadece kendisine bir ilim adamı olduğu için, özel bazı fetvalar sormak ve danışmak için geldiğimizi söyledik ve oda kabul etti. Ömer Abdurrahman'ı Emir olarak seçmemizin yegane sebebi; onu açıkça her konuşmasında cihada davet etmesiydi."

Bu da sanık Asım Abdulmecid Muhammed Madi, bir önceki arkadaşlarını doğrular mahiyette ifade veriyor.

"Doktor Ömer Abdurrahman örgütte fetva vermekten sorumluydu. Alim, fakih ve büyük olmasından ötürü de örgütteki en yüksek makamı işgal ediyordu." Hamdi Abdurrahman Abdülazim de aynı görüşe katıldığını ifade etmekte.

Bu da Nebil el-Magribi (sayfa 111) de Ömer Abdurrahman'ın örgüte emirliği konusunda şahitlik ediyor ve yeni açıklamalarda bulunuyor.

(Sanık Ömer Abdurrahman aslında örgütle ilişkisinin olduğunu inkar etmek istiyor. Bunu yaparken de kendisi-

nin hasta ve kör olmasını perde olarak kullanıp ardına sığınmak istiyor. Buna layık olmadığını, buna daha layık bir insanın görevi üstlenmesi gerektiğini söylemesi ise hep bahane.)

Sonra emirliği, zor ve baskı altında, cemaatin ısrarlarına dayanamayarak kabul ettiğini söylemesi de bir başka bahane. Emirliği kabul etmek istemiyordu da evindeki bu toplantılar ne içindi? (bu esnada örgüt üyeleri protes Karar odasında "Birinci sanık, "iddiasıyla yargılanmakta olan Ömer Abdurrahman'ın avukatı Yusri el-Veziri müvekiline savcı tarafından ilhak olunan manevi suçlamalarda kullanılan sıfatların tutanaklardan çıkarılması için bir dilekçe verir.

Sonra savcı Reza el-Arabi avukatlar ve şahitlerin çağrılmasıyla duruşma yeniden başlar. Hakeza avukat Muhtar Nuh, Abbud ez-Zumer tarafından verilen bir dilekçeyi mahkeme he/etine vererek, savcılığın ihanet ve hakaretlerine engel Olunmasını istedi.

(Mahkeme birinci sanık Ömer Abdurrahman ve Asım Abdulmecid'in içeriye alınmasını istedi. Karar odasında Amer Abdurrahmana kiminle duruşmaya çıkacağı ve

Avukatı Yusri Ebu Zeydin de beraber olacağı, mahkeme azalarının kim oldukları ve kendisini sorgulayacak kişinin Reca el Arabi olacağı mahkeme yetkililerince bildirildi.

Savcı Güvenlik mahkemesi üyelerine, Muhammed Abdusselam'ın, Ömer Abdurrahman'ın örgütteki görevinin askeri olmadığını bunun sadece siyasi ve fıkhi çerçevede kaldığını içeren ifadesini sunarak Muhammed Ab-'dusselamın sözlerini aynen nakleder: ;

Örgüt emirinin görevi sadece cemaatin seri yönden hefal ve haram konusunu ilgilendiren sahaya münhasır olup, aynı zamanda örgütün gerçek emiri hakkında meydana gelebilecek fikri ayrılıkları halletmektir.

Bu konuda Nacih İbrahim (sayfa 37) de diyor ki:

O emirliğin şartlarının kendinde olmamasını gözlerinden dolayı öne sürmüyordu.

Çünkü görevi onun bir harekette bulunmasını gerektirmemekteydi. (Sayfa 38) de;

En önemli görevi a'im olması itibariyle fetva vermektir. Çünkü ilmi seviyesi örgüt üyelerinin hepsinden daha yüksekti. Bunun içindir ki o, itikatta bulunan üyeleri ziyaret ediyor, dersler veriyor, vaazlarda bulunuyordu. Cihad

fıkhı ve tefsir dersleri veriyordu. Buna rağmen ona emir olarak beyat edilmemesi konusunda yapılan itirazların hiç bir tesiri olmadı.

Muhammed Abdüsselam, ona bey'atın emir olmasında şart koşulmadığını söylüyor, (sayfa 34) "Hayır, ona beyat etmedik. Çünkü sadece örgütün emiri idi. Bey'at sadece müslümanların halifesi için yapılır. Fuad ed-Devalibi de: "Evet bey'at sadece imam'a yapılır" diyor. Buyurun bütün bunlardan sonra, onun yerini tesbit edelim. İşte Muhammed Abdüsselam Ferec'in (sayfa 15) ifadesi "İnkıâb gerçekleştikten sonra devlet liderliği ulemadan oluşan bir şuraya verilecekti"

Bu heyet ilmi konularda bakacak ve günün meselelerine göre fetva düzenleyecekti.

"Biz ona 'ulama meclisi1 emiri dediğimiz zaman kendisine karşı bir suç işlemedik. Örgüt müftüsü, emiri gibi adlandırmalar aynı şeydir. Çünkü bu örgütün fikri ve ruhi önderliği anlamına geliyordu. Bu sun'i ve şekli bir liderlik değildir.

Bu asıl ve gerçek olan bir emirliktir. Bunun için de benim delil getirmeme acaba gerek var mı? Evinde üç defa

toplantı yapılıyor. Çeşitli konularda fetvalar veriyor. Birazdan bunun iki örgüt liderliği arasındaki farklara değineceğim. Bunun için Muhammed Abdusselam Ferec'in (sayfa: 32) İkinci toplantıyla ilgili anlattıklarını zikretmek yeter sanırım."Bu toplantıda örgütün karşılaştığı bazı meseleleri dile getirdik.

"Çünkü, Minye'de örgüte yeni katılan bazı insanlar, örgütün hedefleriyle ilgili bazı sırları açığa vurdular. Toplantı da bu meseleyi halletmek için tertip edilmişti ve Dr. Ömer Abdurrahman'ın evinde yapıldı, (sayfa 33) Bu toplantıda şura meclisi, komisyonlara îaksim edildi. Bu komisyonlar, hazırlık, mali işler, davet komisyonlarıydı. Her komisyonun da sorumluluğu belirtildi."

Bundan sonra onun örgütün tek lideri olduğu hakkında şüpheniz var mı? Bundan sonra daha ne olabilir? Kahramanları Tarık ez Zumer'in dediklerine bakıp bunu anlamak yeter (sayfa 60)

Piramitlerdeki dairedeyken, Abbud arasına dışarı çıkıyordu. Ona sorduğumda Şeyh Ömer Abdurrahman'la görüşmeye gittiğini söylerdi. Buradan anladım ki Enver Sedat'ın öldürülmesinden sonra, ona Sedat'ın öldürülmesi

hakkında bilgi vermeye gidiyordu. Şeyh Ömer Abdurrahman bunda sonra, inkılap gerçekleşinceye kadar, polislerden silah gasbına razı oldu. Bu silah gasbetme olayı da polise karşı koyabilmek için yapılıyordu.

Bunu Abdusselam Ferec'de (sayfa 21) aynen onaylıyor:

"Doktor Ömer Abdurrahman'a gelince ona planın aslı ve uygulanışı hakkında, hiçbir haber vermedik. Çünkü o bu esnada tutuklanmak için aranıyor, nerede olduğu bilinmiyordu. Daha sonra Abbud ez-Zumer'un kendisiyle görüştüğünü duydum. Ama kendisinin buna karşılık nasıl bir reaksiyon gösterdiğini bilmiyordum.

(Bu, Abbud ez-Zumer'in saklı kaldığı evde kendisi ve ele geçen arkadaşları üzerinde yakalanan mektup "Faziletli Şeyh" denilen birisine, suikastın tamamlandığı, bundan sonra da İslam İnkılabı gerçekleşinceye kadar zulüm ve fesad yuvaları olan polis merkezlerinin basılacağıyla ilgili ifadeler, bütün bu evrak ve deliller örgüt üyelerinin hepsinin, operasyon hakkında Şeyh'lerine bir an evvel haber vermek istemeleri ve onun da fikrini almaya gösterdikleri bu çaba onun liderliğini isbat için yetmez

mi?)

Onun gözlerinin görmediğini bir tarafa bırakalım. Fakat o yalnız gözlerini mi kaybetmiş? Hayır, o belki bununla emirliğe layık olmadığını söylemek istiyor. Fakat o, yalnız gözlerini değil aynı zamanda basiretini de yitirmiş birisidir.

Zaten o basiretini, kurdukları örgütün meşruluğuna ve Devlet başkanının küfrüne fetva verdiği, nasranilerin mallarını müslümanlara helal kılıp, onların mallarını yağmalamayı kararlaştırdığı ve eline geçen altınları bozdurup parasına el koyduğu zaman yitirmiştir.

Tahkikatlardaki sözleri neredeyse, hep silahlı eylemle İslam devleti kurmaya ısrarlı olduğunu göstermektedir. Bunu örgütün fikri temellerini anlatırken söylüyor. Düşüncelerinden anladığım kadarıyla, o Devlet Başkanı ve çevresindekileri tekfir etmekte, fakat hiçte buna delil göstermemekte. Anlaşıldığı kadarıyla onlar, hakimın yani Devlet Başkan'ının küfrünü "Kimler Allahın indirdiği ile hükmetmezse" diyen ayet-i kerimenin fikri temeline bağlıyorlar. Bununla beraber örgüt üyeleriyle defalarca görüştüğünü ve onlara maddi yönde yardım yaptığını ikrar

ediyor, örgütün lideri olduğuna dair bu kadar delil yetmez mi? Bilmiyorum, ama bence bunun ispatı için başka delil zikretmeye gerek yok gibi. Hepimiz de biliyoruz ki, örgüt gizli bir örgüttü. Bir çok da karargahları vardı.

Bu onun örgüt liderliği hakkında size detaylı olarak arzetmek istediğim sözlerin bir girişi mahiyetindeydi. Bundan da amacım; sanığın sakatlığını bahane ederek, kalplerinize kadar nüfuz edip, kendisi hakkında şefkatlerinizi intibaha getirmemesi içindi. Eğer ona şefkat edilecekse, bu ancak hükmün hafifletilmesi şeklinde olabilir. Asla beraati hakkında değil, zira onlar ne Öldürdükleri insanlara ne de vatanlarına hiç acımadılar.

Devletin düzenini değiştirme suçu ve bunda ittifak etmeleri apayrı bir cürüm teşkil etmektedir. Bu da onun örgütteki emirlik ve liderliğinde, örgütün gayelerine olan vukufuyla sabittir. Bunu da, ifadelerinde hiçte inkar etmedi. Müsaade ederseniz, bazı sanıkların ifadelerinden iktibaslar yaparak bunun isbatına çalışalım.

İsterseniz Muhammed Abdüsselam Ferec'den başlayalım (sayfa 38)

"Ondan İslam Devletinin kurulması ve İslam Şeriatı-

nın uygulanması için örgüt kurup Devlet'e karşı cihad ilan edilmesi ve Devlet Başkanına karşı (velev ki askerleri müslüman da olsa) savaşılmaması için fetva istedik."

Doktor Ömer Abdurrahman da bunun sıhhati ve meşruluğu hakkında, Askeri Savcılığın (sayfa: 266) da ki tesbitinde; fetva verdiğini açıkça belirtiyor.

"Dr. Ömer Abdurrahman Hâkimin (Devlet Başkanı1-nın) küfrüne fetva verdi ve "biz ona, islâm Devletini kurmak için cihad stratejisini, üslûp olarak seçtiğimizi söyledik" diyor, adı geçen sanık.

Bakiri bu Fuad ed-Devalibi (sayfa: 352) Askeri savcılık tahkikatındaki ifadesini arzettikten sonra, sanığın örgütün emirliğini kabulü hakkında şunları söylüyor:

"Örgütümüzün Said (Yukarı Mısır) ve Kahire civarında teşkilatlanmış olduğu ve şu anda üyelerin silahlı eğitimden geçmesi için hazırlıklar yapıldığını ve bundan gayemizin devlet nizamını değiştirmek olduğunu söyleyerek, planı kendesine arzettik.. Zaten o devlet başkanının küfrüne kanaat getirdiğinden bize katlinin caiz olduğuna dair fetvayı verdi."

I Bu da, Tarık ez-Zumer, (Sayfa:38) "bildiğim

kadarıyla ona örgütün haberleri günbe gün ulaştırılıyordu."

Silahlı eğitim konusunda sürekli olarak kendisine ulaştığını biliyoruz. Bunun gibi daha sayılabilecek bir çok cürümü var. Dedğimiz gibi bu hazırlık mahiyetinde bir taktik piandı. Onun bu bağı (haddini aşmış sapık) sebebenin oluşturulması hususunda önderlik ettiğinden dolayı bağışlamayacağız.

Emniyet güçlerinden gasp yoluyla silah alınması, Devlet Başkanı ve çevresi hakkında verdiği fetvayı daha önce de bildiğiniz gibi, örgütü kurması gibi hadiseler örgütün fiili önderi ve en yüksek komuta merci olduğunu" ortaya koymakta. Fakat bunu size arzetme gereğini duyuyorum ve tekrarını yapmayacağım. Örgütle ilgili tahkikatlar esnasında öğrendiğimiz kadarıyla onun örgüte kendi özel malıyla da yardım ettiğini görüyoruz.

Muhammed Abdüsselam Ferec; (sayfa 43) diyor ki: "Dr. Ömer örgüt için cimrilik etmez ve her türlü fedakarlığı yapardı. Tarık ez Zumer (sayfa 45) "Abbud'dan Şeyh Ömer'in kendisine silah satın alması için dört yüz Mısır Cuneyh1 verdiğini duydum" diyor.

O kadar uzağa gitmeye gerek yok, bizzat kendisi Kerem Zühdi'ye hiç adeti olmadığı halde, yazısız, senedsiz hayır işlerinde ve ticarete kullanması için üçbin Cüneyh para veriyor. Fakat sonunda görüyoruz ki ne para ne de kâr var. Daha sonra Neci Hammadi olaylarında gasbedilen paralar getirilip ona veriliyor. Ve kendisine; "işte bu paranın tümü, içinden de sizin hakkınız olan meblağı alabilirsiniz" deniliyor.

Acaba bütün bunlardan sonra şunu söylemek mümkün mü? Bu kadar büyük bir meblağı senetsiz olarak Kerem Zühdi'ye hem de alışkanlığının dışında bir şey olmasına rağmen niçin senetsiz veriyordu? işin içinde örgütle düzenli bir ilişki içinde olmasının da ötesinde aralarında güçlü bir irtibatın olduğu ortaya çıkmakta. Bu kadar parayı geri almamak kaydıyla Kerem Zühdi'ye silah satın alınacağını bile bile vermesi bunu ispat ediyor. Zaten Muhammed Abdüsselam Ferec de kendilerini gerçek ve kesin bir sonuca götürecek hiçbir şeyde cimrilik yapmazdı demesi de bundan olsa gerek.

Bununla da örgüt kurması dahil, fiillerinin hepsi 1977 yılında çıkan 44 sayılı kanunun 22. fıkrasına girmekte.

Şimdi en büyük suçu olan insan öldürme ve hırsızlığın meşru ve helal olduğuna dair fetva vermesine geliyoruz.

Sanki memlekette devlet ve kanun yokmuş gibi kim bir hristiyam öldürmek isterse onu öldürebilirmiş, kim bir hristiyahın malını gasbetmek isterse gasbedebilirmiş, mükafatı da cennetmiş... Sonuç, cinayet ve gasp, hasılat ise kendine ve cemaatine gitmekte...

Daha sonra onların niyetlerini, kendisinden fetva istenildiği zaman da fetvayı verdiğini, fakat bunu kapatılması zor olan bir kapıyı açacağını biliyordu. Nec'i Hammadi olaylarında, müslümanlara saldırı da ve taarruzda bulunan Hristiyanların dükkanlarından gasbedilen altınları bozdurup elde edilen parayı Kerem Zühdi kendisine verdikten sonra, o da Mahmud'a bu parayı teslim ediyor. Bu da onaltıncı sanık, Ömer Abdurrahman'ın kendisine örgütün hristiyanların mallarından uygun yollarla faydalanmak zarureti hakkında fetva verdiğini itiraf ediyor. Daha bu da bitmiş değil, ayrıca, yine Subra el Hayme'de ele geçirilen altınlar hakkında da aynı davranışta bulunuyor, elde etme usullerine muvafakat gösteriyor.

Nec'i Hammadi ve Subra olaylarına karıştığı verdiği

mücrim fetvalarından kesin bir biçimde anlaşılmakta. Zira bununla örgüt elemanlarını gasba ve soyguna teşvik etmiştir. Gasb ve soygun işlerinde, cürüm sahibinin bilfiil olayın içinde olmasına hiç gerek yok, zira olayı yönlendiren burada bellidir. (Ceza kanunu, madde 40) kanun da suça iştirak değil, suçlunun veya kışkırtıcının suçluyla olan ilişkisini ele alır. Gerçekten de cürüm fiili doğrudan Ömer Abdurrahman'ın kışkırtmaları sonucu meydana gelmiştir. Suça iştirak edenin sorumluluğu suçla olan bağlantısından ileri geliyor. Bu fiili de o icad etmiş olmakta. Dolayısıyla o cürme ortaktır. Cürmü işleyenlere değil... Daha önce hristiyanların işyerlerini gasp yoluyla soymak için verdiği fetvalar da kendisi hakkında bilinen şeylerdir. Bu fetvaları verdiğine dair de hiçbir şüphe yok-tur. Ayrıca Nec'i Hammadi olaylarından sonra eline geçen altınlar hakkında asla bir şüphe bulunmamaktadır. Yüksek mahkememizin dediği gibi; bu ittifakın geçmişteki cereyan şeklinden ve fiille ilişkisinden bazı sonuçlar çıkarmakta hiç bir sakınca yoktur. Çalınan bir malı yanında alıkoyması, asli fiilin (cürmün) kendisi hakkında sübutunu kaçınılmaz kılmıştır, (madde 43 uygulamalı ceza hukuku)

Tahkikatlar sonucu elimizde bulunan evraklara baktığımız zaman, dışarıdan kendisine örgütün tanzim işlerinde harcanması için yirmi bin doların ulaştığını görüyoruz. İstihbarat birimlerinin yaptıkları araştırmalarda bu para ele geçmiştir. Belki bazıları, istihbarat birimlerinin raporlarının burada pek delil olmayacağını iddia edebilirler, ancak gereği halinde mahkeme, polis tutanakları ve istihbarat müstenedatlarını delil kabul ederek bir karar verebilir. Özellikle de bu kadar gizlilik ve ihanet kokan bir işte. Bu davada daha fazla delil zikretmeye gerek yok. Mahkemenin bir karar verebilmesi için istihbarat birimlerinin bize sundukları bilgilere dayanarak, sanığın işlemiş olduğu cürümlerin ve günahkar fiillerin en ince ayrıntılarına kadar, örgütün kurulması ve finanse edilmesi için gösterdiği çabalara bakarak tatmin olması yeterlidir.

Sanık elinde baskı aleti ve bant çoğaltma cihazı olduğunu, kendisini itiraf etmiştir. Mademki bu cihaz onun özel malıydı, niçin suçlulardan birinin evinde bulunuyordu?

Son olarak elinde silah ve patlayıcı madde bulundurması, örgütün bu silah ve maddeleri depoladığını

ve örgütteki mevkiye binaen nerede ve nasıl silah eğitimi yapıldığını, bunun haricinde operasyonlara girişebileceğinden bilgisi olmasına ve örgütü fiilen yönlendirmesine gelem. Sonuç olarak örgütte bulunan veya merkezi rolü olan herkes bu silahların bulundurulmasından ve elde edilmesinden sorumludur. Özellikle de Macid Muhammad Abdu Rabbih'inin beyan ettiği gibi, ele geçirilen iki tabancanın Şeyh Ömer Abdurrahman'a ait olması belki ilk bakışta insana onun kör olmasından dolayı bu silahları kullanamayacağı duygusunu verebilir. Bu iki tabancayı bulundurması örgütün işlerinde kullanılması için, olamaz mı? Buna engel olacak bir şey var mı? Fakat biz onun sakatlığına bakarak bunu hiç düşünmedik. Sizin de gördüğünüz gibi, hastalıklı ve sakat niyet sahiplerine önderlik ettiği, mahkemede delilleriyle gözleriniz önüne serilmedi mi?

Biz sanığı içinde bulunduğu konuma göre ele alalım ve mahlukatın sahibi ve yaratıcısının iradesinden ötürü kendisinde bulunan yaratılış ayıplarını bir tarafa bırakalım. Bu Allah'ın kullarıyla kendi arasında bir şeydir.

Biz onu delillerin ışığında hesaba çekelim. Ve işlediği

canice fiillerin cezasını verelim. Cezası en şidetli şekilde verilsin de görsün!.. Yazık, utanılacak bir durum, hele özellikle din adamı ve Ezher-i Şerif müntesibi olması üzüntümüzü bir kat daha artırıyor. Bunu yapacağına dini memleketinin, vatanının, ümmetinin ve islamın hayrına kullanabilirdi. Cinayet ve terör için değil. Çünkü İslam kardeşlik ve sevgi dinidir. İslam hiç bir zaman cinayet, kan dökme ve çalıp çırpma dini olmamıştır. Fazla kararsızlığa ve bu suça isteyerek mi istemeyerek mi iştirak ettiğini araştırmaya gerek yok. Askeri savcılıkta yapılan soruşturma ve tahkikatlar sonucu tebeyyün ettiği kadarıyla kendisi bu ithamları inkar etmemekte mahkeme de buna binaen kendisine mezkur suçu yüklemek zorunda kalmıştır.

Bu ifade günlerce süren maddi ve manevi baskılar sonucu kendilerini kavbetrikleri, suçlamaları Umer Abdumdıman m normal ifadesiymiş gibi gösterip sorgusuz ceza verme mamıfrmn en acık örneğidir. ^{16[16]}

^{16[16]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 91-108.

Ömer Abdurrahmanın Savcılığın İftiralarına Verdiği Cevap:

Devlet güvenlik mahkemesi savcısı Rec el Arabi, Suheyb Hafız, Mahir el-Cundi ve diğerlerinin de desteğiyle, şımardıkça şımardı. Hepsi yalan ve iftirayla yeni kurbanlıklar seçme törenini hazırlıyorlar ve bu törende üçyüz müslüman gencin başını istiyorlardı. Tabii başlarında da Ezher ulemasından Ömer Abdurrahman geliyordu.

Mısır'da devlet Güvenlik mahkemesi ve ardından da münafıklar, yalancılar ve tahrikçilerden oluşan uzun ve kalabalık bir uşak kadrosu, hakkı batıla çevirerek sözün yerini değiştirip, Allah'a iftira ederek meydan okumaktalar. Tüm kinleri ve hınçlarıyla , mücahid müslüman lerin kellelerini dar ağaçlarında görmek istiyorlar.

Prof. Dr. Ömer Abdurrahman'ın Cevabı:

"Biz savcılığı dinlerken bize yaptığı iftiraları, sakız gibi dillerine doladıkları yalan ve saçmalıklar karşısında hite hayrete kapılmıyoruz ve de şaşmıyoruz. Bu, bize Allah ve Rasûlü'nün (sav) vaadettiği şeylerdi. Allah ve Rasûlü doğru söylemiştir. İslam davetçileri her zaman insanların

gözleri önünde teşhir edilerek yalan ve iftiralara hedef olmuşlardır. Bu ancak ve ancak bizim imanımızı artıracak ve bize sebat kazandıracaktır. Savcılığın iftiralarını dinlemekten fazla hayret edip dehşete düşmedik. Bunun da iki sebebi var.

Birincisi; savcılığın genelde basın ve yayın organlarıyla beraber uydurma haber üretme ve bunu belirli kalıplara dökmede, bize yapılan ve hala çoğumuzun bedenlerinde izleri bulunan işkencelerde ortak olması.

İkincisi: savcılığın şu hareketi, Mısır düzeninin İslama karşı açtığı harbin ve islamı halkın gözünde saptırma, dejenere etme planının canlı bir örneğidir.

Müslüman gençliğimizin zindanlara doldurulduğu günden beri, resmi kaynak veya ağızlı tüm basın ve yayın organları çeşitli yalan ve iftiralarla bize kuduz köpek gibi saldırmakta, bu mücahid gençliğin halkın gözünden düşmesi için, bir çok batıl haberler yayınlanmaktadır.

Bu temiz müslüman gençlerin aleyhine, bildiğiniz şu mahkeme için buraya gözlerinizin önüne çıkarılmadan önce toplu tutuklamalardan başlamak üzere, çeşitli kesimler onların haysiyetlerini zedeleyici, asılsız haberler

retmekte birbirleriyle yarışa girdiler. Bir de bakıyoruz gazeteler, savcılığın iftiraları, istihbarattan bazı ağızların yalancı şahitlikleri ve emniyet subaylarının da iştirakleriyle bir çok istihbarat biriminin ortaklaşa hazırladıkları asılsız senaryolarla dolup taşmakta. Bu yalan haberleri reddeden ve gerçek olmadığını savunanların şahadetlerine

gelince, gazetelerin o susmayan borazanlarına ve canlı rina ot tılandı. Hatta sesimizin duyulmaması için hep bi ağızdan dillerini yuttular. Halk ta uydurma haberlerdeı başka bir şey duymadı.

Kuzu postuna bürünmüş kurtlardan ve beşeri kanun | ların kahinlerinden Allah'ın kitabına başvurmak çabası görmek ne kadar acaib ve şaşırtıcıdır. Savcılığın iddias na bakılırsa, bu mahkemenin yapılmasının usulünü ke dilerine ilim (din) adamları vermişlerdir. Fakat ne yazık \i bu mahmeke Allah'ın şeriat'ına muhalefetler ve yalanlanl la doiu bir mahkemedir.

Allah'ın izni ve tevfiikiyle savağın iddia ve itirafların kesin cevabımızı vermeye çalışacağız.

1 .Savcılık bize hariciler diyor:

Savcılık diyor ki, "Hüküm ancak Allah'ındır"

sloganınji haykıranlar, aslında hükmün kendilerinin olmasını istiyorlar. Müslümanlar ve tarih; böylelerini harici olarak tanım | lam ıştır.

Evet "hüküm ancak Allah'ındır." Bizden çok önce şrefli Peygamber Yakup oğlu Yusuf'ta aynı şeyi söylemişti. Mısır'da zindanların derinliklerinden bunu haykırmışta Hapishanenin prangaları onu hakkı söylemekten alıkoy | madı. Ondan önce de sonrada Allah'ın Peygamberle bunu haykırdılar. Rabbimizin kitabı'nın açık seçik olara bize söylendiği gibi, "Hüküm ancak Allah'ındır. Kendisin; den başkasına ibadet etmememizi emretti. İşte gerçe doğru din budur. Fakat ne yazık ki insanların çoğu (bu: nu) bilemezler."

" Onların arasında Allah'ın indirdiği ile hükmet, sanlgelen Hak'tan (ayrılıp) onların neva ve heveslerine uyma... (Maide, 48). Hükmün, emrin ve yasağın sadece Allah'ın olması tarih boyunca, tüm müslümümanlar için dine davetlerinin bir şiarı olmuştur. Sonra da yalancı, iftiracı, batılı savunan biri çıkıyor ve diyor ki:" bu yalancı bir davadır. Bunu ancak hariciler yapar" diye bühtanda bulunuyor. Bunu ve buna benzer, sapık ve saptırıcı üslûplarla

Savcılık "harici oldukları gerekçesiyle kimseye söz hakkı vermemekte, susturmak" istemektedir.

Hariciler bir ayete sarılıp, onu savundular diye bu ayeti Allan'ın Kitabı'ndan çıkarmak mı istiyorsun sayın savcı? Kur'an'a bakın ayeti zikrediyor. Savcılığa bakın ayeti nasıl reddediyor? Kur'an'ın ayetin anlamını tefsir edişine bakın bir de savcılığın bunu nasıl inkar ettiğine...

Kur'an'a bakın nasıl, bu ayet-1 kerimeyi Allah'a dave-tin ayrılmaz bir parçası olarak zikrediyor, bir de dönün savcılığa bakın, bizim üzerimize suçu yıkmak için bir cinayet aleti olarak kullanmak istiyor. Bu Allah'la harp mi yoksa Allah'a karşı koyma mıdır?

"Allah'a ve Rfasûlü'ne sınır (ve kanun) koyma yarışına girenler en aşağılar içindedirler. (Mücadele 20)

Hariciler bu ayeti {Yusuf: 40) hakta sabır ehli olan, hakkı ehline veren ve Allah'tan korkan bir İmam'a söylediler. Öyle bir İmam ki Allah'ın dininden küçük, büyük demeden herşeyi yerli yerine koyarak uygulamış bir insan.

Evet, bu sözü, Allah'ın Rasûlü (sav) "Sen bana Harun'un Musa'ya (as) olan yakınlığı gibi yakınsın, ancak

benden sonra peygamber yoktur" diye dördüncü Raşid Halife Ali b. Ebi Talib'e (ra) söylüyordu. Eğer hariciler hak halifeye bunu Hakk'ın savunması için söylemişlerse, bu kendisiyle batıl amaçlanan hakk bir sözdür. Bu sözü her ne kadar hariciler söylemişlerse de, bu söz gerçekte; şu anda içinde bulunduğumuz durumdan tamamen farklı bir ortamda söylenmiştir. Bu sözü esas almanın hiçbir mesnedi ve delili bulunmadığı gibi buna imkan da yoktur. O gün, Allah'ın hükmü kaim ve şariat tüm yönleriyle uygulanmaktaydı. Siz bir de bugünkü halimize bakın.

Bu yüksek derece ve ulaşılmaz zirve nerede, çağımızda (yönetimin) içine yuvarlandığı derin uçurum nerede? Nerede o kendisine gıpta edilecek, örnek alınan edep ve İslamın huzur veren temiz havası, nerede bunların zulüm ve tuğyana darbı mesel olan politikaları? Yönetimleri, evleri, gidiş ve davranışları pislik kokan arttk insanların ruhlarını rahatsız edecek derecede kaçtıkları bu kazurat nerede?.

Nerede o Allah için yaşayıp, Allah ile beraber olanlar...?

Nerede heva ve heveslerine tabi olarak yaşayanlar?

Nerede Allah'tan korktukları için yönetimlerinde bulunan insanların Allah'tan korkup, iffetli ve namuslu oldukları idareciler, nerede bu gün yönetimlerinde ki insanları birbirini yer hale getirenler? Nerede Allah'ı dost edineni ve Allah'ın da kendilerini dost edindiği insanlar? Nerede yahudi ve nasranileri dost edinenler?.. "Onların bazıları bazısının dostlarıdır sizden kim onları dost edinirse o da onlardandır" Nerede, o devenin yularını bile kaybetseler, Allah'ın kitabında cevabını bulacağına inanan insanlar? Nerede bu, Allah'ın Kitabı'nı rafa kaldıran ve Rasulü'nün (sav) sünnetini imha eden insanlar...

Bu söz birinci asırda söylenmişse, söyleyenler harici, bu asırda söylenmişse söyleyenleri mücahiddir. Eğer hariciler bunu İmam Ali'ye (ra) karşı söylemişlerse bu hevalanna uygun düşen bir söz olduğundan ötürüydü. Şayet günümüzde bunu müslümanlar söylemişlerse, hakkın bizzat kendisiyle tevafuk içerisinde olan bir söz söylemişlerdir. Bunu hariciler söylerse hakkı iptal; eğer, bugün bunu müslümanlar söylemişlerse hakkı ispat ve batılı iptal için söylemişlerdir. Hariciler bunu söyledikleri zaman günah, müslümanlar bugün bunu söylediklerinde ecir ve

sevap kazanmışlardır.

Hariciler, bunu söylemekte batılı arzuluyorlardır ve aradıklarını du buldular. Müslümanlarda bu gün aynı şeyi söylediler. Fakat bununla hakkı ve gerçeği bulup idrak ettiler.

Öyleyse, bu ne halt etmek ve bu ne yalan?.. Allah'ın dinine ve sahih akideye insanları davet eden, bunun için seminerler, konferanslar, dersler veren ve islam hakkında anlaşılmas muğlak hale getirilen konularda "Tekfir Cemaati" gibilerinin İddialarına karşı kitaplar ve reddiyeler yazan, haricilerle yakından uzaktan hiçbir alakası bulunmayan bir adama harici demeniz, hiç akla sığacak bir şey midir?

Nasıl bizlere harici veya cemaati tekfire mensuplar diye yalan yere iftira edebilirsiniz?

Malını ve canını tüm müslümanları tekfir edecek kadar ileri gidenlerin, düşünce ve inançlarını susturmak, batılın hamlelerini kırmak ve sapıklığın kökünü kazımak için vermeye hazır olan birisi haricilerden oluyor ve sonra da yalan yere müslümanları tekfir ediyor diye iftiralara maruz bırakılabilir. Bu akıl alacak bir şey değildir.

Bizi harici diye suçlayanların;

"Rablerinin yanında hüccetleri yerle bi | olmuş ve üzerlerine Allah'ın gazabı hak olmuş ve or) | ira şiddetli bir azap vardır." (Şura: 16)

Biz hiçbir kimseyi (müslümanı) işlediği günahtan dolayı tekfir etmiyoruz. Velew ki bunda ısrar edip tevbe etmeden de ölse... Haricilerin sözü ise büyük günah işleyip te bunda ısrar edenlerin tekfiriydi. Bu iki cemaat arasında benzer bir yan olmadığı gibi aralarında bir yakınlıkta söz konusu değildir.

Bundan sonra bunlar nasıl kalkıp ta harici olduğumuzu iddia edebilirler? Tüm deliller bu iddiayı iptal etmek için birbirini destekliyor. İşte buyurun delillerin bazısını hep beraber görelim.

1. Burada; evraklarda zikredilene bakın, askeri savcılıkta ise kimseye Allah'a isyandan dolayı, velev ki bunda ısrar etmiş olsa bile "tekfir" etmediğim kayıtlı. Eğer doğru söylüyorsanız, getiriniz ve evrakları okuyunuz. Bundan sonra da kim Allah'a yalan isnad ederek iftira ederse; şüphesiz ki onlar zalimlerdir, (aı-i imran 49)

2. Genelde istihbarat ve özellikle de dini hareketleri

den sorumlu iki görevli, Beni Suveyfte Tekfir Cemaatı'nı delil ve hüccetlerini uzun tartışmalardan sonra nasıl iptâ, edip, toplumu tekfir etme düşüncelerini çürütüğümü çoğl iyi biliyorlar.

3. Sonra haricilerin fikirlerini ve inançlarını eleştire ve Tekfir Cemaatı'na cevap mahiyetinde olan bir de kitâf yayınlamamız mahkemenin iftiralarına verilen diğr bi cevaptır. Bu kitabın bir nüshasını mahkeme heyetine su nacağız. Nasıl olur da bilmediğiniz şeyleri ağzınıza alıj bunu da sağa sola savurur ve harici olduğumuzu söyler-siniz?

Ey mahkeme heyeti! 'Niçin hakka batılı giydirir ve bil-diğiniz halde hakkı gözlersiniz? Elimizdeki deliller batılın üzerine bir gülle gibi inmekte ve batı! yok olup gitmekte. Hariciler İslam tarihinde, ulemanın icma ile hak olan İmam'in itaatini boyunlarından sıyrıp attılar ve o İmam'a düşmanca saldırdılar. Nerede bu gün o hak İmam ki, ona karşı çıkan harici sayılsın? Eğer biz harici isek, ya siz kimsiniz? Ali ve dostları mısınız?

Acaba Ali (ra) kanunlarını, perslerin veya romalıların kanunlarından mı alıyordu? Yoksa Ali'nin (ra) hükmü

sosyalist demokrasi üzerine mi bina olunmuştu. Yahut Ali vatan bütünlüğü ve sosyal barışa mı davet etmişti?

Veya Ali yahudiilerin samimi müttefiki ve Menahem Begin'in sevgili ve candan dostu muydu? Ya da Ali Allah'ın indirdiklerini terkeden ve Allah'ın indirmedığı cezaları uygulayan biri miydi? Acaba Ali, hilafete daveti asla bağışlanmayacak bir suç, bir cinayet mi görüyordu? Veya Ali iffete namusa karşı harb ilan etmiş, kadının özgürlüğü, yalanı ve çıplaklığından yana mıydı? Veya Ali, Kur'an'ı bölük pörçük yapıp, kulak ardı ederek siyasette din, dinde siyaset yoktur diyenlerden miydi?

İmam Ali'den özür diliyorum. Allah onun cemalini nur-landırsın. O bunların hiç biri de değildi. Aksine Allah'ın hükmü ve Rasûlü'nün sünnetini uygulamada insanların en samimisi ve hırslısıydı.

Adil olan İmama isyan eden gerçekte "Haricilerdir". Fakat bu saydığımız batılları İşleyene karşı çıkan harici değil, bilakis Allah'tan korkan takva sahibi bir İnsandır.

4. Sanıyorlar ki biz Ali'yi Talha'yı, Zübeyir'i ve Aişe'yi tekfir eden "ezarika"danız. Bu bâtil ve uydurma bir iddiadır. Şerrinden Allah'a sığınırız. Biz Allah'ın Rasûlü'nün

ashabını seviyoruz. Hiçbirisi hakkında ifrat ve tefriti uygun görmüyoruz. Onlardan nefret edenlerden nefret eder ve onları haktan gayrı bir şeyle ananlardan beri olduğumuzu ilan ederiz, onları ancak hayırla yad ederiz. Onların sevgisi iman ve dindir. Onlara buğzetmek, karanlık, nifak ve tuğyandır. Allah Teala'ya onlar hakkında "Allah müminlerden razı olmuştu." (Fetih 18) buyurmuştur.

"Onunla beraber olanlar, kafirlere karşı şiddetli, müminlere karşı merhametlidirler. Onları rükuda, secdede Allah'ın fazi ve rızasını dilediklerini görürsün..." (Fetih 29)

Allah'ın Rasûlü'nden sonra, ümmetin en hayırlısı olarak önce Ebu Bekr (ra), sonra Ömer, sonra Osman sonra Ali (ra) hakkında hak hilafetin sahipliğini ispat eder ve inanırız. Bunlar Raşid olan Halifelerdir. Ondan sonra gelmiş olan selef-i salihinin kadrini yüce bilir, onlardan sonra gelen, ilim ehli fukaha, hadis ve fikir ehlini saygıyla anarız. Kim onları kötü bir dille anarsa, bilsin ki o hak yoldan başka bir yoldadır. Bütün bunlardan sonra, nasıl kalkıp da bizim o raşid ve hidayet ehli imamları tekfir ettiğimiz söylenebilir? Ümmetin icmasıyla onları tekfir eden kafirler zümresinden olur. Biz, Haricilerin, Mutezilenin,

Mürkienin, Cebriyyenin ve Şianın hak ve doğru olmayan bir inancın Allah'a sığınırız.

Allah için, Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat, selef-i salihin İmam Maiik, Ebu Hanife, İmam Ahmed, Şafii ve ümmetin diğer tüm imamlarının akidesiye, iman ettikleri gibi iman etmişiz.

Ezarika fırkası 'muhsan1 (evli) olan erkek hakkında "recm"ın ıskatı kanaatındadırlar. Güya Kur'an'da zikri yokmuş (!)... Yine, erkeklerden evli olanlara zina isnad edene "Kazf" cezasının vacip olduğuna inanırlar. Biz diyoruz ki, ne hakim ne mahkum hiç kimsenin Kur'an ve Sünnetle sabit olan, Allah'ın hadlerinden herhangi bir haddi ilga ve iptale hakkı yoktur. Onlar müşriklerin çocuklarının babalarıyla beraber cehennemde olduklarını iddia ederler... Biz diyoruz ki; onlar kıyamet günü Arasatta imtilan olunurlar, kim kendilerine o gün gönderilecek bir elçiye itaat ederse cennete, kim de etmezse cehennem gider.

Ezarika fırkası; Aliah Teala'nın; peygamberliğinden sonra, inkar edecek olduğunu bildiği kişiyi veya peygamberliğinden önce olan kafir birisini peygamber olarak

göndermesinin caiz olduğunu savunurlar. Peygamberin küçük ve büyük günahları işlemesini caiz görürler. Halbuki onlar kebairi küfürden görürlerdi. Bu sözden kaçınır ve bundan Allaha sığınırız. Biz peygamberlerin günahlarından masum olduklarına inanıyoruz.

Onlar, başka cemaatleri terkederek kendilerine hicretle gelip katılmayanları, Ali'yi tekfir ettikleri halde, ona karşı savaşmayıp oturanları da tekfir ederler. Büyük küçük herkes bilmektedir ki biz bu sözden uzağız.

Hariciler "hüküm ancak Allah'ındır" ayetiyle Allah Teala'nın insanları hakem tutmayı mubah kıldığını inkar ettiler. Halbuki Allah kitabında "o erkeğin ehlinden bir hakem, kadının da ehlinden bir hakem gönderiniz{ tayin ediniz" diyor. {Nisa: 35)

Biz de "hüküm ancak Allahındır" derken insanların Allah'ın indirmedikleri hükümlerle hükmetmelerini İnkâr ediyoruz. Allah Teala'nın şu sözü, bizim senedimizdir. "Onlar cahiliyye yönetimini mi arzu ediyorlar" (Maide 50)

Savcılık ne yaptığını bilmeden, oraya buraya toslaya toslaya, kendini tehlikelelere atarcasına, imanın rükünlerini kendince yeniden belirliyor. Veyahut bunu hevası ge-

reğince yapmayı uygun görüyor. Sanki Allah'ın indirmedığı ile hüküm verme hakkını kendilerinde görüyor gibi şöyle demekte:

"Hükmün, ancak Allah'a ait olduğuna İnanmak, içinde bulunduğumuz çetin şartlar gözönüne alınarak, tüm islam toplumlarının asi olduklarına hüküm vermeyi gerektirmez."

Soruyoruz, Devlet Güvenlik Mahkemesi kondi kafasından Allah'a karşı şariat mı Tcad etmekte? r'oksa savcılık ricalinden alınması gereken bir şariat koyma kuralı mı var? Allah'ın hakimiyetine muhalefetle, Allah'tan uzaklaşan bu toplumun, günahkar ve isyankar bir toplum olduğundan başka hangi şey söylenebilir?

Küfür kanunlarının Allah'ın hükümlerinden üstün tutulduğu bir toplum günahkardır. Burada müslümanlara vacip olan, çok fedakarlık edip Aliah yolunda; kafirlerin ahkamı en zelil, Allah ahkamı en yüce ve aziz oluncaya kadar cihad etmektir.

Savcılık, "toplumun içinde geçmekte olduğu çetin şartlar" derken 'kendi hevasına uyduğu gibi, insanları da buna tabi kılmak istiyor.

"Eğer Hak onların hevalanna uysaydı; gökler, yer ve ikisinde bulunan kim varsa, bozguna uğrardı"(Müminun 71) Öte yandan savcılık Allah'ın ve Rasûlü'nün (sav) koymadığı kanunu koymak istiyor.

"Yoksa onların Allah'ın dinde indirmediğini koyan, ortak koştukları kimseleri mi var?" (Şuara: 21)

Savcılık da bununla hakkın alametini ve nurunu söndürüp, bu dini fırtınanın önüne kattığı bir şey gibi silip süpürmeyi hedefliyor.

"Yemin olsun ki onlar bundan önce de fitneyi arzu etmişler ve sana ait işleri alt üst etmişlerdi. Hak gelince onlar istemedikleri halde Allah'ın dini galip oldu" (Tebe: 48)

Bu düzenbazlar ve yandaşları tarih boyunca hevalarından ilahlar edinerek bu ilahları kanun koyucu olarak kabullendiler.

"Nefsini ilah edineni gördün mü? Sen mi ona vekil olacaksın? Yoksa onların çoğunun duymadığını veya akıl etmediklerini mi sanıyorsun? onlar ancak hayvanlar gibidirler, belki onlar yollarını şaşırılmış olmakta hayvanlardan daha aşağıdırlar? (Furkan: 42)

Onları buna nefislerinde bulunan bir maraz, kin ve

nefret itmiştir. Onları kimi zaman çağın afeti olan cehaletleriyle dine karşı cüretle saldırma nöbetleri tutar. Kimi zaman da, otorite kişinin kullarıdır. Gayeleri dirhem ve dinardır. Hakkı kulak ardı ederler. Hak ehline hileler düzenler ve insanlara çok tatlı sözlerle hitap edip, onların zihinlerini bulandırarak onları doğru yoldan saptırırlar.

"Allah'ı ve iman edenleri kandırmaya çalışıyorlar. Onlar ancak kendilerini aldatırlar fakat bunun şuurunda değillerdir. Kalplerinde de hastalık vardır. Allah'ta hastalıklarını artırdı. Onlara yalan söylediklerinden ötürü çok acı bir azap vardır. (Bakara: 9)

5. Savcılık yine diyor ki:

"En şümüllü anlamda cihad, nefse, şeytana, fakirliğe , hastalığa ve cehalete karşı olan cihaddır. Ama cihadın "kıtal" (harp) olduğu düşüncesine gelince, bu islam düşüncesine tamamen yabancı düşüncedir." (İ?)

Bütün bir insanlık ayağa kalsın ve savcılığın nasıl kendi kafasından şariat koymaya yeltendiğini, daha doğrusu hakkı nasıl saptırıp saçmaladığını ve Allah'ın dinine nasıl cüretkarca dil uzattığını görsün...

Alimi ve cahili İslam'daki bu yeni cihad (!) kavramına

kulak versin. Allanın dini hakkında azıcık bilgisi olan insan dahi, Allanın Kitabı'nın âyetlerini Rasûluilah'ın (sav) hadislerini alıp ele baktığı zaman İslam'da cihadın Allah'ın hükmü, (La ilahe illallahın) en yüce mevkiye çıkıncaya kadar Allah yolunda 'kıtal' etmek olduğunu bilir. Bu, ümmetin on dört asırdan beri üzerinde ittifak etmiş olduğu fıkhi bir mevzudur.

Sahih-i Buhari, Sahih-i Müslim'e ve sair fıkıh kitaplarına baktığımız zaman cihad bölümlerinde, daha çok kıtal (silahlı harp) fey, ganimet, cizye, harp hukuku ve cihadın meşruluğu hakkında bahisler görürüz.

Peki o zaman savcılık cihad hakkındaki bu yeni tanımını nereden bulup çıkarıyor? Eğer, bu yeni cihad kavramını İcad etmede savcılığın dayandığı bir kaynak varsa, bize açıklasın biz de bunu bilelim. Yok savcılığa bazı saptırcılar tarafından hazırlanıp verilmişse bunların kimler olduğunu söylesinler de Allah'ın kullarının huzurunda onları bütün dünyaya rezii ve rüsva edelim. Herkes bunları tanısin.

6. Savcılığın, ictihad, dindarlık ve İslami edep hakkında uydurmaya çalıştığı yeni esaslara gelince, bu başıboşluk ve sazçmalığın içine düşenlere deriz ki;

İslam asla kahinlik ve ruhbanlık denen bir şeyi tanımaz. Aslında ilim kapısı herkese açıktır. Hiç kimsenin kendine mahsus bir anlayışı, dinin görüş ve anlayışı diye, baskı yoluyla insanlara kabu ettirmeye hakkı yoktur.

İslam'da din adamları (!?) denen sınıf ve zümre de yoktu. Fakat, İslam'da 'din alimleri' vardır. Onlar başka müslümanlardan daha çok dini meselelerde vukuf ve basiret sahibidirler. Buna rağmen, bu alimlerin hiçbiri, ilim kapısını kimsenin yüzüne kapamadıkları gibi, Allah Teala'nın rızasına mazhar olmanın sadece kendi yollarıyla olacağını da iddia etmezler.

Kimin ilmi gücü var da kendini içtihadı hazır görüyor ve bunun şartlarını ikmal ettiğine inanıyorsa, "ictihad" edebilir ve alimlerin safında yerini alabilir. Buna rağmen 'hüküm ancak Allah'ındır'1 kaidesi kesinlikle içtihadı mahall bırakmayacak derecede açık ve berraktır. Her müslüman Allah'ın Şeriatının uygulanmasını ister. İçinde yaşadığı toplumda Allah'ın emirlerinin uygulanmadığını gören, her müslümana orada Allah'ın hükümleri galip kılıncaya kadar cihad etmek vaciptir. İşte böyle bir durumda müslümanların 'müctehid' olmasına gerek yoktur.

Savcılığın müslümanları içine çekmek istediği bu sapıklık ve kargaşa, aslında müminlerin Allah'ın hükmüyle hükmetmeyen bir yönetime boyun eğmeleri ve Allah'ın Şeriatı'nın uygulanmasına daveti, devletin hizmetindeki alimlere, baştaki hakim insanın uşaklarına, devlet başkanına küfrü ve dalaleti süsleyip onu yoldan çıkaran sahte fukahaya terketmeleri, kendilerinden başkalarının seslerinin yükselmemesi ve islam hakkında sözü yalnız kendi tekelilerine bırakmaları içindir.

"İşte onlar ahiret hayatını dünya hayatı karşılığında satanlardır. O gün onların üzerindeki azap asla hafifletilmeyecek ve ne de onlara yardım edilecektir" (Bakara, 86)

"Yazıklar olsun o kitabı elleriyle yazanlara, sonra da işte bu Allah'ın indindendir deyip az bir ücret karşılığında satanlara: Yazıklar olsun bu ticaretten kazandıklarına" (Bakara: 79)

7. Yeryüzünde milyonlarca müslümanın olduğunda şüphemiz yoktur. Ama İslam ümmetine gelince, işte bunun kendine has özellikleri ve şartları vardır. Bunun ilk şartı: "İslam şeriatıyla hükmetmektir. Allah'ın Şeriatı müslümanlar arasında yönetimden uzaklaştırılıp uygulanma-

dığı zaman 'İslam Ümmeti' kavramı da ortadan kalkar. Bugün İslam Ümmetinin hali hazırda varolduğunu iddia eden düşük söze gelince, bu ümmet arasında islam şeriatına muhalif bir sürü gayri ilami kanunlar uygulanırken bu ümmetin buna rağmen yok oymayacağı düşüncesini yaygın tutmaya çalışmak, temelde müslümanların İslama daha da çok sırt çevirmeleri belki de inkarlarına sebep olacaktır. Bu bâtil iddiayı aklı ve dini tam olan, hiçbir müslüman kabul etmez.

Müslümanlar Mekke'de iken de yüreklerinde akidelerini taşıyorlardı. Ama buna rağmen hicret nedendi? Hicret bildiğimiz gibi, İslam Şeriatı'yla idare olunan 'İslam Ümmetinin devletini kurmak içindi. Mücerred olarak Çin'de, Hindistan'da, Filipinhler'de, hatta İsrail'deki müslümanların kalplerinde İslam akidesini taşımaları orayı İslam Devleti mi kılar?

Bakınız ey Mısır'ın tüm savcıları, iyice bakınız, ardından da tüm insanlar baksınlar, hidayeti dalalet, mağfireti azap karşılığında satanlara iyi bakın... Cehennem ateşine ne kadar da sabırlıdır onlar...

Bakınız Allah'ın şeriatını parça parça edip bölenlere!

Bakınız şeytan onların kötü ve çirkin amellerini, gözlerinde nasıl süslüyor... İşte onlar, Kuranın bazısını alıp, bazını bırakıp terkedenlerdir.

" Ey insanlar hepinize sesleniyorum. Bunların gerçekleri nasıl bozup saptırdıklarına ve ölçüleri alt üst ettiklerine bir daha bakınız.

Devlet Güvenlik Mahkemesi, insan yapısı kanunların medenisi olsun, cezaisi ve benzerleri olsun, Allah'ın Şeriatı'na açıkça muhalif olup, Kur'an ve sünnet nasslarıyla çatışmasına ve İslam'ın temel kaidelerini yıkıp ilahi ve nebevi irşadı kökünden yok etmesine rağmen; bunu Allah'ın Şeriatı'na aykırı ve onu inkar edici bir hadise olarak görmüyor. Çünkü bunlara göre Şeriat temelde zannettiklerine bakılırsa daha şümullü bir akidenin gölgesinde daha büyük ve genel hedefleri amaçlarmış. (!?)

Şu aklın ve mantığın sefahatine bakın. Şu vicdanların pazardaki mallar gibi nasıl satıldığına bakın... Yazıklar olsun, bunların nefislerinin harap oluşuna yazıklar olsun.

Yaztklar oisun. "Bâtılın hakka egemen oluşuna" kendi kendileriyle alay ediyorlar. Allah'a yalan isnad edip, inandıklarını söylediklerinde de. Hem Allah'ın dinine iftira edi-

yorlar, hem de toplumla alay ediyorlar...

"Allah'a yalan isnad edenden daha zalim kim olabilir.
(Hud:8)

Alçaklığın, alayın ve istihzanın ancak bu kadarı olur. Dilleri zehirli sözcükler saçmakta. Allah'a karşı düşmanlıklarını açıkça ortaya koyup, İslam'ın Aziz Şeriatı' hakkında felsefe yapmaya kalkışıyorlar. Süsleyip püsleyip söyledikleri bu sözler, birbiri İçinde tezat oluşturan yapmacık hareketler ve davranışlarla, İslam'ın tüm prensiplerine, Şeriatın külli nizamına karşı çıkıp İslam'ın ne adı ne de hükmünün yeryüzünde kalmaması için tüm İslami bilgi kaynaklarını ve akideyi temelinden yıkmak istiyorlar. Bunu da, İslam ancak, şümullü ve hayatı tamamen kuşatıcı bir inanç sisteminin gölgesinde büyük hedeflere doğru yol alabilir, zannıyla yapıyorlarmış.

8. Tekrar kulak verip dinleyiniz bunların dillerinin Allah'a ne kadar büyük yalan isnad ettiğini. Zanlarınca Allah'ın hükümlerinden herhangi birisinin ve bazılarının bir veya bir çok sebepten dolayı uygulanamaması, hakimler hakimi» Allah Teala'nın hükümlerini reddetmek anlamına gelmezmiş...

"Ağızlarından çıkan söz ne kadar büyük oldu (     ) yalandan başka bir şey söylemiyorlar" (Kehf: 5)

Ey Allah'ım, ey Ahkemül Hakimin, onların niyetlerini açığa vur, saklayıp gizlediklerini bize göster, akıllarını paramparça et, Ad ve Semud kavmini helak ettiğin gibi onları helak et, hilelerini g    sferini i  ine tık, tepelerine gazabını indir.

Devletin m.  baiY kıldığı, yapılması Çin fırsatlar ve kurumlar oluşturduğu zina, buna imkan ve yo! a  an, dans ve müzik enstitüleri, gece, gündüz sinema, tiyatro ve gazinoları, zina ve fahişeleri korumak için aldığı tedbirler neyin alametidir? Bu açıkça hakimler hakimi Allah Teala'nın hükmünü red ve inkar değil midir?

  lke ekonomisinin üzerine kulurdu  u faiz ve faizli bankacılık sistemi ve bu bankaların tüm helal kazançları kirleterek, haramı helal kılması hakimler hakimi'Aiiiah'ın hükümlerini inkar anlamına gelmiyor mu?

Yahudi ve nasranileri dost edinmek, Allah'a verilmesi farz olan vela (dost edinip itaat etme) nin yahudi ve nasranilere verilmesi, müslümanların düşmanlarıyla teslim olma (istisla) anlaşmalarının yapılıp, ülkeyi fitne, fesad

ve ahlaksızlığa boğmaları için bunlara ülkenin kapılarının ardına kadar açılması, İslam ve Arap aleminin batıda elçilikleri kapatılırken, İsrail'e ve batılı ülkelere burada; Mısır'da elçiliklerin açılmasına müsaade edilmesi, Mısır'ın bölgede, İsrail ve Batılı devletlerin, Siyonist, düşmanca çıkar ve arzularının en emin en sadık bekçisi ve borazanı haline gelmesi, müslümanlar ve araplarla alay edilip onlarla diplomatik ilişkilerin koparılması, her gün yeni bir boykot ve ambargoya maruz bırakılmasının sebebi, Allah'ın hükmünü terketmekten değil de nedendir acaba?

Savcılığın iddia ettiği gibi, toplumun içinde bulunduğu zor ve çetin şartlar acaba Allah'ın indirdiği emir ve hadleri atıl kılmağa mı izin veriyor ki ilahi kanunları ilga edip yerine Haçlıların kanunları uygulanmakta ve dolayısıyla ne hırsızın eli kesilmekte, ne içki içene celd vurulmakta ve ne de muhsan olan zani.recim edilmekte?

Bu gibi kurallar (şariat) çağdaşların (!) nazarında, zalimane ve vahşiyane kanunlar olup, çeşitli sosyal ekonomik şartlarla kuşatılmış olan çağımız için geçerli değildir. Burada yapılan açıkça ahkemul hakimîn olan Allah'ın ha-

kimiyetini inkar değil midir?

9. Savcılığın iddianamesinde, İslami bazı cüz'i kanunların uygulanmaması İslam Şeriatı'y'a hükmetmemek anlamına gelmez deniyor. Öyle zannediyorlar..."Yeryüzünde İslam Şeriatı'yla hüküm, İslam tamamen yok olmadıkça kalkmayacaktır" sözü de onların yalan ve iftiralarının cümlesindendir.

Kuran-ı Mecid, müslümanları bu türlü İslam'ın bir kısmını uygulayan ve diğer bir kısmını iptal eden, yıkıcı üslûplara uymaktan şiddetlice uyararak alıkoymakta, bu ve buna benzer şüpheleri açıkça reddederek çürütmekte.

" Onların arasında Allah'ın indirdiği ile hükmet, sana haktan gelmiş olanı bırakıp onların hevaâlarına uyma..,"

(Maide: 48)

Allah Teala Peygamberi'ni kendisine indirilmiş emirleri bırakıp bazı hükümler hususunda onların fitnesine kapıl-maması için uyarıyor. "Onların aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmetmen sonra da onların hevaâlarına uymayasın diye Allanın indirdiği bazı emirlerde fitneye düşürmemeleri için sakınmanı emrettik" (Maide: 49)

İşte burada, uyarma, sakındırma bütün şiddeti ve

hassasiyetle zirveye çıkmakta... Böylece Allah'ın Şeriatı, büyük emirlerden önce en küçük emre dahi en kâmil anlamda yapışmayı emrediyor. Allah'ın Şeriatı (dini) bir bütündür parçalanamaz. Rabbanî bir yoldur, bölünemez...

Böylece Kur'an, Şeytan'ın emirlerinden hangisini olursa olsun, çeşitli bahane ve sinsi gayelerle, ne gibi zaman mekan ve şartlarda bulunursa bulunsun terkine imkân ve cevaz vermemekte.

Kadı Ebu Bekr İbnu'l Arabi: "Ayetten murad "recm" dir. der. Ebu's Suud: "(Ey Muhammed sakın sana İndirilen bazı emirlerden seni, velevki bu, azından azı da olsa, Ülke ekonomisinin üzerine kulurduğu faiz ve faizli bankacılık sistemi ve bu bankaların tüm helal kazançları kirleterek, haramı helal kılması hakimler hakimiAliah'ın hükümlerini inkar anlamına gelmiyor mu?

Yahudi ve nasranileri dost edinmek, Allah'a verilmesi farz olan vela (dost edinip itaat etme) nin yahudi ve nasranilere verilmesi, müslümanların düşmanlarıyla teslim olma (istislam) anlaşmalarının yapılıp, ülkeyi fitne, fesad ve ahlaksızlığa boğmaları için bunlara ülkenin kapılarının ardına kadar açılması, İslam ve Arap aleminin batıda el-

çilikleri kapatılırken, İsrail'e ve batılı ülkelere burada; Mısır'da elçilliklerin açılmasına müsaade edilmesi, Mısır'ın bölgede, İsrail ve Batılı devletlerin, Siyonist, düşmanca çıkar ve arzularının en emin en sadık bekçisi ve borazanı haline gelmesi, müslümanlar ve araplarla alay edilip onlarla diplomatik ilişkilerin koparılması, her gün yeni bir boykot ve ambargoya maruz bırakılmasının sebebi, Allah'ın hükmünü terketmekten değil de nedendir acaba?

Savcılığın iddia ettiği gibi, toplumun içinde bulunduğu zor ve çetin şartlar acaba Allah'ın indirdiği emir ve hadleri atı) kılmağa mı izin veriyor ki ilahi kanunları ilga edip yerine Haçlıların kanunları uygulanmakta ve dolayısıyla ne hırsızın eli kesilmekte, ne içki içene celd vurulmakta ve ne de muhsan olan zani.recn edilmekte?

Bu gibi kurallar (şariat) çağdaşların (!) nazarında, zalimane ve vahşiyane kanunlar olup, çeşitli sosyal ekonomik şartlarla kuşatılmış olan çağımız için geçerli değildir. Burada yapılan açıkça ahkemul hakimîn olan Allah'ın hakimiyetini inkar değil midir?

9. Savcılığın iddianamesinde, İslami bazı cüz'i

kanunların uygulanmaması İslam Şeriatı'yla hükmetmeme! anlamına gelmez deniyor. Öyle zannediyorlar..."Yeryüzü zünde İslam Şeriatı'yla hüküm, İslam tamamen yok p madıkça kalkmayacaktır" sözü de onların yalan ve iftirJ larının cümlesindendir.

Kuran-ı Mecid, müslümanları bu türlü İslam'ın bir kısmını uygulayan ve diğer bir kısmını İptal eden, yıkıcı üslûplara uymaktan şiddetlice uyararak alıkoymakta, bu ve buna benzer şüpheleri açıkça reddederek çürütmekte.

" Onların arasında Allah'ın indirdiği ile hükmet, sana haktan gelmiş olanı bırakıp onların hevalarına uyma..."

(Maide: 48)

Allah Teala Peygamberi'ni kendisine indirilmiş emirleri bırakıp bazı hükümler hususunda onların fitnesine kapıl-maması için uyarıyor. "Onların aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmetmen sonra da onların hevalarına uymayasm diye Allanın indirdiği bazı emirlerde fitneye düşürmemeleri için sakınmanı emrettik" (Maide: 49)

İşte burada, uyarma, sakındırma bütün şiddeti ve hassasiyetle zirveye çıkmakta... Böylece Allah'ın Şeriatı, büyük emirlerden önce en küçük emre dahi en kâmil an-

lamda yapışmayı emrediyor. Allah'ın Şeriatı (dini) bir bütündür parçalanamaz. Rabbanî bir yoldur, bölünemez...

Böylece Kur'an, Şeytan'nın emirlerinden hangisini olursa olsun, çeşitli bahane ve sinsî gayelerle, ne gibi zaman mekan ve şartlarda bulunursa bulunsun terkine imkân ve cevaz vermemekte.

Kadı Ebu Bekr İbnu'l Arabî: "Ayetten murad "recm" dir. der. Ebu's Suud: "(Ey Muhammed sakın sana indirilen bazı emirlerden seni, velevki bu, azından azı da olsa, başka bir emre, batılı hak diye göstermeye inandırıp çirkin işten dolayı haklarında Kur'an'da şiddetli azap haber veren âyetin hükmü size de şamil olmasın"... diye tefsir etmiştir. Allah Teâlâ: "Siz kitabın bazısına İnanır, bazısını da inkar mı edersiniz? Sizden bunu yapanın cezası, ancak bu aşağı hayatta zillet ve hüsrandır. Onlar kıyamet günü daha şiddetli bir azaba teslim edileceklerdir. Allah, yaptıklarımızdan (hiç mi hiç) gaflet içinde değildir." (Bakara: 85)

Allah'ın Şeriatı'nın ahkâmının bazısını atıl bırakarak yerine beşerî kanunları koyup, toplumda onunla hüküm verilmesi, Allah'ın Şeriatını parçalara bölmek demektir ki

savcılığın iddiası da bunu İçermektedir. Bu onlara göre "caiz"(!) olan bir şey ve Ahkemül Hakimin'in hükmüne ters düşmüyor. Bu bâtılların en bâtılı, yalan ve dolanın en açığıdır. Çünkü bu, başka bir kanunu Allah'ın Şeria-tı'nın üzerinde tutmak, başkasının hükmünü Allah'ın hükmünden üstün kabul etmek anlamına gelmektedir. Allah Tealâ: "Ey iman edenler Allah ve Rasûlü'nün (s.a.v.) emirlerini bırakıp öne geçmeyiniz." (Hucurat:i)

Yine Allah Tealâ: "Ey iman edenler seslerinizi Nebinin (s.a.v.) sesinin üzerine (yükselterek) çıkarmayın ve O'na birbirinize karşı bağırarak söz söylediğiniz gibi bağırma-yın." (Hucurat:2)

Allah Tealâ, sözle veya sadece sesini yükselterek Rasûlü'nün sözünün, fiilinin ve konuşmasının önüne geçmeyi yasakladığına göre; başka kanun ve hükümleri Şeriatına tercih edip öncelik tanımayı yasaklaması daha evlâdır. Başka bir kanunu Allah'ın Şeriatına üstün tutma-nın yasaklanması, Allah'ın Rasûlü (s.a.v.) in sesine karşılık, sesini yükseltmeyi yasaklamadan daha evlâdır?

Şühhesiz ki Allah'ın hükümlerinden biri veya bazıs^j |nın, hayattan dışlanması ve Allah'ın şeriatının yerin başka

bir sistemin alınıp uygulanması tek bir şeyin ifa desidir: O da Allah'ın şeriatı, eksik, yetersiz, toplumun ç kar ve maslahatına yararlı değildir, onun için bu ayıbı e sığı ve kusuru kapatmak için başka kanunlara ihtiyaç dq fyuyoruz, demektir.

Seni tenzih ve takdis ederiz, Allah'ım bu çok büyü bit İftiradır." (Nur: 36)

Allah'ın Şeriatı'nın bir kısmı uygulayıp diğerini uygula | mamak mürtedden başka kimsenin yapmayacağı bir şe; dir. Onun hükmü de işte, Allah'ın Kitabı'nda:

"Kendilerine (Allah'ın) hidayeti apaçık bi şekilde ge dikten sonra, geldikleri yere (küfre) dönenleri, şeytan a datmış ve onlara ümit vermiştir. (Muhammed: 25)

"İşte, böylece onlar, Allah'ın indirdiğinden hoşlanmayanlara: "İşin bazısından size uyacağız" dediler. Allah onların gizlediklerini bilir." (Muhammed: 26)

Allah Tealâ yeryüzünde "din" ve "şariat" tamame kendisinin oluncaya kadar "cihadı" farz kıldı.

Onlara din tamamen Allah'ın oluncaya ve (bir tek) fi | ne kafmayıncaya kadar kıtal (harp) edin... (Bakara: 193)

Bu fiil, (bazı ahkâmı tebdil) şüphesiz küfürdür, öyle

bir Jjcüfür ki değiştirilmesi için savaşmak kaçınılmayacak bir vecibedir. Din'in hepsini inkar, küfür olduğu gibi bazısını inkâr da küfürdür. Din'in bazısını reddetmek Allah'ın Dİ-ni'ni insanın menfaatine yarayan veya yaramayan diye bölme de, hakeza hem fitne (şirk ve küfür) hem aynı zamanda Allah-ü Tealânın doğru yolundan sapmaktır. Dini parçlara ayırma fitnesi, Dini tamamen inkar fitnesinden dah tahlikelidi.

Çünkü bu fitneyle insanları dalalete götürmek daha korkunçtur. Öyle ki o zaman, hakla batıl, temizle necis birbiri ile karışırılır ayırdedilmez. Zira baktığımız zaman Mısır'ın camileri açık, minarelerden ezanlar okunmakta, zanlarınca devletin de resmi dini İslam; peki İnsanlar bu çarpıklığın farkına nasıl varıp ta gerçeği anlayacaklar?

İşte böylece boş şeylerle halkı avutacaklar, öte yandan da toplumlarına küfür kanunları hâkim olacak, Allah'ın dini; başta İslâmi yönetim, sonra namaz yavaş yavaş terkedilecek, Allah'ın şeriatı kimse bilmeden ve farkına varmadan böylece yeryüzünden kalkacak.

Prof. Dr. Ali Cerişe; "Usulu'ş-Şeriatı'l İslamiyye (sayfa 74) de "İslam uleması Allah'ın zahir şeriatından birini ya-

saklayana karşı, kıtalin vacip olduğunda ittifak etmişlerdir" diyor. Bu alimlere Allah'ın hükümlerinin hepsini veya çoğunu yasaklayanlar arzedilmiş olsaydı, bilemiyoruz acaba ne diyeceklerdi?

Ali CeriŖe aynı konuda "Allah Teala faiz gibi bir hükümünde emrine uymamayı kendine ve Rasûlünü (sav) karşı harp ilan edilmiş gibi görünce, (Eğer yapmazsanız faiz almaktan vaz geçmezsiniz) Allah ve Rasûlü tarafından ilan edilen harbe hazırlanın. (Bakara: 279)

Allah'ın hükümlerinin büyük bir kısmının uygulanmasından imtina edildiğinde Allah'ın ilan edeceği harp nasıl olur? Öyleyse kim Allah ve Rasûlüne'(sav) karşı harbe güç yetirir?

Allah'ın dinini bölme olayı, çok çeşitli başlıklar altında karşımıza çıkabilir. İslami hükümlerin zamana uygun düşmediği, bazen de cezaların çok şiddetli olduğu gerekçesiyle merhamet ve şefkat postuna bürünülererek, toplumun veya devletin içinde bulunduğu sosyal ve ekonomik zor şartlar sık sık gündeme getirilerek dini bölme işlemi gerçekleştirilir. Rabbimiz Sübhanehü ve Teala; yoksa bu hassas, nazik, fikri ve sosyal şartları bilmekten aciz miydi?

Veya Rabbimiz bu şartların her türüne uygun düşecek bir şeriat göndermek kudret azamet ve iradeden yoksun mu?

Bunlar topluma daha uygun olan bir kanun yapma iddiasıyla ortaya çıkıyorlar. "Allah'ın onların söylediklerinden münezze ve çok üstündür" (isra: 43)

Allah'ın koyduğu had cezalarından herhangi birinin uygulana bilmesi için şartların belirli bir hadisede kesin olarak bir arada bulunması lazımdır. Örnek olarak zina fiilini bizzat görme ve şahitlik ve haddin şartlarının hilafına bur durum arz etmemeli. Fakat şeriatı müslümanların zaafından dolayı terk edecek kuvvette bir gücün, "recm" yerine hapis cezasını veya haramı helal, helali haram etmesi ve daha diğer bazı değişiklikleri yapmasına gelince, bunun kesinlikle İslam'da hiçbir anlamı olmadığı gibi, ne kabulü ve ne de caiz olması mümkün değildir.

İnsanların şunu bilmeleri gerekir; bu şeriatı gönderen, bize hükümlerimizde ona başvurmayı emretti. O bizim de içinde bulunduğumuz fikri ve içtimai şartları yarattı. Allah Teala bizim yararımıza ve bizi dünya da en iyi biçimde ıslah edecek olan şeyi en iyi bilendir. Allah Teala eğer bize

bir şeyi emretmişse, seksiz ve şüphesiz O'nun bu emrettikleri ve içtimai her türlü zorluklarda bizim hayrımıza-
dır. Bütün iyilik Allah'ın emirlerinde kurtuluş ona sarılmaktır. Bu bizim için de başka insanlar İçin de her ortamda, her fikri ve içtimai durumlarda en hayırlı olanıdır.

İnsan bunlara hayret ediyor. Bunlar Allah Teala'nın Şeriatının fikri ve içtimai hassas şartlarda toplumla uyum sağlamaktan aciz kaldığını, buna karşılık insanların koyduğu kanunun bu şartlara daha uygun olduğu iddia ediliyorlar. "Yaratan bilmez mi o lütuf sahibi ve herşeyi bilendir." (Mülk: 14)

10. Savcılık iddianamesinde, bu hedeflerin ve şer'i gayelerin gerçekleşmesi; bazen Şar'ın kararlaştırdığı ayrıntılı cüz'i nasslarla bazen de bir teşri'i vesilenin ittihazı teknik bir idarenin tesbitiyle külli ve umumi gaye ve hedefler için ictihad edebilir diyor.

Savcılığın iddianamesinde yatan gizli niyete dikkatleri çekerek üzerinde durmak istiyoruz. Savcılık yeni bir tavırla insanları Rablerinin Şeriatı'nı uygulamaktan uzaklaştırmak için ilk önce İslam Şeriatı'nın hükümlerinden bazılarının

toplumda uygulanmamasının zarar vermeyeceğini; zira, Şeriatın uygulanmasının İslam olmadığını, önemli olanın şümüllü (global ve küresel) bir inancın (sistemin) gölgesinde, toplumun büyük hedeflerinin gerçekleşmesi olduğunu iddia etmektedir.

Yani bu büyük hedefler, şümüllü bir inanç sistemince gerçekleştirildikçe, müslümanların İslam Şeriatı'nın uygulanmasıyla İlgili isteklerinin hiç bir önemi kalmamaktadır. Sonra savcılığın ortaya attığı dalalet mesailini şöyle bir yaklaşıp gayelerini anlayalım. Devlet Güvenlik Mahkemesi kanunun kaynağı Kitap, Sünnet veya fıkhi İctihadın nasslarından birisi de olabilir demektedir. Vallahi bu apaçık bir cehalettir. Öyle ki savcılık kesin, sabit ve muhkem nasslarla içtihadı aynı seviyede görüyor.

Teşri (kanun koyma) önce Kur'an, sonra Sünnet tarafından belirlenip yapılır. Ondan sonra içtihadın cevazı gelir. Muaz b. Cebel'in (ra) hadisinde Allah'ın Rasûfû kendisine sorunca;

"Ne ile hükmedersin (ey Muaz?) Muaz b. Cebei: Allah'ın Kitabı ile. Ya orada bulamazsan? Allah'ın Rasûlün'ün (sav) sünnetiyle hükmederim. Ya sünnet de bula-

mazsan? Kendi görüşümle ictihad ederim, diye cevap verdi.

İctihadın Kur'an'ın ve Sünnet'in nasslarından önce gelmesine veya aynı seviyede tutulmasına gelince, hiç kimse şimdiye kadar buna benzer bir şeyi söylememiştir. Müslümanların ittifakı bunun aksinedir.

Sonra, savcılığın bir başka büyük hatasıyla karşı karşıya geliyor ve hayretler içinde kalıyoruz. Savcılık, Sosyalist Birlik ve Vatan Partisi'nin tüzüklerinden alınan sözler ve ibarelerle İslam şeriatını ve şümullü inanç denilen akideyi birleştirmek istiyor.

Savcı teknik idare terimini 'seri hüküm çıkarma işine getirip, genel prensipler, sosyal hedefler sözüyle birbirine karıştırmakta çok iğrenç bir hata da bulunmuştur. Bu ne adilik? bu ne alçaklık? Savcılığın sarfettiği bu sözlerin anlamsız, delilsiz ve boş şeyler olduğunu anlama için fazla düşünüp taşınmaya hiç gerek var mı bilmiyo! rum?

Sayın savcılık makamına ve onun da gerisinde b satırları onlara yazanlara soruyoruz; siz şümullü (enterj nasyonal) bir inanç gölgesinde genel ve büyük hedefle sözünden ne kastediyorsunuz? O teknik idare tabiri ve ya

genel sosyal hedefte ne oluyor? Müslüman, davetin de en büyük hedeflerden birisinin Allah Teala'nın şu sözü olduğunu çok iyi bilir.

"Biz sana (bu) Kitabı Allah İndindeki kitapta olanı doğrulayıcı olarak hak ile indirdik. Onların arasında Allah'ın indirdiği ile hükmet. Sana gelen gerçeği bırakıp onların arzularına uyma" (Maide: 48)

Bu çok büyük, ulvi ve mübarek bir hedeftir. Savcılığın ağzına dolayarak gevelediği, lastikli kelimelere ihtiyaç kalmadan bütün açıklığıyla anlaşılmakta, Hak, güneş gibi aydınlık ve parlaktır. Ama Allah'ın basiretini alıp, söndürdüğü İnsana gelince; o hakla batılı karıştırır. Meselelerde felsefe yapıp cehaletine, hatasına ve dalaletine bahaneler bulmaya çalışır. Bu gibileri hakkı duydukları zaman gazaba gelirler ve alçaklıklarının keşfedilmesini istemezler ve sırtlarını dönerek sizden uzaklaşırlar.

İslam, teşri -hukuk- muamelelerine müdahale eden, teknik idare diye bir şey tanımadığı gibi, savcılığın müslümanları dinlerinden yüz çevirsinler diye kullanıp, batıla davet ettiği bu yeni terimleri da asla bilmez ve kabul etmez.

Keşke savcılık bu kadarıyla yetinip kalsaydı, belki o zaman işlediği cürüm biraz hafif kalırdı. Fakat, bundan daha büyük musibet ve tehlike, savcılığın anlamını bilmeden şuuruna varmadan ve tehlikesini sezmeden söylediği sözlerde;

Fakat, bu söyleyenler, ancak önlerine yazılıp sürülenleri tekrar etmekten başka bir şey yapamazlar. Öyle bir şey yaptılar ki, Allah'ın dinini suçladılar, yaraladılar, O'nu eksiklikle ve kusurlu olmakla vasıflandırdılar. Öyle bir söz söylediler ki, vallahi eğer manasını kasdederek söylemişlerse, bu söz hepsini Allah'ın dininden ve İslam milletinden çıkarır: İslam dini hakkında savcılık ağzını şakırdada şakırdada diyor ki; Kuran ve Sünnet nassiarının sübutu ve delaleti 'zanni'dir. Sıhhatinin tesbiti ve varid oluşu ve bu delaletinin, kesin olup olmadığının anlaşılabil? mesi için fıkhi içtihadı ihtiyaç vardır.

Acaba siz, bu sözün doğruluğuna inanıyor musunuz? Bu sözü söyleyenler Kur'an'ın sıhhatine ve tevatürle sa-] bit oluşuna dil uzatıyor ve diyorlar ki; Kur'an'ın hüküm ve emirlerinin delaleti bakımından) varid oluşu fıkhi İctihada muhtaçtır. Çok büyük bir söz söylediler, eğer müslüman-

ları cehaletlerinden dolayı mazur görmek gerekmeseydi, bu sözleriyle onların küfrüne hüküm gerekirdi.

Ama biz savcılığın ve savcılığa bu iddianameleri ya-j zıp hazırlayanların ne kadar cehl-i mutlak içinde oldukla^ rını anlıyor ve idrak ediyoruz. Bunun içinde fazla bir iza^ ha gerek görmüyoruz. Kim Kur'an'ın nasslarınm vürudu- nun "zanni" olduğunu iddia ederse, bu sözüyle küfre gir-] miş olur. Kur'an Allah'ın muhkem kitabıdır. Allah kitabını yeryüzü baki kaldıkça korumayı üzerine almıştır. "ŞüpJ hesiz biz bu zikri indirdik ve biz onu koruyacağız" (Hicn 9)'

11.Savcılık niye iddianamesinde sözlerinin arasına bi çok ayeH kerimeyi doldurarak, sanki hakkı söylüyormuş havasına bürünmek istiyor? Biz de onun yanlışlık ve çarpıklıklarını diie getirip, bunun üzerindeki perdeyi kaldırmak istiyoruz. Sayın savcılık Allah'ın Kitabı hakkında bilgisi olmadan ileri geri çok laf etti, bununla da hem kendisini nemde başkasını dadalete götürmekte, dolayısı ile1 .tüm çabaları boşa çıktı.

Allah Teala'nın; "Sizinle savaşınlara karşı, siz de Allah yolunda savaşın. Haddinizi aşarak düşmanlıkta bu-

lunmayın, Allah haddini aşan saldırganları sevmez." (Bakara: 190)

Ayet hakkında düşmana karşı düşmanlığı nefyetmekte muhkemdir, dediler. Yani ayet bizimle savaşmayanlara karşı savaşmayı yasaklamaktadır.

Diyoruz ki, kıtal ayetinin baş tarafında bütün açıklık ve kesinliği İle kıtalın hedefi ve hangi sancak altında yapılacağı bütün açıklığıyla belirtilmiştir.

Kıtal, (cihad) ancak Allah içindir. İnsanlığın tarihi boyunca bildiği, şan, şöhrat ve yeryüzünde üstünlük sağlamak, ganimetler ve kazanç elde etmek, dünya pazarlarını ele geçirmek ve ham maddelere el koymak, bir ırkı diğer ırka veya ırklara üstün kılıp hayali ve boş kahramanlıklar için değildir. Kur'anı Kerim'de söz konusu edilen "kıtal" İslam şariatında tahdid edilmiş olan hedefler uğrunda yapılan cihaddır.

Cihad, yeryüzünde Allah'ın sözü "Lailahe illallah"ı en üstün kılıp, Allah'ın hayat İçin koyduğu düsturu tasdik etmek amacıyla ve müminlerin sapıklığın önüne katılıp boğulmamaları, fitne ve fesadın etkisinden korunmaları için meşru kılınmıştır.

Bunun dışındaki bütün savaşlar, İşlam'ın hükmüne göre meşru olmayan savaşlardır. Ve bu savaşları yapanlara, Allah indinde ne bir ecir, ne de bir makam vardır. İşlamın düşmanlarına karşı cihad, dahilde ve hariçte, bu düşman hangi ırk ve renkten olursa olsun, mutlaka ardına gizlendikleri ve gerisinde hiçbir gerçeğin olmadığı göstermelik tablonun önüne çıkarılarak yapılmalıdır.

Gerçekte bu düşmanlar, Allah'ın dininden hiçbir ř^zere değiller ve bütün gayeleri, her alanda "İşlami Dirilişi" ve cemaatleşmeyi ezmek ve kahretmektir.

Müslümanları tek sancak altında, bir inanç etrafında toplayan hilafetin ilga edilmesi buna bir misaldir. Bu- savaş, öyle bir savaş ki ardında, bir çok satılmış kalem sahibi ve istihbarat örgütleri hücum ve saldırılarını himaye edicilik maskesi ardına gizleyerek, basın ve yayın organları aracılığıyla ve de sahip oldukları tüm hileleri kullanarak yapmaktadırlar. Eğer islamda gizli bir g olmasaydı, tıpkı bir filizin kabuğunu çatlatıp gün yüzüne çıkması gibi yeniden doğmazdı.

Peki yleyse ne yapılmalı?

İşlami yayılma mutlaka engelleri aşmalı. Bu engellej

bir bir yıkılmalı, bu maymunlar deniz dalgalarının ezici gücü karşısında yıkılır gibi, yıkılıp boğulmalı.

İşte o zaman Kur'an'ın cihad hakkında ayetleri, sanl yeniden nazil oluyormuş gibi yüreklere can verir.

İşte o zaman ayetlerin sesi ve ardından, tüm kötülü ve dalaletleri birbirine çarpan ihanetin cezasını kısasla .veren, dinle oynayıp alay edenlere karşı silahların ses islam düşmanlarını kalplerine korku salıp, dine şüphe katan tüm hiziplere karşı İslam'ın kesin tavrını ortaya koyar. Yeryüzünü şirkten ve münafıkların iki yüzlülüğünden temizler ve müslümanlara devletlerinin temel esas v davetlerine metod olacak bir yol çizer.

Böylece cihadın.sadası, bir yanardağın coşması gibi, müminlere eza ve cefa eden her saldırıya karşı kükreye cek, mücahidlere yapılan tüm ihanetlerin hesabını soraçaktır. İşte o zaman Allah'ın sözü yerini bulacak ve İslam'ın sancağı o gün yükselecektir. Bu hayatı tamamen kuşatan ve onu tahtı tasarrufuna alan İslamdır. Bu İslam, müminlerin kalplerini birleştiren ilahi bir akidleşmedir.

İslam bununla beraber, müslümanların, sosyal hizmet alanlarını belirleyip kendi hedefi doğrultusunda ordusuyla

manâda ve maddede bîr tevhid hareketini başlatır. Allah Teala şöyle buyuruyor: "Allah'ın nurunu ağızlarıyla söndürmek istiyorlar. Kafirler istemese de Allah nurunu tamamlayacaktır. Müşrikler istemese de (dinini) tüm dinlerden üstün kılmak için, elçisini hidayete ve hak dinle gönderdi. (Tevbe: 32)

Bakara süresi 190. ayetinde buyurulan "cihad"da, savaşan müslümanların müslümanlara karşı silah kullanmayan ve İslam davetine karşı tehlike oluşturmayan, kadın, çocuk, ihtiyar ve kendilerini ruhbanlığa adanmış olan, tüm millet ve din mensuplarına yapılan haksızlık ve zulme "Udvan" (düşmanlık) denir.

İslam bununla beraber, savaşın edebini ve hukununu tesbit etmiş ve kesinlikle cahiliyye çağlarının tanıdığı savaşların vahşiliğinden uzaktır. İslam tüm hassasiyetiyle bu haddi aşmadan nefret eder. İslamın takva ruhu da bunu kabul etmez.

Allah Rasûlü (sav) "Biriniz savaştığı zaman düşmanın yüzüne vurmaktan sakınsın..." Buharı ve Müslim'in rivayet ettikleri bir hadiste "İnsanların en iffetlileri ehli imanın savaşçılarıdır"

Ebu Davud'un rivayet ettiği bir hadis-i şerifte Allah'ın Rasûlü (sav): "Yağma ve misillemekten menetti" denilmektedir. Buhari'nin rivayet ettiği bir hadis-i şerifte "Kafmiarın ve çocukların öldürölmesini" yasakladığı buyuru*-1 juyor. Yine Buhari ve Müslim, Ebu Davud ve Tirmizi'nin rivayetinde "Allah'ın Rasûlü (sav) "Allah'ın adıyla Allah yolunda cihad edin.. Allah'ı inkar eden her insanla savaşınız. Cihad ediniz. Sakın kalleşlik, misilleme yapmayın ve çocukları öldürmeyiniz..."

Sayın savcılık,iddianamesinde; "dinde ikrah yoktur" ayet-i kerimesini zikrettiler. Bununla da akidenin kuvvetle kabul ettirilmeyeceği ve İslam'ın kılıçla yayılmadığına delil getirmek istiyor.

Kadı Ebu Bekir İbnül Arabi, bu ayet hakkında üç söz rivayet edilmiştir" diyor.

1. Bu ayet 'kıtal' ayetiyle mensuhtur.
2. Bu ayet-i kerime cizye kabul eden ehl-i kitap hakkında nasıl olmuştur.
3. Bu ayeti kerime umumi olarak, batıl olan ikrah hakkındadır, hakkın kabulü için insanları zorlamak mekruh değil aksine bu zorlama dinin aslındandır. Kafirle dinden

başka ne için savaşılır ki?

Allah'ın Rasûlü (sav): "insanlarla Allah'tan başka ilah olmadığına ve benim Allah'ın Rasûlü olduğumu kabu! edip namazı kılincaya, zekatı verinceye kadar savaşmakla emrolundum. Bunu yaptıkları zaman kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. Ancak İslam olmaları'nın onlara verdiği hak müstesna ve kendilerinin hesabı da Allah'a aittir." (Müslim, İbn Kesir)

Allah Teala'nın "Ey iman edenler topyekün 'silme' (barışa) giriniz" ayet-i kerimesini burada yahudiyle yapacakları barış için delil gibi anlamak istiyorlar.

Müfessirler, ayet-i kerimede 'silm'den kasdedilen İslamdır diyorlar. Yani müminlerin kalpleri bütün samimiye-tiyle, küçük, büyük Allah'a teslim olmalarıdır' diye tefsir etmişlerdir.

Öyie bir teslim oluş ki, kalbinde Allah'ın emrine ve hükmüne razı olmayacak hiçbir duygu ve düşüncenin kalmaması demektir. Bu teslim olma, teslim olan her müminin Rabbine güvenle ve rıza göstererek itaat etmesi olayıdır.

Bunu yaparken, müminler İslam'ın kendilerini, koru-

yup kullandığını kendileri için hayrını, iyilik ve selametini istediğine bilerek inanırlar ve yürüdükleri yolun hem bu dünya için, hem de öteki dünya için doğru yol olduğunu kamil bir imanla kabul ederler. Savcılığın zannettiği gibi, ayet-i kerimedeki anlamın "barış" olduğunu farz edelim... fakat bu barışın anlamı herhalde yahudilere tamamen teslim olmak anlamında değildir. Halka, bu ayetin anlamının istikrar, huzur olduğu, sapaklık anarşi bunalım olmadığı ve yine vicdanıyla, akıl ve mantıkla ve tüm insanları da barış içinde olmak olduğu vehmini aşılama için çok garip bir çaba sarfediyorlar.

Dahası var. Bu ayetin anlamını aynı zamanda bütün varlıklar ve yaratılmışlara, insanın benl'ğinin derinliğinde yatan duygularla, barış içinde olmak * ekinde yorumluyorlar. Öyle bir barış ki tüm toplumu gölgesine alan, gökleri ve yerleri kuşatan bir barış...

Savcılık iddianamesinde "onlarla fitne kalmayınca ya kadar savaşın" ayet-i kerimesini ele alırken "cihad, dini ibadetlerin yapıldığı ve fitnenin bulunmadığı zaman caiz değildir" dedi. Fakat gerçekte "fitnenin ne anlama geldiğini nedense söylemediler. Fitnenin gerçeği ayet-i kerimede

küfür anlamındadır. İbn Kesir, Kurtubi, İbn Arabi gibi imamlar ve diğerleri cihadı yani kıtalı; yeryüzündeki kanun ve hükümlerde küfür kalmayıncaya kadar harbetmektir diye tanımlamışlardır.

Hergün yeni bir zalim güç, insanları, Allah'a giden yoldan alıkoymak ve müslümanları Allah'a davetten, emr-i bil ma'ruf, nehy-i anil münker'den ve hak sözü söylemekten nemetmekte, insanların Allah davasına gönül vermesi için, hakkın ehli olan müminleri sürekli korkutmaya yeltenip çeşitli vesilelerle tehdit etmekte.

İslam cemaati tüm zaman ve mekanlarda bu zalim ve tağuti güçlerle cihad edip onların despotluğunu yerle bir edip insanları bu köle düzenlerinin esaretinden özgürküllerine kavuşturmak onlara, serbestlik ve sevgi içinde Allah'a giden yolu açmakla mükelleftir.

İslam cemaatine bu zalim ve saldırgan güçleri dize getirip, Allah'ın sözü (La ilahe illallah) en yüce söz olup, din Allah'ın ve zafer İslam'ın oluncaya kadar kıtal farzdır. Hâlâ zulüm ve fitne, müminlerin büyük bir kısmını ve birçok diğer cemaati, bütün bir ülkenin halkıyla beraber ezmekte, kahretmekte.

"Dininde ve akidesinde sebatından dolayı eza ve cefanın hangi şekline olursa olsun, maruz kalan bir mümine vacip olan bu zalim ve tağuti güçlere karşı Allah'ın dininin üstünlüğü sağlanıncaya kadar savaşmak ve bu yolda öldürülmektir. İşte gerçek hayata doğuş o zaman olacaktır.

Eğer bu zalimler ve müsiümanların dinlerine karşı zehirli saldırılarını halal sürdürmekte olan gazeteler ve kâlemler susarlar ve müminleri fişleme, devlet terörüyle insanları işkence ve çeşitli psikolojik tehditlerle yıldırıp korkutmaktan ellerini çekerlerse, işte o zaman kendilerine karşı bir savaşta bulunulmaz. Çünkü cihad daima zalimlere karşı verilir.

"Eğer vazgeçerlerse zalimlerden başka kimseye karşı düşmanlık yoktur" (Bakara: 193)

"Eğer onlar barışa yaklaşırlarsa, sen de ona (barışa) yaklaş ve Allah'a güven" (Enfai: 61) ayet-i kerimesini İslam'ın düşmanlarıyla barışa davet ettiğini ileri sürüp kullanmak istediler. Ayetin anlamı; eğer seninle barış yapıp savaşmamak için çağrıda bulunurlarsa, sen de onlara aynı karşılığı ver. Bundan da maksat ehli kitaptır.

Mücahid ve es Suddi'nin dediğine göre, ayet Beni Ku-

rayza hakkında nazil olmuştur. Çünkü onlarla İlgili bir hadise de inmiştir. "Onlardan kendileriyle söyleştiklerin (En-fai: 56) ayet-i kerimesi de bununla ilgilidir. "Onlara karşı savaş hazırlığı yapın" ayetindeki zamir, ehl-i kitabı kasdetmektedir. Bu da ancak İslam ülkesine karşı bir saldırıda bulunmayıp himayemize girerek, cizye verdikleri zaman gerçekleşir.

Bu barışta müslümanların da onların da yararı şart koşulmuştur. Müslümanların imamı dilediğinde onların barış istediklerini ve anlaşmalarını feshetme yetkisine sahiptir.

İkinci olarak, düşmanın adedi ve gücü ve kuvveti müslümanlardan çok olup ehl-i islam zayıf oldukları zaman onlarla ateşkes yapılabilir. İbn Kesir Allah'ın Rasûlü (sav) in Hudeybiye'de yaptığı anlaşmayı zikretmesi buna bir misaldir.

Üçüncü olarak; iktidarın din adamları ve onların boyasına bürünüp fitne rüzgarına kapılanlar, bu ayet-i kerimeyi 'Camp David/ anlaşmasının caiz olduğuna dair delil ve şahid olarak iler sürdüler. Onlar da hakka batılın libasını giydirdiklerini bilmektedirler.

"Eğer yaklaşırlarsa" ayet-i kerimesi;

"Sen yaklaşırsan" şeklinde değildir. Sabık Cumhurbaşkanı'nın bu barışı yalnız kendisinin istemesine ne buyurursunuz? Zira o yahudilerin ayağına gidip barışı istedi... Harp hali hazırda devam ederken, nasıl sen barış istemeye yanaşırsın? Allah Teala:"Sizier üstün iken gevşemeyin ve üzölmeyin" {aıı imran/139) "Sakın gevşemeyin ve sizler üstün iken barışa davet etmeyin, Allah sizinle beraberdir. Amellerinizi (imanınızı ve cihadınızı) boşa çıkarmayacaktır." (Muhammed:35) diye emir buyuruyor.

12. Sayın savcılık diyor ki: "Allah'a şirk koşmak küfürün bizzat kendisidir. Bunun bağışlanması yoktur. Ancak şirk'ten başkasını Allāh dilerse bağışlar, çünkü Allah merhametli ve bağışlayıcıdır." (sayfa:667) Savcılık Allah'a şirk koşmaktan başka, günah küfür değildir, demek istiyor...

Bu laf korkunç bir hata ve düşöklük olup, yargı makamında bulunan ilim ehli insanların içine düşmemeleri gerekerr ameli ve aynı zamanda akaidî bir cürümdür. Biz ilim ehline faydası olur diye, İbn Kayyim'in (savcılığın uleması hariç) tüm İslām âlimlerinin umumi bir ittifakla

kabul ettikleri, görüşünü burada zikretmek istiyorum.

İbn Kayyim Medaricüssalikin (1/337) de "en büyük küfür beş sınıftır" diyor.

- a. Yalanlama küfrü,
- b. İstikbar (büyüklerime) ile beraber, işlenen küfür,
- c. Yüz çevirmek küfrü.
- d. Şek (kuşku) küfrü,
- e. Nifak küfrü,

Yalanlama küfrüne gelince, bu İnaniş tarzı, peygamberlerin "emanet" ve "sadakat" ehli olduklarını yalanlayanların takındıkları bir tavidır.

Kibirlenme ve böbürlenme küfrü ise, peygamberlerin doğruluğunu bildikleri halde, bunun kendilerinin iman etmelerinde bir tesiri olmayanların küfrüdür. Ebu Talib bunun bir misalidir.

Yüz çevirme küfrü ise, aklı, kalbi ve kulağıyla Allah'ın Rasulünü (sav) ne doğrulayan, ne yalanlayan ne ona yardım eden ve ne de ondan yüz çevirenin içine düştüğü küfürdür.

Şüphe ve şek (kuşku) küfrü ise; Allah'ın Rasûlü'nün (s.a.v.) sadakatinde şüphe sahibi olmak, onu doğrula-

mamak ve yalanlamakla içine düşülen küfürdür.

Nifak küfrü ise diliyle iman ehlinden olduğunu izhar edip, dahilde imanı yalanlayanın gizli küfrüdür. Küfrün diğer bir şekli ise "Cuhud'dur" Bu da iki türlüdür.

1. Mutlak ve umumi olarak, Allah'ın peygamberlerine indirdiğini tamamen inkar etmeye denir.

2. Mukayyed ve hususi olan küfür ise; İslâm'ın getirmiş olduğu farzlardan herhangi birini veya Allah'ın haram kıldığı şeylerden bazılarını inkâr etmek ya da Allah Tealâ'nın kendisine ait olan ve bununla muttasıf oduğu sıfatlardan birini reddetmek, Allah'ın hakkında vahiy indirdiği bir ameli geri çevirmek, buna muhalif olan şeye ve kimselere herhangi bir sebepten ötürü üstünlük tanıma biçiminde olan küfürdür.

İbn Kayyim el-Cevziyye (rh.): Şirk-i Ekber, Allah'a eş olarak ilahlar edinmek, Allah'ın sevildiği ve sevilmesi gerektiği kadar onları sevmek, tıpkı arap müşriklerinin şirki gibi. Araplar, âlemlerin Rabbi Allah'a eş ilâhlar edindikleri halde, yine de O'nun bütün varlıkları yarattığına inanırlardı.

Bu zikrettiğimizden de anlaşılıyor ki "küfr-ü ekber"

sadece şirk değil, belki küfür ve başka bazı günahlara da şamildir. Cehalet, ikrah ve hata gibi engeller ortadan kalktıktan sonra, insanı İslam'dan çıkaran bir söz ve filde bulunan kafir olmuş olur. Bu kişinin hareketi şirk de olsa sonuç aynidir.

İmanın rükünlerini ve sıhhatini bozan herhangi bir şeyi yapan kişi, bununla İslâm dininden çıkar. İmanı nakzeden ve yıkan şeylerden biri de "şirk"tir. Sayın savcılığın iddia ettiği gibi, küfrün sadece şirk olduğu, iddiası yanlış bir iddiadır.

Peki öyleyse, Allah'ın âyetleri ve Rasûlü'nün (sav) hadisleriyle alay etmenin küfür olması nereye gidiyor? Bu olay şirk değil küfürdür; sahibi kâfir olur. Dinin açık sarıh emirlerinden malum bir emrini inkâr etmek şirk değil; fakat bunu yapan insanın kâfir olduğu bilinen bir gerçektir. İşte size, iman bahsiye ilgili temel bir kaide; umulur ki ışavcılık ve onun resmi din alimleri bundan faydalanırlar.

Küfür iki nevidir. Büyük küfür, küçük küfür... Hakeza zulüm, nifak fasıklık, cahiliyet ve şirk de küfrün içerisinde. Büyük küfür insanı İslâmdan çıkarır, küçük küfre gelince, bu Allah'ın emirlirene asi olmaktır.

İmanı nakzeden (bozan) ve eksilten şeyler vardır. Kim Allah'a karşı ma'siyet sayılacak bir fiili işlerse, işlediği fiilin derecesine göre İmanında bir azalma veya eksilme olur. Kim büyük küfür sayılacak bir fiili eşlerse, bu yalanlama, yüz çevirme, nifak, şüphe veya alaya alma küfrü de olsa, imanını (ahdini) temelden bozmuş ve İslam Dinin'den çıkmış olur.

İmanı eksilten fiiller, imanın kemalini zedeler fakat iman müsemmasını yani adını ortadan kaldırmaz. Bu harekette bulunan da asi olur, ama kâfir olmaz.

Buna karşılık Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin küfrü niçin sadece şirkle sınırlandırma konusunda ısrar ettiğini anlamak zor olmasa gerek.

Bundan da anlaşılıyor ki Güvenlik Mahkemesi Allah'ın kanunlarını bırakıp, insanların veya kendilerinin uydurdukların kanunları uygulayanların kâfir olmadıklarını, çünkü onlara göre küfür sadece şirk demektir. Sayın mahkemeye diyoruz ki, bunu yapan da kendilerinin küfrü tanımlamalarına göre de kâfir olur.

Şirk, insanın ortak koşmasıdır. Kim Allah'a bir şeyi ortak koşarsa müşrik olmuş olur. Kim Allah'tan başkasının

insanı rızıklandırıldığını iddia ederse şirk koşmuş olur.

Kim Allah'tan başkasının Allah'ın izni olmadan insana zarar veya fayda verdiğini iddia ederse şirk koşmuştur.

Kim Allah'tan gayrisinin gaybı bildiğini söylerse şirk koşmuştur.

Bir kimseyi Allah'tan çok veya Allah'a olan sevgisi gibi severse yine şirk koşmuş olur. Bunun gibi kim kendinde Allah'la beraber kanun koyma hakkı görürse, Allah'a ortaklık iddiasında bulunmuş olur.

Allah Teâlâ: "Yoksa onların Allah'ın izin vermediği konuda şariat koyan ortak koştukları kimseler mi var?" buyuruyor. (Şura:21)

İnsanlardan herhangi birisine, Allah'ın emirleri varken kanun koyma ve onun kanunularını Allah'ın Şariatfımn mertebesine çıkarıp, buna itaat ve bağlılıkla bağlanan veya insanlardan birisine, Allah'ın emirlerini kenara atma yetkisi verip bunun yerine beşeri kanunları uygulamasını savunan veya kendisine Allah'la beraber kanun koyma hakkı gören müşrik olursa, kendindeki kanun koyma hakkını Allah'ın kanun (şariat) koyma hakkından üstün tutan ne olur?

Allah'ın Şeriatı'nı bırakıp kendilerinden veya başkalarından alınan kanunlarla hükmedenler kuşkusuz kafirdirler. Hatta, sadece savcılığın iddianamesindeki küfrün şirk olduğu tarifi üzerinde durarak hüküm vermek gerekirse, yine bunu yapanlar, kanun koyma ve hakimiyet noktasında müşrik olmuş olurlar.

13. Savcılık yine diyor ki, kim bu günkü çağdaş İslâm toplumlarına, kimi zaman cahiliyye, kimi zaman kâfir de-yip ve kimi zaman da küfür ahkamıyla idare olunduklarını söylerse Rahman olan Allah'ın Şeriatına aykırı canice bir hüküm vermiş olur.

Hayretler doğrusu, hayret... İnsanların hakkı ve doğru sözü söylemekle suçlayanlara...

Yazıklar olsun, bile bile kendini İnsanları ve Allah'ı yalanlayanlara... Anlaşıyor ki savcılığın nazarında, doğruluk yaian, adalet zulüm, gerçek suç olarak .telakki edilmektedir. Acaba İslâm Şeriatı, bugünkü kanunların Allah'ın kanunlarına uygun olduğuna dair bir şey söylemiş midir ki, bu iddianamenin sahibi bundan başkasını savunlara Allah'ın Şeriatı'na muhalefet eden caniler desin?

Ey sadık olduğunu (!) iddia eden ve zalim olmadığını

söyleyen mahkeme heyeti, doğru söyleyin, sözü yerinden saptırıp tahrifatta bulunmayın. Şu an toplumumuzu neye göre ve ne ile idare olunmaktadır? Şu anda çağı-mizdaki İslâm topluluklarında hangi kanunlar uygulanmaktadır? Cevap verin ey güvenilir (!) doğru sözlü mahkeme üyeleri! Siz, caniliği savunmayan ve hiç te bunu arzu etmeyen ve Allah'ın Şeriatı'na aykırı davranmayanlar, söyleyin, Allah'ın Şeriatı zinayı mubah mı kılıyor? Allah'ın Şeriatı içkiyi serbest mi ediyor? Allah'ın Şeriatı faizi serbest kılıp onu yaymayı helal mı ediyor? Bu gibi emir ve fillerin sadır olduğu kanun; hepinizin ruhbanları, kahinleri, uşakları ve yardımcıları olup uyguladığınız kanun Allah'a isyan eden Şeytan'ın kanunudur.

Bu kanununuz, Allah'ın kanununa karşı bir başkaldırma ve inkâr kanunudur. Güneşi gördüğü halde ancak ya inatçı veya alkından zoru olanlar inkhar eder... Şair öyle demiyormu?

Göz güneşin ışığını çapaktan,

Ağız ise yemeğin tadını hastalıktan inkâr eder.

Sözümüzün sonunda, bir çok insanın aklına hiç gelmeyen bir gerçeği açıklamak istiyoruz.

Toplumlardan herhangi birisine, Allah'ın hükümlerinden başka hükümlerle idare olunduğundan dolayı cahiliyye toplumu demek, bu toplumun ferdlerinin kâfir olduğu anlamına gelmez... Hayır, bu tabir o kanunların uygulanmadığı "Dar" a verilen isimlerden dolayı söylenmiştir.

Çünkü orası artık küfür kanunlarının hâkim olduğu ve uygulandığı bir yerdir. Velez ki orada binlerce, milyonlarca müslüman yaşamış olsa bile...

İşte Mekke, Allah Rasûlü (s.a.v.) e risalet geldikten ve Hicretten önceki hali... Buradaki toplumun İçinde insanlığın en hayırlısı, Efendisi (s.a.v.) ve arkadaşları (r.a) muhacirin, ilkler ve İslâm'ın öncüleri olduğu halde Mekke'nin konumu cahiliyye idi.

İşte, hepimizin bildiği tarihi hadise, riddet vakası. Bir de bakıyoruz ki, Ebu Bekir Sıddık ve tüm ashab (Allah onlardan razı olsun) zekatın vacib (farz) olduğunu kabul ettikleri halde, vermek istemeyenlere karşı harb ilân etmekte tereddütsüz ittifak ediyor. Zekat vermek İstemeyenleri mürted olarak nitelendiriyorlar. Bu savaşlar İslam'ın tarihinde "hurub'u ridde", dinden dönme savaşları

olarak bilinir. Çünkü işledikleri fiil mürtedlerin işledikleri fiildi.

Fakat bu topluluk içinde bulunan ferdlerden herhangi birisine, bizzat mürted demek mümkün değildir. Ancak böyle birisi Allah'ın emirlerine asi olan bir kuldur. Müslüman olduğunda şüpheyeye yer yoktur. Ümmetin selefi olsun, onlardan sonrakiler olsun bir fırkaya batıl inanç sahibi olduğunu söylemekle o fırkada belli birine kâfir demek arasında fark olduğunda ittifak etmişlerdir. Mesela ümmetin fukahası, "el-Cehemmiye" İslam dairesine olan bir fırkadır, akidlerinde selevin akidesine aykırı olan yanlar bulunmaktadır demişler. Fakat, buna rağmen hiç kimse onlardan herhangi bir ferdi küfürde olduğu sabit olmadıkça, tekfir etmemiştir. Ancak-bu gibi bir durumdan önce böyle bir ferdin müslüman olduğuna hükmedilir.

Selif-i salihin bu konuda teiif ettikleri akide kitaplarına birazcık olsun bakan dahi, bunu bilmekteyken, acaba Güvenlik Mahkemesinin din adamları gaflet içinde mi yüzmekteler?. Yoksa, Allah'ın hükümlerini efendilerinin çı-karlarını korumak uğrunda değiştirmek için gönüllü bir seferberliğe mi girmek istiyorlar?

14. Savcılık diyor ki;

"-"Kelimeyi şahadet getiren hiç bir fert veya toplum küfürle suçlanamaz..." (sayfa: 656) Bu söz, mutlak bir hüküm değildir. Allah'a ve Rasûlü'ne (s.a.v) imanı dile getiren insanın şahadetinin sıhatini bozan söz veya fiiller vardır. Kim bunlardan birini iradesiyle yaparsa şahadetini bozmuş olur. Evet bir kimse şahadet kelimesini ve bu kelimenin delalet ettiğini bozacak şey yapmadıkça müslümandır.

Kim Allah'tan başkası için şahadette bulunur, secde eder veya İslam'la, Allah'ın ayetleri ve Rasûlü'nün (s.a.v) Sünneti ve ashabıyla, ya da tabiinden bir kimseyi veya müslümanların hepsini yahut Kur'an hafızlarını ve özellikle dinin hizmetinde olanları (alimleri) aşağı görür ve alay ederse daha önceden getirmiş olduğu şahadeti bozmuş olur.

"Hafızlarımızdan daha büyük işkembeli, daha yalancı ve savaşta daha korkak kimseleri görmedik" diyenler hakkında; "Onlara sorarsan, biz ancak oyunda oynaştaydık derler. Deki onlara (Ey Muhammed); Allah'la, ayetle-riyle ve Onun Rasûlü (s.a.v) ile mi alay ediyorsunuz? ayet-i

Kerimesi indi. (Tevbe: 65)

"Özür dilemeyiniz iman (ettik)den sonra küfrettiniz."
(Tevbe: 66)

Bu sözü söyleyen kişi ve kişiler, sadece kelime-i şahadet getirmekle kalmamışlar, ayna zamanda namaz kılmış, oruç tutmuş, Allah'ın Rasûlü (s.a.v) ile beraber savaşlara katılmıştırlardı. Fakat bu insan veya insanlar Allah'ın Rasûlü (s.a.v) ve onun ashabıyla alay edince, iman ettikten sonra küfre girdiler. Bu fiillerden dolayı ne namazları ne oruçları onlara bir yarar sağlamadı. Çünkü küfürle beraber amelin kabulü yoktur.

Şehadeti bozan şeyler vardır! Biraz önce Allah Teala'dan gaynsına, emir ve nehiy helal ve haram kılma, kanun koyma ve insanlar üstünde hakimiyet kurma yetkisi vermek de şehadetin hükmünü bozan, sıhatini kaldıran amellerindendir demiştik. Allah Teala "Yaratış ve emir onun değildir?" buyurmaktadır. (Araf: 54)^{17[17]}

"Hüküm Ancak Allah'ındır"

^{17[17]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 109-151.

"Din adamlarını ve rahiplerini Allah'tan öte, Rabblar ^dindiler"

" Yİne şehadeti bozan akide ve fiillerin cümlesinden olarak; İslam'dan olan herhangi bir hususta veya İslam'ın i tamamından nefret etmek; kafir ve münafıkları dost tutmak, tevhid ehlini ve müminleri sevmemek zikredilebilir.

"Ey İman edenler, yahudi ve nasranileri dost edinmeVİnİZ." (Maide:51)

"(Ey Muhammed) müminleri bırakıp ta, kafirleri dost edinen (o) münafıklara çok acı bir azabın (hazırlanmış) olduğunu müjdele... (Nisa 139)

İnsanın kalbinin İslâm'dan, Allah'ın vahdaniyetinden, ve Onun Dini'nin üstün gelmesi ve emirlerinin uygulanmasından tiksinti duyması da imanın sıhhatini ortadan kaldıran, hususlardandır.

"(Allah'tan) başkaları analdığı zaman onların neşe ile sevindiklerini görürsün" (Zümer:45)

Onlara "Allah'ın İndirdiğine ve Rasulü'ne giliniz" denildiği zaman, münafıkların senden yüz çevirip (uzak) kaldıklarını görürsün" (Nisa:6i)

Beşerî kanunları Allah'ın kanunlarına ve Rasûlü'nün

sünnetine çağırdığınız da bu davetiniz onlara çok ağır gelir.

Allah Tealâ onlar hakkında; "(İşte) sizler yalnız Allah anılıp (ona ibadet edildiğinde) inkar ettiniz. Ona şirk koşunca da iman edersiniz. Hüküm, yüce ve büyük olan Allah'ındır." (Mûmin:12)

Şahadeti bozan diğer bir şey de kelime-i şehadeti inkâr edenin tekfirinden kaçınmak bunlara karşı cihadın mubah olduğunu inkâr etmektir. Şahadeti iptal eden, bir başka davranış tarzı da, Allah'ın kendisine ibadet edilsin diye koyduğu hususi bir ameli Allah'tan başkasına tahsis etmektir. Örneğin Allah'tan gayrisi için kurban kesmek, dua ederken Allah'tan başkasını duada yardım ve yararını gözeterek anmak ve ve Allah'tan başkasının hükmüne başvurmak...

Şeriatını korumak için, bu Şeriatla amel edip, saptın-cıların ve bozguncuların oyunlarına karşı Şeriat'inin erlerini her zaman ve makamda kaim kılan Allah'a hamd ve övgüler olsun.

Şeriat'ta hükümler sadece bir nasstan alınmaz. Bu konudaki nassların cümlesi cemolunduktan sonra hükme

varılır. Örnek olarak; "Müslüman, müsiümanların dilinden ve elinden emin olduğu kişidir" hadis-i şerifini alalım. Müslümanların ellerinden ve dillerinden salim olduğu her müşrik de müslüman mıdır acaba? Elbette ki hayır?

Kim "La ilahe illallah^" derse cennete girmiştir gibi bir konu daha geniş ve ayrıntılı izaha gerek duymakla beraber ancak şu anda yeri olmadığı için bunun açıklamasını başka bir zamana bırakıyoruz. Allah'ın Şeriatı'nın "usul" ; ve kaide"leri vardır. Ne bölünme kabul eder ne de parçalanma. İnsanların çoğunun ve mahkemenin de yaptığı gibi:

"Kâfirlerin örneği, (hali) bağırıp çağıran, fakat bu bağırıp çağırışından hiç bir şey işitmeyen hayvan çobanına benzer. Onlar sağır, dilsiz ve kördürler, onlar akıl etmezler. (Bakara:171)

15. Devlet Güvenlik Mahkemesi iddianamesinde; devlet başkanı müsiümanların vahdetinin sembolüdür. Onların meseleleriyle ilgilenir ve işlerini deruhte eder. Allah ulu'l emr'e masiyetle emretmedikçe itaat etmemizi emretti. Müslümanı "tekfir" etmek büyük günahlardansa, idareci lideri "tekfir" etmek daha da büyük günahtır diyor.

Bakın Allah'ın Rasûlü (s.a.v.) hadisinde: "Kim bana

itaat ederse, Allah'a itaat etmiş, kim bana isyan ederse Allah'a isyan etmiştir. Kim benim emirime itaat ederse bana itaat, kim de benim emirime isyan ederse, bana isyan etmiş gibidir" diyor. Bu hadisi Buharı rivayet ediyor.

Size söylüyorum, biz hangi müslümanı veya hangi müslüman devlet başakının küfürle itham ettik? Biz Allah ve Rasûlü (s.a.v.) in teklif ettiğinden başkasını teklif etmedik. Bu Allah'ın yedi semavatının fevkinden nazil olan hükmüdür.

Allah Teâlâ'ya da bu inancı ve imanı taşımış olmakla hamdediyor ve bundan şeref duyuyoruz. Size söylüyoruz, eğer siz: Allah'ın emrini ve hükmünü reddederek kâfirin islâmlığını ispat etmeye çalışıyorsanız, biliniz ki bu çok büyük bir günahtır. Küfrün imamları hakkında İslâm olduklarına hükmetmeniz, daha büyük günah ve daha büyük küfürdür.

Kim bunu bilerek, maksatlı olarak yaparsa, o kâfirin ta kendisidir.

16. Sayın mahkeme; İbn Abbas (r.a.)'ın rivayet ettiği "Sizden kim emirinden nefret edecek bir şey görürse buna sabretsin, kim cemaatten bir karış (kadar dahi) ayrılır ve

ölürse cahiiyye ölümü üzere ölmüştür." Hadis-i şerifine değinmeden geçemeyeceğim. (Hadisi Buhari" ve Müslim rivayet etmişlerdir.)

Evet sevgili Rasûlullah (s.a.v.) müslüman devlet başkanına en küçük bir ölçüyü örnek vererek karşı çıkmayı yasaklamıştır.. Siz ve bu sözü söyleyenler, acaba dininizi öğrenip onu derinliğine anladınız mı?

Size sormak istiyoruz, devlet başkanı zalim fasık, Allah'a asi olduğunda ona karşı olmak doğru değildir?

Bu devlet başkanı hain iken, dinimizi, ırzımızı, ve vatanımızı satarken, ona sadık kalıp makamında kalmasına! yardımcı olmak caiz midir?

Cevap verin siz ey doğru akıl ve mantık sahipleri, fitrat-ı selim ehli... Eğer devlet başkanına şartlar ve durumu ne olursa olsun karşı çıkmak bir cürüm ise, Temmuz 1952 devrimini onaylayanlar, o devrimi yapmış olmaklaj övünenler, onun gençliği olduğunu iddia eden sizler, en1 büyük mücrim ve canisiniz. Bizim yaptığımıza cürüm ve cinayet derken, sizler kendiniz aynı cürmü işlemediniz mi? Niçin Kral Faruk'a karşı isyan ettiniz. Kral Faruk keli^ me-i tevhid ve kelime-i şehadeti gitirmiyor muydu? Bu günkü

devlet başkanı gibi o da, cuma ve bayram naj mazlarmı kılmadı mı? Öyleyse sizi hariciler sizi, niçin kraJ, la karşı başkaldırıp isyanettiniz? Bizi değil kendinizi devlet başkanına karşı çıkmış olmakla suçlamanız daha doğrudur.

Bana öyle geliyor ki, siz Temmuz Devrimini yapanları da devlet başkanına karşı çıkmakla suçluyorsunuz. Küfür kanunlarını uygulamak, onunla amel etmek için, devlet başkanına baş kaldırmaya gelince buna caizdir diyorsunuz da, buna karşı koyma ve ayaklanma, Allah'ın Dini'ne dönüp onu yeniden ikame etmek için olunca mı inkâr edh' yorsunuz? Yazıklar olsun sizin verdiğiniz hükme.

Allah Teâlâ ne güzel buyurdu; "Onlara Allah'tan başka ilâh yoktur dendiği zaman büyüklük ederler" (Saffat:35)

Allah'ın Rasûlü (s.a.v.) müslümanların Sultanı ve İma mından bir karış dahi uzaklaşmayı menettiği gibi, müsİLT man olmayan bir devlet başkanına da aynı şekilde bir ka ş bile yaklaşıp beriyim dediğini söylemiştir.

"Ben müşrikler arasında İkame eden ve onların ate- şiyle (ısınp) aydınlanan her müslümandan beriyim" dediği gibi, (hadis) Yeryüzünde Allah Teâlâ'nın dinini hâkim

kılmak için çalışan bir İmama karşı çıkmak, yeryüzünde Allah'ın hâkimiyetine karşı çıkmaktır.

İslâmî lidere yakınlığınız kadar kâfir liderden uzak, kâfir lidere yakın olduğunuz kadar da İslâmî liderden uzak olursunuz.

17. Savcılığın; "Kim benim emirime, itaat ederse bana itaat etmiş gibidir." Hadis-i şerifini delil göstermesi ise buradaki izafetin anlamını kavrayamama gafletindendir.

Allah'ın Rasûlü (s.a.v.) "Benim emirim" derken O'nun getirdiği Şeriat ve sünnete sadık olarak bağlı kalan "Emiri" kastetmektedir.

Allah'ın Rasûlü'nden başkasının yoluna ve ideolojisine gönül bağlamış onlara gelince, nasıl olur da bunlar; "Allah Rasûlü'nün (s.a.v.) emirleri sayılırlar? Nasıl olur da bunlara itaat etmek vacib olur? İbn Hacer Fethu'l Bari de "Hak ile emreden ve adaletle Allah'ın Şeriatını uygulayan ve onunla amel edip Rasûlü'nün (s.a.v.) sünnetini yaşayarak ona davet eden, Allah Rasûlü'nün (s.a.v.) emiridir."

18. "Yazıklar olsun (o) namaz kılanlara"

"Namaza yaklaşmayınız" deyip te orada susalım mı? İşte, savcılığın takip ettiği metod, savcılığın işine gelen

hadisleri zikredip güya müslüman olan idareciden görülen zulme karşı bizi sabretmeye çağırıyor.

Acaba Allah'ın Resulü (s.a.v.); Zalim, fasık, deyyus, namussuz, ırzını, vatanını, şerefini ve evini satan adama karşı sabretmemizi mi söylüyor? Allah'ın Resulü (s.a.v.) "İtaat ancak maruftadır." Müslümanların amirine, Allah'a isyan sayılacak bir şeyle emretmedikçe, emrini dinleyerek itaat etmek vacibtir; Ma'siyetle emrettiğinde onun ne emirlerini dinlemek ne de itaat etmek vacib değildir. Allah Resulü (s.a.v.):

"Velevi ki başınıza sizi Allah'ın Kitabı'yla idare etmek için bir köle dahi getirilmiş olsa, onun emirlerine kulak verip itaat ediniz" ve "kim size masiyeti emrederse ona itaat etmeyiniz." Ve Yine; "Allah'a isyanda kula itaat yoktur."

"Allah'a itaat etmeyene itaat yoktur." buyurmaktadır. Bu hadis-i şerifler; emir'in sözünü dinlemek ve ona itaat etmek konusunda "mutlak"lık arzedenden hususun ve emirden sadır olan mekruh davranışlar karşısında nasıl sabredeceğimizi sınırlayıp şartlara bağlayan hadislerdir.

19. Ama; amel ile iman arasındaki irtibatı, imanla küfür arasındaki farkı belirlemeyi ancak Hariciler yapmıştır

sözünüze gelince, bu çok açık bir cehalettir. Çünkü Mu-
tezile fırkası imanla, küfür arasındaki farkı imanla amel
arasındaki ilgiye bağlamıştır. Onlara göre büyük günah
işleyen, ne mutlak mümin ne de mutlak kâfirdir. O âhi-
rette iki menzil arasındaki bir menzildedir ve ebedi olarak
ateşte kalacaktır.

Ama "ehl-i sünnet" akidesine gelince, onlar ancak
amelle itikadın irtibatı konusunu, kişiyi imandan çıkara-
cak küfrî bir hareketin asıl karakterinden sayılan bir fiil iş-
lerse, o zaman bu insana imanın şubelerinden birin'
inanmış olması fayda sağlamaz. Öyleyse amel ile itika

arasındaki irtibatın Şariat'ta haddi belirlenmiştir.
Mesela "Ben müşrikler arasında ikame eden ve onların ate-
şiyle (ısınıp) aydınlanan her müslümandan beriyim" dediği
gibi, (hadis) Yeryüzünde Allah Teâfâ'nın dinini hâkim
kılmak için çalışan bir İmama karşı çıkmak, yeryüzünde
Allah'ın hâkimiyetine karşı çıkmaktır.

İslâm? lidere yakınlığınız kadar kâfir liderden uzak,
kâfir lidere yakın olduğunuz kadar da İslâmî liderden uzak
olursunuz.

17. Savcılığın; "Kim benim emirime, itaat ederse bana

itaat etmiş gibidir." Hadis-i şerifini delil göstermesi ise buradaki izafetin anlamını kavrayamama gafletindendir.

Allah'ın Rasûlü (s.a.v.) "Benim emirim" derken O'nun getirdiği Şeriat ve sünnete sadık olarak bağlı kalan "Emiri" kastetmektedir.

Allah'ın Rasûlü'nden başkasının yoluna ve ideolojisine gönül bağlamış onlara gelince, nasıl olur da bunlar; "Allah Rasûlü'nün (s.a.v.) emirleri sayılırlar? Nasıl olur da bunlara itaat etmek vacib olur? İbn Hacer Fethu'l Bari de "Hak ile emreden ve adaletle Allah'ın Şeriatını uygulayan ve onunla amel edip Rasûlü'nün (s.a.v.) sünnetini yaşayarak ona davet eden, Allah Rasûlü'nün (s.a.v.)' emiridir."

18[18]

18. "Yazıklar Olsun (O) Namaz Kılanlara"

"Namaza yaklaşmayınız" deyip te orada susalım mı? İşte, savcılığın takip ettiği metod, savcılığın işine gelen hadisleri zikredip güya müslüman olan idareciden görülen zulme karşı bizi sabretmeye çağırıyor.

^{18[18]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 151-156.

Acaba Allah'ın Resulü (s.a.v.); Zalim, fasık, deyyus, namussuz, ırzını, vatanını, şerefini ve evini satan adama karşı sabretmemizi mi söylüyor? Allah'ın Resulü (s.a.v.) "İtaat ancak maruftadır." Müslümanların amirine, Allah'a isyan sayılacak bir şeyle emretmedikçe, emrini dinleyerek itaat etmek vacibtir; Ma'siyetle emrettiğinde onun ne emirlerini dinlemek ne de itaat etmek vacib değildir. Allah Resulü (s.a.v.):

"Velevi ki başınıza sizi Allah'ın Kitabı'yla idare etmek için bir köle dahi getirilmiş olsa, onun emirlerine kulak verip itaat ediniz" ve "kim size masiyeti emrederse ona itaat etmeyiniz." Ve Yine; "Allah'a isyanda kula itaat yoktur."

"Allah'a itaat etmeyene itaat yoktur." buyurmaktadır. Bu hadis-i şerifler; emir'in sözünü dinlemek ve ona itaat! etmek konusunda "mutlak"hk arzeden hususun ve emir- '<den sadır olan mekruh davranışlar karşısında nasıl sabredeceğimizi sınırlayıp şartlara bağlayan hadislerdir.

19. Ama; amel ile iman arasındaki irtibatı, imanla küfür arasındaki farkı belirlemeyi ancak Hariciler yapmıştır sözünüze gelince, bu çok açık bir cehalettir. Çünkü Mutezile fırkası imanla, küfür arasındaki farkı imanla amel

arasındaki ilgiye bağlamıştır. Onlara göre büyük günah işleyen, ne mutlak mümin ne de mutlak kâfirdir. O âhi-rette iki menzil arasındaki bir menzildedir ve ebedi olarak) ateşte kalacaktır.

Ama "ehl-i sünnet" akidesine gelince, onlar ancak amelle itikadın irtibatı konusunu, kişiyi imandan çıkara-; cak küfrî bir hareketin asıl karakterinden sayılan bir fiil iş-; lerse, o zaman bu insana imanın şubelerinden birine inanmış olması fayda sağlamaz. Öyleyse amel ile itikad arasındaki irtibatın Şeriatla haddi belirlenmiştir. Meselâ

kim Allah'ın Rasûlü'ne (s.a.v.) söverse kâfir olur. Bu ameldir.

Kim Allah'ın hükümlerinden herhangi biriyle alayda bulunursa, bu, davranış küfür olduğu gibi, aynı zamanda ameldir. Kim Allah'ın Şeriatı'nı bırakır da, beşerin kanun-; larını tercih ederse bu inkârdır ve aynı anda ameldir.

Hayret, acaba sizinle alay etmek sizi tüm insanlığın maskarası kılmak için size Allah'ın dini hakkında bu 'batıl' fikir ve itikadı kim verdi? Keşke bu gözle görülmeyecek gizli bir iş olsaydı. Vallahi bu güneşten de daha açık bir iştir. Batılla karışık bu haltı kendi nefsinizden ve dü-

şüncenizden mi, yoksa Şeytan'ın size vahyetmesinden mi aldınız bilemiyorum.

"Deki, gördünüz mü Allah'ı bırakıp taptığınız şeyler, yeryüzünde ne yaratmışlar, göstersenize bana. Yoksa onların göklerde bir ortaklıkları mı var? Eğer doğru söyleyenlerden iseniz, size indirilmiş bir kitap veya bir bilgi kalıntısı varsa bana getirin." (Ahkaf: 4)

20. Savcılığın iddianemesinin 665'inci sayfasından ilim ehli olduklarını sananlardan naklettiği bir nükte;

"Kim bunu yaparsa yani zalimleri öldürürse, asidir, âhirette bunlar ve emsalline cehennem ateşi haktır" Allah Ekber..."(Onlar) fitnenin içine düymediler mi?"

"Doğrusu bunlar, daha önce fitne çıkarmak istemişler ve sana karşı türlü işler çevirmişlerdi. Nihayet onlar istemedikleri halde, zafer geldi ve Allah'ın dini üstün çıktı." Savcılığın bizi suçladığı duruma düştüğünden haberi yok, belki daha da kötüsünü yapmıştır. Bize ellerinde delil olmadan harici dediler. Bütün dünyanın doğusuna, batısına, dağına, denizine tüm dünyaya sesleniyoruz. Siz de bizimle beraber, bu korkunç rezalete şahid olun? Devlet Güvenlik Mahkemesi en tehlikeli ve en büyük cürümle suç

üstü ele geçti. Elimizde de bunu maddi delili işte burada, Onlara bakın. Müslüman hakkında ne diyorlar; "Asla Allah'ın affına mazhar olmayacaklar ve yerleri de kendileri gibi cehennem olacakmış!" Bizim gibi müslü-manlara da", büyük günahları işleyenleri tekfir eden, Harici mezhebine mensup insanlar" diyorlar.

Gerçekte kendileri haricilerden daha feci bir durumdadırlar. Kendileri itaati inkâr ediyorlar... Savcılık bunu yapmakla, Allah'ın rahmetini tekeline almak, cennet ve cehenneme tahakküm etmek, insanları Allah'ın rahmetinden, Allah'ın rahmetini de insanlara ulaştırmaktan menetmek istiyor.

Dünyayı tahakkümlerine almaya çalıştıkları gibi, âhi-retede tahaküm etmek istiyorlar. Bundan daha öteye zulüm ve tuğyan olur mu bilemiyorum?

"Zulmedenler, nasıl bir devrilişle devrileceklerini bileceklerdir." (Şuara:227)

Savcılık, Allah'ın Şeriatı'yla harbetmekle; Allah'a karşı ilân-ı harb etmiş oluyor. İslâm'a inananlara zulmetmekle, İslâm'a zulmediyor. Eğer bunu bilerek ve kasıtlı olarak yapıyorsa kendileri hakkında iman vasfı kalkar ve yüzle-

rine batılın dalalet damgası vurulur. Açıklamasına bakılırsa, söz hâkim otoritelere ve krallara geldiğinde, işin ehven tarafını seçmek istiyor ve onlar adına özür ve baha-,, {' neler bulmaya çalışıyor.

Meselâ şu sözü "bir veya birkaç İslamî hükmün gecikmesi" cümlesi ile işin kolay yanını bulmaya çalışıyorlar. "Hassas fikri ve sosyal şartların gölgesinde" İfadesiyle de sırtlarındaki kuzu postunu sıyırıp atmışlar, ve mür-cie fırkasının dediği gibi "İmanla beraber ma'siyet zarar vermez" demek İstiyorlar. Halbuki bunlar, mür-cie fırkasının dediğinden de daha beterini demişlerdir. Dinde ahkam değiştirme gibi, küfür olan bir fiilin imanla beraber zarar vermeyeceğini iddia ediyorlar.

Söz, efendilerine geldiğinde, Mahkeme sırtındaki kuzu postunu atıp, arslan gibi kükreyerek, batıl dinlerine sapık ve bozuk kanunlarına girmeyenlerin cehennemlik olduğu tehdidini savurmaktadır. Hariciler, müslümanı bir masiyet işlediğinde tekfir ediyorlar. Mahkeme ise, bütün günahları affeden Allah Teâlâ'nın Zalim ve kâfir bir devlet baj^&nına karşı baş kaldıranları affetmeyeceğini söylüyor.

Halbuki kâfir idarecilere başkaldırmak Allah'a itaatin

kendisidir. Mahkeme bunu yapmakla tehlikeli bir çukurun iine düşmüş, haricilerin de boyunu aşarak müslümanların tekfirine ve ebedi ateşte kalacaklarına fetva vermiştir.

Şairin dediğı gibi "Üstüme hastalığını attı, kendisi selametle kaldı" Biz burada Mahkeme'nin bize cevap vermesi veya bizimle bu konuda tartışmaya girmesini istemiyoruz. Zira, defalarca yaptıkları açıklamalarda Allah'ın Şeriatı'nı bilmediklerini ortaya koymuşlardır. Bunun için kendilerine bu düşünceleri, Allah'a iftira ederek yazanları, mahkemenin huzuruna çıkmaya davet ediyoruz. Ta ki onlara Allah'ın dinine ve Şeriatı'na nasıl iftira etteklirini öğretilim.

Allah'ın Rasûlü (s.a.v.): "Sizin için en çok korktuğın" dilli keskin münafık alimdir." demekle ne kadar doğru söylemiştir.

21. Müminlerle Rableri hakkında tartışmaya gire adam diyor ki: Kur'an-ı Kerim'in Ümmet'in Anayasası olduğunda şüphe yoktur. Biz, onun bu sözüne hadis-i seri tevarid olan bir ifadeyle cevap verelim.

Nübüvetin ilk (vahyedilen) sözlerinden biri de "haya etmiyorsan dilediğini yap" Açıktan böyle yalan söyle-

mekten nasıl utanıp, haya etmezler? Bilinen bir darbı meseldir. "Minberde söylenen yalanın yarası derin olur."

Mahkemenin ve bu sözü söyleyenlerin misali, Allah vardır deyip sonra da dönüp inkâr edenlerin sözüne benzer. Eğer Allah'ın varolduğuna iman etmişlerse; ona ibadet edip, onu İnkâr etmemeleri gerekir. Hakeza, eğer Devlet Güvenlik Mahkemesi de Kur'an'ın, Ümmet'in düsturu olduğuna inanıyorsa, onun da Kur'an'a iman edij ahkamını inkâr etmemesi gerekir. Acaba Güvenlik Mahj kemesi Allah'ın hiç bir hükmünü uygulamış mıdır? Cej-j vap, elbette hayır?

Acaba siz, bundan daha acaib bir tenakuz ve bundan daha sefil bir yalan gördünüz mü? İddia ettikleri şeyin hem kendisi, hem de aksini savunuyorlar. Üç beş kuruş için yalan söylememek sanki sizin nzkınızmış gibi davranıyorsunuz? Allah'ın dininden yüz çevirmeniz yetmediği gibi, bir de kalkıyor insanların Allah'ın dininden soğutmaya ondan çıkarmaya çalışıyorsunuz. ^

Siz var ya siz, dalalet ve yalancılığa dalmakla yetinmediğiniz gibi, üstelik bir de insanları bu dalalet ve yalan alığınızla davet edip onu kabul etmeleri için onlara zo[ıj

kullandınız. Siz kiminle harbettığınızı'n farkında mısınız; siz, asla kendisiyle harbedilmeyecek ve yenilmeyecek olan Rabbü'lâlemin'le harbediyor ve onu mağlup etmeye . çalışıyorsunuz. Vallahi bu, hem dünya, hem de ârhiretinizin hüsranı olacaktır.

"Onlar hilelerini yaptılar, hileler Allah'ın indinde (bilinmektedir.) Onların hilelerinden dağlar yerinden sökülecek değildir." (İbrahim:46)

"Allah'ın elçilerine ettiği vaade aykırı hüküm vereceğini sanma. Şüphesiz ki, Allah yüce ve intikam alıcıdır." (İbrahim:47)

"Kötü tuzak, ancak sahibine yeteşir (zarar verir)" (Fa-

"Kötü insanlar, ancak azgınlığınız kendi nefsinizin zararıdır. (Bu) aşağı hayatın bir tadımlık azığıdır. Sonra dönüşünüz bize olacak ve yaptıklarınızdan sizi haberdar edeceğiz. (Yunus:23)

22. "Kur'an ilmine sahip olmadan, hiç kimse O'nun lafızlarını heva ve hevesiyle bağdaşacak biçimde tefsir edemez." sözüne gelince bu hak ve doğru bir sözdür. Siz bu sözün ruhuna uydunuz mu? Asla vallahi, kabul etmediğiniz şeyin ta içine yuvarlandınız Kur'an'ı; Onun ilmini

bilmeden kendi heva ve hevesinizle uyuşacak biçimde yorumladınız, bu da sizi sonunda Allah'a yalan isnad edip onu aldatmaya yeltenmeye kadar götürdü. Şair öyle demiyor mu;

"Vaiz vaazını, kendisi anıyıp kalbiyle hazmetmedikçe, dinleyenlere ne fayda?"

Sapık mı hidayete erene yol gösterecek? Allah'ın dininde şüpheler ihdas etmeye çalışan mı Allah'a sağlam bir imanla iman etmiş insanı hidayete erdirecek, yoksa Allah'ı yalanyalan mı Allah'ın dostlarını irşad edecek?

23. Sayın savcılık, vaizlerin kisvesine bürünmeye devam ediyor. Ne fayda ki tilkiden vaiz olur mu? Sanıyorlar ki bilginin tüm şubelerinde ihtisas sahibi olan, çok âlim var. İhtisas sahibi olmayanın sözüne itibar edilmez. Peki sizinle işbirliği yapan ihtisas sahipleri kimlerdir? İhtisas sahipleri ve ilimleriyle amel eden âlemlerin sözlerine hiç itibar ettiniz mi?

Cevap verin, ey ihtisas sahiplerinin katilleri ey müslümanların ve onların imamlarının can düşmanları? Allah'a davet eden kim varsa düşman, heva ve hevese uymaya davet eden kim varsa onu da dost edinmediniz mi?

İslâm'a ve onun hükümlerine düşmanlık edip, küfrün putlarını dost ediniyor, sonra da dönüp ihtisas sahiplerinden söz ediyorsunuz.

Vallahi, tüm nimetlerin sahibi olan Allah'a bu kadar düşmanlık yapmanıza şaşıyoruz. Şüphesiz ki bu yaptığınız gökleri yücelten ve mizanı yaratan Rabbulâlemini inkâr ve ona isyandır. Fakat, Allah Tealâ'nın şu sözünü okuduğumuz zaman hayretimizi ortadan kalkıyor.

"Andolsun biz cinlerden ve insanlardan çoğunu, cennem için yaratmışız. Onların kalpleri vardır; ama onunla gerçeği bilmezler, gözleri vardır; onunla görmezler, kulakları vardır; onunla işitmezler, işte onlar hayvanlar gibidirler. Belki daha da şaşkındırlar. İşte onlar gafillerin ta kendileridir." (Araf:i79)

"Dileseydik, her nefse hidayetini verirdik. Fakat ce || hennemi cinler ve insanlardan bazı/arıyla beraberce dolduracağım diye benden hak olan söz çıkmıştır. (Secde:i3j "Rabbinin haklarında (azap) sözünün hak olduğu insanlar, kendilerine bütün âyetler gelmiş olsa bile onlar (o) acı azabı görmedikçe iman etmezler" (Yunus:33)

"Allah'a isyan edip, onun sevdiğini iddia edersin. Se-

ven sevdiğine itaat eder, bilir misin..."

24. "Din'in önemi, hiç te dünya işlerinden aşağı değildir." derken yalan söylüyor ve boş laflar geveleyip duruyorsunuz. Aflah ekber, tağut, zalim ve zorbalara karşı. Bu hangi din? İslâm mı bu? Siz, Allah'ın dinine davet edildiğiniz halde ona sırt çevirdiniz. Hiç dönüp te yüzüne bakmadınız, ilginizi bile çekmedi ve onun uygulanması için hiçbir hükmünün selahiyetini kabul etmediniz... Yoksa siz dinden söz ederken cahilîyye dini ve beşeri kanunları mı kasdediyorsunuz? Savcının cevabı zaten meydanda. Allah'ın dinine, Rasûlü'nün (s.a.v.) sünnetine ve müminlerin yürüdükleri yola olan düşmanlığınıza bundan daha iyi bir delil olabilir mi?

Küfür kanunlarını tatbik için bu kadar acele idip Rahman'ın vahyini ve imanın kanunlarını terketmeniz ve küfür kanunlarıyla, şeytanın vahyini uygulamak için yarışmanız Allah'la savaşın apaçık bir delilidir.

Ey Devlet Güvenlik Mehkemesi, insanların aklını bulandırma. Senden önce bunu yapan bir çok kavimler gelip geçti. Bak bıraktıkları eserlere, halâ akıl sahipleri için, ibret olarak durmakta. Firavun da daha önce sizin yaptığınız

ran kâfir olmuştur. "Hüküm ancak Allah'ındır", "cahiliyyej hükmünü mü istiyorlar..."

Anayasa İslâm Şeriatı ile çeliştiği halde; İslâm Şeriat tı'nı esas olarak kabul ettiğini söylemekte, size bunun bazı örneklerini veriyorum.

1- Madde; 1.2.3.4. Anayasa egemenlik hakkını halka veriyor, halbuki İslâmda bu hak Allah'ındır.

2- Madde; 76.107.108.112.113.188. Anayasa, Ege-menlik ve Yasama Millet Meclîsi'ne Prof. Dr. Naim Yasin; "Allah'ın indirmediği ile hükmetmek ve bu konuda kanun koymaya hakkı olduğunu söyleyen tekfir edilir" demektir.

Kendisine verilmiş olan yetki gereğince helali haram haramı da helâl etmek ve kendi nefsinin arzusuna uyarak, kadınların zina etmesi ve avret yerlerini açmalarını mubah gören kanunları koyan, Allah'ın kitabında indirmiş olduğu ye Rasulü'nün (s.a.v.) sünnetinde bulunan ceza-i müeyyideleri değiştiren de kâfir olmuştur." (Kitabül İman: 103)

3. Madde: 66. Kanunda bir suç için cezai bir ifade bulunmadıkça, bu Allah ve Rasulü'nün (s.a.v.) haram kıldıkları şeyler de olsa açıkça reddedip haramlığı hakkında

bir nass zikretmemektedir.

4. Madde: 105; Mısır mahkemelerinde verilen hükümlerine, çıkarılma usûllerinin İslâm Şeriatı'yla kesinlikle uyuşmadığını ortaya koymaktadır.

5. Madde: 75. Devlet başkanı olacak kişide, müsfüman (İslâm) olması şartı aranmadığı gibi. kadın veya erkek olması da şart koşulmuyor ki, bu da ümmetin âlimlerinin icmaına aykırıdır. (Bkz.el-Maverdi, el-Ahkamu's Sultaniye:6)

Kanun çok açık bir şekilde İslâm Şeriatı'yla çatışmakta, bir çok madde ve hüküm de Şeriat'ın hilafına bir vasiyet arzetmektedir. Meselâ ceza kanununun;

1) 267, 268, 269, 274, 275, 276, 277'inci maddeleri , zinanın hükmü hakkında kesin bir şekilde İslâm Şeriatı'yla çelişmektedir.

2) Madde: 306- m fıkrası ve madde 307, 308 m fıkrası, İslâm Şeriatı'nda belirtilmiş olan " "kazf" suçu hakkında açık bir şekilde aykırı hüküm koymaktadır,

3) Madde:313, 314, 315. (A), 316, 317, 318, 323,

166

324.ncü maddeleri hırsızlık suçunu cezası hakkında

ta-memen İslâm Şeriatı'na muhaliftir.

4) Madde: 230, 243, 236'ıncı maddeleri "kati"nin (Öldürme) cezası hakkında da-hakeza açıktan açığa İslâm'a aykırı hükümler koymaktadır.

İslâm Şeriatı'nın toplumda ve hayattaki fonksiyonuyla devlet olma ve hükmetme hakkını bertaraf etmek için bunların şu sahte sözü veya sloganı kullandıklarını görürsünüz: O slogan da; "İslâm'ın, gerçekte temel bazı prensipleri ve umumi kaidelere şamil olduğu, ahkâmının tatbikinde, ilim adamlarının şerbet ictihadlarının uygun görüldükçe istifadeye açık tutulduğu iddiasıdır...(!)

Bakın ve ne söylediklerini görün; "İslâm eşitlik, sosyal adalet, dayanışma ve sosyal özgürlük gibi temel prensip ve haklarla insanlığa gelmiş" diyorlar. Sonra da bu iddianın üstüne ayrıntılı hükümleri ilave edip erkeklerle kadın arasındaki tüm hukuki ve mali konularda mutlak bir eşitlik nazariyesi oturtup sosyalizmin, sosyal adaletin sağlanmasında uygulanmasını da zaruri görüyorlar. Bununla da kalmayıp egemenliğin tek sahibinin halk olduğu, özgürlüklerin de-ancak halk idaresiyle gerçekleşeceğini söylemektedirler. Ve daha neler, neler...

Allah'ın zaruri olarak bilinen tafsili ahkamına aykırı binlerce hüküm. Bunun için Cemal Abdunnasır zamanında Anayasa Kurucu Meclisinin, İslâm Şeriatı'nın temel prensiplerinin Anayasa'nın kaynağı kabul edilmesi için yaptığı teklif hiç te garipsenecek bir davranış değildin Halbuki, Millî Kongre'deki ortak görüş ve karar, İslâm Şeriatı'nın "hükümlerinin" Anayasa'nın esası olması teklisi edilmişti. İslâm'ın prensiplerinin anayasa ve kanunlar

temel alınması nerede, ahkâmının temel alınması nerede? Her ikisinin arasında dağlar kadar fark var.

İslâm çok farklı alanlarda umumi kaide ve ayrıntılar koyarken, bunu Allah'ın hükümleri ve Rasûlü'nün (sav) Sünnetinden alıp her sahada yeni yeni zuhur eden olaylar; kararlı, sağlam ve köklü ictihad kaideleri üzerine bina ederek, insanlığın sorunlarına çözüm arar. İslâm, ictihad meselesinin gündeme gelebilmesi için, bunu ancak kendilerinde ictihad şartları bulunan ilim ehline vermiştir.

Egemenlik; bir toplumun, bir otoriteye veya kişiye boyun eğip itaat etmesidir. İslâm'da "Egemenlik mutlak biçimde Allah'ındır. Hiç kimse Allah'ın hakkında O'na ortaklık iddia edemez. Mısır Anayasası'nda zikredildiği gibi;

halkın, asla kendi kendine veya başkalarına egemenliğı söz konusu olmadığı gibi, hiç bir zaman da Kanunî sulta sahibi de değildir. Allah'ın egemenlik hakkını din sahibi küçük büyük her müslüman bilir. İslâm külli bir tarzda demokrasiden uzak ve münezzihdir. Çünkü demokrasi halkın halk üzerinde hakimiyeti anlamına gelmektedir. Yani, demokraside Allah'ın hakimiyeti değil, insanların hakimiyetleri söz konusudur. "

Sonra insanın şu soruyu kendine sorası geliyor; Kanun'da geçtiğı şekliyle dini esaslara dayalı bir siyasi partinin kurulmasına mücade edilmemektedir. Acaba bu İslâm Şeriatı'y'a uyuşmakta mıdır? Yoksa İslâm Şeriatı, müslüman toplumu İslâm Akidesi'nin dışında bir şeyin etrafında mı cemaatleşmelerini istiyor? Gerçekte bu kanun çok acaib çarpıklarla, dolu...

Cumhurbaşkanı görevini üstlenmeye başlamadan, anayasaya saygılı olacağına dair yemin etmekte, bilmem ki bazı maddeleri açıkça İslâm'ın esasıyla doğrudan doğruya çatışan ve muhalefet eden bir anayasa için, nasıl ve hangi saygı ve hangi yemin bu?

Anayasadaki lastikli ifade çok tehlikeli bir rol üstlen-

mekte, Anayasa'nın ikinci maddesi İslâm Şeriatt'nın prensiplerinin yasamanın esas kaynağı olduğunu söylemektedir. Bunlar da bununla, İslâm ahkâmının anayasa, kanunlar, yasama ve yargı usullerinin temeli veya Şeriatın bu kanunlar üzerinde bir üstünlüğü olduğunu zannetmektedirler. Fakat zannedildiği kadar değil. Söz konusu madde; İslâm Şeriatı'nın "prensipieri" yani umumi kaide-leri demek istiyor. Burada, ayrıntılı ahkam hiç söz konusu değildir. Böyle olunca İslâm'ın ayrıntılı ahkamı kanunları temel kaynağı olmamakta. İslâm'ın genel prensipleriyle güya çelişmeyen bazı hükümler kanunlarda yer almakta. Ama bu istenildiği zaman, isteyenin niyetine göre yorumlayabileceği şekilde, esnek bir biçimde hazırlanmıştır.

Şimdi, mahkemenin Mısır Anayasası'nın İslama uygun bir devletin anayasası olduğu ve buna karşı gelip insanları aleyhine kışkırtmanın, İslama savaş anlamına geldiğini söyleyen iddiasını, ilim adamlarının bu anayasa hakkındaki görüşlerini dinleyerek değerlendirelim.^{19[19]}

^{19[19]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstisare Yayınları: 156-169.

1. Üstad Abdulkadir Udeh (Rh.) Diyor Ki;

"Çağımızda İslâm'ı uygulamaktan kaçınarak işlenen p açık küfrün örneklerinden biri de Allah'(ın kanunlarını uy-' gulamayıp yerine beşeri kanunları uygulamaktır. İslâm-1 da asıl olan Allah'ın indirdiği ile hükmetmenin vacib oldu-ı ğudur. Allah'ın indirmediği kanunlarla hükmetmek haramdır. Kur'an'ın meseledeki naslârı çok açıktır. Allah Tealâ "hüküm ancak Allah'ındır" buyurmakta. (Teşrii'ul Cinai-il-İslâmi 2/708)

2. (Sayfa, 709) da"İslâm fuhakası ve âlimlerince İslâm Şeriat'ına muhalif olan bir kanun, icma ile batıldır. Böyle bir kanuna itaat vacib değildir. İslâm Şeriatı'na aykırı olan tüm kanunlara uymak müslümanlara haram kılınmıştır. Hakim otoriteler bunun kabulü için zor kullansalar bile hüküm budur. İslâm âlimlerince, müslümanlardan kim Al; lah'ın indirmediği hükümler koyar da, Allah'ın indirdiğinin hepsinin veya bazısını doğru olduğunu sandığı bir teville bağlı kalmadan terkederse, Allah'ın

kendilerini küfür, zulüm ve fısk sıfatlarıyla zikrettiklerinin zümresinden olur." ^{20[20]}

3. Yine Abdulkadir Udeh'i Dinleyelim;

"Kim İslâm şeriatı fertlerle toplumu idare edenlerle, idare edilenler arasındaki ilişkileri düzenlemek için gelmemiş, ve hükümlerin her zaman ve makanda her konuda uygulanması farz değil veya şeriatın hükümlerinin tamamı veya belli bir kısmı zamanla sınırlıdır, yahut İslâm Şeriatı çağımız sorunlarına cevap bulamaz deyip, beşeri kanunları ondan üstün tutarsa, İslâm dininden çıkar." (ag.e.c-2/710) ^{21[21]}

4. Alfâme Ahmed Şakir (Rh.)İlumdetü't-Tefasir"De:

"Müslüman'ım diyen bir insanın şu çağdaş "Yasak"la hükmeden devletin kanunlarını uygulamak için yargı makamlarında görev alması mümkün müdür?

Dini ayrıntılı ve köklü olarak bilip ve tüm ahkamına

^{20[20]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 169-170.

^{21[21]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 170.

iman eden, Kur'an'tn Allah tarafından indiğine ve Rasulü'nün (s.a.v.) getirdiği ahkâmın kesin doğru olduğunu kabul edip, buna uymanın vacib olduğunu kabul etmiş bi-

risinin, bu yargı organlarından görev almasının elizmayıp, batıl olduğuna tereddütsüz hüküm vermesi fjerektğine İnanıyorum.

İnsanları bu kanunlarla İdare etmek ve bununla emî vermek hadis-i şerifte geçen "küfr-ü buvarftır.

26. Saygıdeğer (!) mahkeme bizim hakkımızda "canina kasteddikleri insanın (Enver Sedat), ömrünü Allah ak ki ve Mısır'ın sevgisi uğrunda harcadığını unuttular" diyor.

Peki soruyorum, bu insanın kim olduğunu biliyor mısınız? Bu adam tüm dinlerin; İslâmiyet, Nasranilik ve Yahudiliğin hiç bir farkı olmadığını, Tevhid Akidesi'nin "Teslis" inancıyla çelişmediğini, İsa (a.s.) Allah'ın (haşa) oğludur, Uzeyr (a.s.) Allah'ın oğludur diyenlerle; Allah birdir doğmamış, doğurmamıştır ve onunla asla dengi yoktur diyenlerin inançlarının birbirinden hiçbir farklılık arzetmediğini söyleyen bir insandır. Bu adam, maymun ve domuz suretine çevrilmiş ve Rablerine küfretmiş ve onu uygunsuz sıfatlarla tanımlamış dalalet kavminin soyuyia,

müslümanları bir tutuyor. Bundan da ötesi onları kendine dost ve sevgili olarak seçen bir adamdır. Şu ünü dünyaca bilinen "Vampir Begine" candan dostum" diyen bir adamdır. Bu adam Allah sevgisine o kadar garkolup dalmış ki, bu sevgi ve aşkın etkisiyle tüm dinleri bir çatı altında toplamayı, okul kitaplarında müslüman, Nasrani ayırımı gözetmeden" Birleşik bir din öğrenimi" öngören bir adamdır.

Bu adam Allah sevgisi uğrunda ömrünü o kadar feda etmiş ki, bunun yüzünden ülkesin©,. Allah'ın haram kıldığı içki içilmesi ve zina edilmesi, gece klüpleri, fücür yuvalar açıyor ve onun bu karanlık yönetiminde bütün bunlar köşe bucak serbest yapıp işleniyor; üstelik bir de kalkıp "Sanat bayramı" adı altında ne kadar fasık-facir kadın, muhannes varsa hepsini bir araya topluyor. Sömürülen ve ezilen zavallı halkın alın terinden onlara ziyafetler tertipliyor, ödülleri yağdırıyordu.

Allah'ın bu abid ve zahid kulu, o kadar Allah'ı severdi ki, bu sevgiden ötürü O'nun Şeriatı'nı küçümsüyor, müslüman kadının hicabıyla çadır diye alay ediyor ve İslâmın kadını bir taş veya sandelyeden farklı görmediğini söylü-

yordu.

Bu adam Allah'a olan şiddetli aşkından dolayı, hiç Allah'dan haya etmeden, açıkça kadınlarla kucak kucağa tüm dünya televizyonlarında rezil olacak biçimde boy gösteriyor, bununla övündüğü "köy ahlakıyla bir birine ters düymediğini savunuyordu."

Müslüman alimleri hapis ve zindanlara tıkan, onlara asla merhamet etmeyeceğim diye televizyonda alenen tehditler savuran İslâm alimlerine "köpekler gibi şimdi hapisdeler" diye dil uzatıp zırvalayan, bu abid ve zahid hakkında daha fazla bilgi istermisiniz acaba.

Kendisi için sayın mahkemenin göz yaşları döktüğü ve ömrünün Allah sevgisiyle geçtiği söylediği bu adam ne marufu ve ne de münkeri bilmeyen bir insandı. Heva ve hevesi ne derse onu yapan birisiydi. Aksine münker olan ne varsa, ona davet ediyor propagandasını yapıyordu. Nihayet sonunda baklayı ağzından çıkararak "Ne dinin siyasette, ne de siyatette dinin yeri vardır" diyerek İslam'ın kisvesini sırtından sıyırıp atmış bir adımdır bu.

Bu adamın Allah'a ve Rasûlü'ne harb ilan edip Allah'ın dininden insanları uzaklaştırmak istemesi Allah

Şeriatını muallakta bekletip ayetlerini sözlerinde ve nuşmalarında alaycı bir uslupia kullanması onun kufi ne ve nifakına yeter. (*)

!*

Bir de Başsavcı yeni bir aldatmaca ile karşınıza çıkıp,' bu adamın ömrünü Mısır sevgisi uğrunda harcadığını söylüyor. Doğru çünkü bu adam, Mısır'ın tamamını yahu-di dostlarına parasız pulsuz bir lokma gibi sunuverdi. Ekim 1973 savaşının ilk günlerinde Mısır ordusunun mutlak zaferini tarihte eşi benzeri görülmemiş bir ihanetle hezimet sahnesine çevirdi. Ülkeyi ve Allah'ın kullarını efendileri olan Yahudilere teslim etmekle, zaferi hiç unutulmayacak bir hezimet ve utanca dönüştürdü.

Ömrünü Mısır'ın sevgisiyle harcayan bu adam, gerçekten ömrünü heba etti. Fakat, Mısır'ın zararı pahasına, ondan nefret etme yolunda onun harabı için . Mısır'ı kendi özel çifttiğiymiş gibi, istediği şekilde idare ediyordu. Mısırı öyle bir hale getirdi ki geçmiştekinden daha perişan, daha fakir ve daha düşkün bir biçimde bırakıp gitti.

Bu insan Mısır'ı, Arap ve Müslüman kardeşlerini ardı arkası kesilmeyen tavizler sonucu ebedi düşmanlarımıza tercih ederek satmıştır.

Ömrünü Mısır uğrunda harcayan bu adam Mısır'ı ge-
| reksizve fahiş bir biçimde dışarıya borçlandırmış ve if- |
lasın eşiğine getirmiştir. Başkanlığa geldiği ilk günlerde
Mısır'ın borcu 3 milyar doları bulmuyordu. Onun faziletli
gayretleri sonucu, bugün 20 milyar borcu olan bir devlet
olup mali iflasını ilan edecek dereceye gelmiş ülkeler
arasına girmiştir.

*Enver Sedat, Meclisteki tüm konuşmalarında
"Allah'ın ve halkın adıyla" diye konuşmaya başlar,
"errahman ve errahinf'i söylemezdi.

Bu adam Mısır'ı ekonomik çöküntünün eşiğine
getirdi, bu kötü durum her gün artmakta. Bu çöküş ve
tahribe bütün aile efradı da katkıda bulunuyordu. Ülke
bundan daha önce asla karşılaşmadığı bir sosyal felaket ve
ahlaki çöküşün içindedir. Mısır daha yıllarca o adamın ar-
dında bıraktığı kötü tesirin altında kalacaktır.

O çekip gitti ama, ondan geri kalan bazı münafıklar ve
fırsatçılar, ümmetin içine itildiği bozgun, hezimet ve
çöküntüyü, halkın içinde bulunduğu yoksulluk ve sefaleti
başı boş bir şekilde istismar edip helak olup gitmiş olan bu
adamın cinayet ve kusurlarını ört bars ederek şöhretini

daha da yaymak istiyorlar.

Bu münafıklar ve onların benzeri olan gafil ve ahmaklar, karanlıklarını aydınlık, onun sebebiyle içine düştüğü-müz zillet ve sıkıntıyı mutluluk gibi göstermek istiyordu.

Bu münafıklar dalalet, fesat ve zilleti savunuyorlar. Bunlar birbirine kollarlar; çünkü, hepsinin mayası birdir de ondan. Kötü niyet, hile ve desise, zaaf, hasmıyla yüz yüze gelemeyecek kadar korkaklık, hepsinin ortak özelliğidir.

Bunların hayatı; münkeri emretmek, marufu hor görmektir. Cimridirler, Allah'ın zikrini unutmuşlardır. Tüm işleri karanlık. Allah'a yalan isnat ederler. Mallarını ve canlarını Allah yolunda verebilecek olan müminlerle alay edip, onları anlamayı hiç düşünmezler.

Onların bu alaycılığına karşı Allah Teala; şöyle cevap veriyor.

"Müminlerle alay ediyorlar, Allah'da onları alaya aldı. Onlar için acı bir azap vardır." (Tevbe:79)

Ne korkunç bir akibet! Aciz üç beş kişinin, kuvvet, kudret ve azamet sahibi olan Allah Teala ile alay etmelerine bakın. Bunlara vaad edilen azab ne korkunç azaptır.

"Münafık erkeklerle, münafık kadınlar

birbirlerindendir, münkeri emreder, marufu yasaklar ve cimrilik ederler. Allah'ı unuttular. Allah da onları unuttu. Şüphesiz ki münafıklar, fasıkların (ta) kendileridir." (Tevbe:68)

Bu tipler efendilerinin heva ve heveslerine göre kendilerine şekil verirler. Takva sahipleri ile takva sahibi, davulcuyla davulcu kesilirler.

Bunlar her sofradan yerler ve her borazanı ötenin ardından çığırtkanlık edip, her gelen devlet idarecesini alkışlarlar. Bütün gaye ve maksatları, geçmişten kalan fitne ve fesat da olsa muhafaza edilmesi...

Onlar, şerefli ufuklara ulaşamadan yolda dökülen insanlardır. Hayatları boyunca yorulacaklar. Hakkın kafilisini terk ederek hep ucuz, basit, bayağı olana tenezzül edecekler. Bunlar ahlaki bir hayattan çok uzakta yaşarlar. Böylece faydalı bir gayeye ulaştıklarını sanırlar.

Bunların hayatları asalaklık, gevşeklik,-kötü niyetlilik, nefisperestlik ve dünyada ölmeyecekmişcesine sevgi ve bağlılığın tablosudur.

Hayatları ve becerisizliklerle bütünleşen bir yalanın serüvenidir. Güçlü olanlar zaten yalan söylemezler. Ancak,

zayıflar ve acizler; dünya rahatını, maddi kazanç ve dünya sevgisini tercih edenle, menfaatları uğruna yalan söylerler.

Özellikle de arzuladıkları1 şöy, çabuk ele gelecek olan bir şeyse... İnsan bunların bu şekilde dünyaya bağlıtlklarını görünce ahirere hiç inanmadıklarını söyleyesi geliyor.

Bu inancın sahipleri sefil ruhlu, boş kalpli, cılız şahsiyetli insanlardır. Bunların düşüncelerinde tutarsızlık, işlerinde fesat, anlayışlarında zaaf, düzenlerinde anarşi ve boşluk hakimdir. Tüm gayetleri tevhid inancını bozmak, Allah'ın dininde şüpheler ihdas etmek, kötülüğü yaymak, insanların azmini kırmak, şeytanın ahlakını yüceltip; onun gücüyle müminleri ürkütmekle kalplerine korku salmaktır. Daima müminlerin kötülüğünü dileyerek, Allah Teâlâ'ya itaati terk etmelerini ve onların korku, sıkıntı ve yokluk içinde yaşamalarının yollarını ararlar. Fakat ne çare Allah'ın kader oklarının kendilerine teker teker isabet ettiğini ve hedefini hiç şaşırmadığını onlar da görmekte.

27- Çok değerli mahkeme (!) bizi sapıklar, dinden çıkmışlar ve hariciler diye suçladı ve bizi hırsızlar kan emiciler diye nitelendirdi. Çok saygı değer mahkeme (!) sözle-

rinde, alçaklığın en yücesine ulaşarak, bizi en kötü, en çirkin kelimelerle vasedip rencide etmeye çalıştı. Çok saygıdeğer mahkemenin (!) üyeleri; kalplerindeki kini, düşmanlığı, ve cürümü ağızlarından akıtırlarken ahlakla hiç ilgisi olmayan tavırlar sergilediler. Biz, bu ve benzeri-, diğer hususlarda bizi olmadık şeylerle suçlayan mahkemenin yaptıkları karşısında uğradığımız zulüm ve haksızlığın ecirini göklerin ve yerin sahibi, herşeyi bilen Rabbül Alemine havale ettik.

"Kafirler kıyamet sati bize gelmeyecek dediler. De ki evet, gaybı bilen rabbime yemin ederim ki o saat size gelecek. Göklerde ve yerde zerre miktarı birşey O'ndan gizli kalamaz. Bundan daha küçüğü ve büyüğü de şüphesiz apaçık bir kitapta (yazılıdır.)" (Sebe:3)

Biz mahkemenin bize saldırmasında içine düştüğü aşaiğa düşürek içimizdeki duyguları bayağı İfade ve tavırlarla dile getirmek istemiyoruz.

Mahkemenin kullandığı üslubu, ancak ellerinde delilleri olmayan, ifadeyi meram yeteneğinden mahrum ve delilleri asla haktan yana olmayanları acizliğinden ötür sağa sola pervasızca, çirkin sözler savurarak hakare eden

insanların üslubuna benziyor. Bu asla yiğit insanla rın ahlakı değildir.

Bizim dilimiz onlarınkinden daha nezih, ifade-İ meran etmede daha üstün, hüccet ve delil getirmede daha güc-1 lüyüz. Bizim delillerimiz gündüz ortasında güneşin aydın lığı gibidir. Hüccetimiz gücünü ve kuvvetini Allah'ın h yadetinden almaktadır.

"Allah'a ortak koşanlar diyorlar ki, Allah dileyseydi n biz ne de atalarımız ortak koşmaz ve hiç bir şeyi de hâ ram kılmazdık. Böylece, onlardan öncekiler de (elçilerimi! zi) yalanladılar ve sonunda azabımızı tattılar. De ki, yanı- nızda, bize çıkaracağınız bir ilim var mı? Siz, zandan başka bir şeye uymuyorsunuz ve sadece yalan söylüyorsunuz." (En'am:148)

"De ki, en kesin delil ancak Allah'ındır. Allah dileysey |hepimizi doğru yolailetirdi. (En'am:i49) | Bizim davranışlarımız ve sözlerimiz, mübarek bir kay-Inaktan gıdasını alır. Bu da Efendimiz ve Rasulümüz hakikin İmamı (s.a.v.) in nurlu sünnetine uymaktadır. Karşı- |mızdaki hasımlarımıza gelince, dalalet içinde tepindikle-f rini ve hakk ile batılı birbirinden ayıramadıklarını ve adil I

bir söz etmediklerini görüyorsunuz. Hele şu sözlerini duyup ta hayret etmemek elde değil. Bakın savcı ne diyor.

"Bu ancak sanığın kalbinize kadar girip oraya nüfuz edebilmesi ve sakatlığını bahane ederek şefkat duygularınızı körükleyip ulaşmak istediği gaye için yaptığı bir gösteridir." Yazık, yargı bir mesaj ve emanettir. (Eğer, sayın savcıların kalplerinde şefkate yer varsa, bu mahkumun bereati için değil, belki sadece suçun hafifletilmesi içindir.

Evet, sayın savcılığın dediği gibi acaba bu söz sulh isteyen bir söz mü, yoksa kışkırtıcı bir söz mü? Eğer savcılık bize acıyıp şefkat etmek istediğini söylemek istiyorsa; bilsinler ki biz de şefaati ve sahte şefkat duygusunu kabul etmiyoruz, reddediyoruz!..

"Kim kötü bir işe aracılık ederse, ona da ondan bir pay vardır." (Nisa:85)

Şayet sayın savcı bunu kışkırtmak niyetiyle yapıyorsa, her türlü kışkırtma ve etkiden uzak olması gereken mahkemeyi etkisi altına almak için yapıyordur. Bulduğumuz konum dini statümüzü ve sakatlığımızı ileri sürüp mahkemeden merhamet dilenmenin çok üstündedir, bunu da bilmiş olarsınız.

Savcının alçaklığı ve sefilliği öyle bir dereceye vardı ki ne kendisini ne de bir başkasının müdahalesi ve tesiri olmadan Allah Teala'nın takdiri ile meydana gelen bir özürümüzü dile getirmesi asla bir insanı suçlamaya veya beraatını isbatlamayla ilgisi olmayan bir emri ilahidir.

El-Ezherde hocalığıma gelince. Bildiğiniz gibi Ezher ilmi selahiyeti Mısır'da olduğu gibi tüm dünya üniversitelerince kabul edilmiştir. Savcı için en iyi olacak şey hocalığımızla ilgilenmeyi ve bir kenara bırakması ve dilini bu işe uzatmamasıdır.

Saygı duymasa bile, bunu alay vesilesi edip bu sözleri ağzına almamalıydı. Savcılık her zaman olduğu gibi, aklı ve kalbi olan idrak sahibi tüm insanların görebileceği bir hataya düştü. Sayın savcılık galiba aynı zamandî hem hasım hem de hakem olmak istiyor.

Gerçekten çok garip bir şey, daha doğrusu bu kalkış olmayan bir düşüştür. Yargı mahkemelerinin makamlarının böyle husumetlere sahne olup hududunu idrakte aciz olmasına, gerçekten üzülmüyoruz.

"Kendisiyle akıl edecekleri kalpleri, duyabilecek kulakları olması için yeryüzünde hiç seyahat etmediler mi

Gerçekte gözler kör olmaz, göğüslerin içindeki kalple; kör olur." (Hac 46)

Güvenlik mahkemesinin diğer bir celsesinde, mahkemenin ardı arkası kesilmeyen iftiralarına Allah'ın izniyle şu cevabı verdik.

1- Şeriat tabiri, insanların dünya ve ahirette mutluluğa ve kurtuluşa ermeleri için, Allah'ın koyduğu tüm kanunlara verilen bir isimdir.

İslam'ın, Şeriat ve hayat düsturu olması, ancak Allah'ın Rasûlü'nün (s.a.v.) hayatındaki uygulamalarla olmuştur.

Allah Teala Rasûlü'nden başka hiç kimseye Şeriat'ın emir ve kurallarını belirleyip koyma etkisi vermemiştir.

İslam Şeriatı; tilâvet olunan vahiy (Kur'an) ve tilâvet olunmayan vahiy (Sünnet) üzerine kurulmuştur.

Kur'an ve Sünnet'ten dilleriyle çıkarılmış ahkâmın! cümlesine de fıkıh denir. Fıkıh bir "teşri", yani şeriat değildir. Fıkıh; ancak bazı küllî kaidelerin genişliğine ele alınıp, yer yer karşımıza çıkan cüzi meselelerde uygulanmaya konulması, hakkında nass varid olmamış meselelerde, delilleri tesbit edip hüküm çıkarma ve bu hükümler

üzerine kıyas yapma hadisesidir.

Fıkhî ictihad bir hükmü yeniden inşa ve tesbit değildir. İctihad, ancak karşımıza yeni çıkan bir hadisede Allah'ın hükmünün ne olduğunu bulup açıklığa kavuşturma, anlama veya ictihaddan önce anlaşılması zor olup ta ictihad-dan sonra, bir seri hükmü anlaşılır hale getirme işlemidir.

Fıkhî görüşler nihayet beşeri ictihad olması sebebiyle şer'i nasslar üzerine insanî görüşlerdir. Bu fıkhi ictihad-iarda Şeriat ahkâmında olmayan, zaman ve mekana göre farklılıklar, ihtilaflar bulunabilir. Bunun da herhangi bir zararı yoktur. Bu noktadan itibaren Şeriatla fıkın kuvvetli bir ilişkisi vardır. Zira fıkıh Şeriat'ın devamıdır. Ancak fıkıh'ın Şeriat gücünde bir emir ve yaptırım gücü yoktur.

Savcılığın bu açıklamayla insanların Şeriat (kanun) koyma hakkı olduğunu iddia etmesi, düşüncesinin fesadını ortaya koymaktadır.

Diyor ki savcılık; (Allah'ın Rasûlü'nün teşrii hakkı vardır. Allah'ın Rasûlü de insanlardan biridir.) Savcılık bu sözyle Allah'ın Rasûlü (s.a.v.) ile diğer insanlar arasında bir benzerlik olduğunu iddia etmektedir kî bu asla doğru

olmayan bir şeydir. Allah Teâlâ Rasûlü (s.a.v.) hakkında;

"O (Rasûl) hevedan o konuşmaz. Konuştuğu ancak kendisine vahyolunandır." (Necm:3-4)

"Rasûl (s.a.v.) size neyi getirmişse onu alınız, sizi nedende alıkoymuşsa ondan da kaçınız." (Haşr: 7)

"Kim Rasûle itaat ederse, Aİlah'a itaat etmiştir." (Nisa! 80)

Savcılığın dediğine bakarak insanın kendi kendine acaba insanlara da mı vahiy gelmekte ve onlarda mı hi nevalarından konuşmazlar diyesi geliyor? Hayır bin defa hayır. Rasûlullah (s.a.v.) ile insanlar arasında böyle bil benzetmeye gitmek kesinlikle caiz değildir. Ama bu Güvenlik Mahkemesinin nazarında caiz olan birşeydir.

Savcılığın; "Kim güzel bir sünnet koyarsa, bunur kendisine sevabı olduğu gibi o sünnetle amel eden inşa nın da sevabından ona yazılıdır. "Hadis-i şerifi'nin insan ların da şeriat kanun koyabilmeleri hakkında delil oldu ğunu iddia" etmesi doğru değildir.

Hadiste geçen "sünnet" tabiri, insanların yeryüzünüj nimetlerinden yararlanarak onu hayırlı yollarda kullanması ve bu yolda da diğer insanların ona uymasına denir.

Bu konunun, insanlara kanun koyma hakkının verilmesiyle hiç bir ilişkisi yoktur.

2) Sayın Başsavcı Allah'ın Dini'ni, Allah'ın hakkında hiç bir delil indirmedığı yolla, heva ve hevesine uyarak çıkarları doğrultusunda yorulmaktadır.

"Yoksa gerçekten onların çoğunun duyduğunu veya akıl ettiklerini mi sanıyorsun? Gerçekte onlar hayvanla gibidir. Belki de daha şaşkıncırlar." (Furkan:44)

Sayın savcı cihadı "meşru bir gaye uğrunda cehd etmek" diye tarif ediyor. Bu cihadın lugavi (sözlük) anlamıdır. Yüzlerce âyet ve hadis cihaddan; Allah yolunda "ki ta!" diye bahsederken, acaba sayın savcı neden cihad'ır} şer'i tanımını bırakıp da sadece "sözlük" anlamını ele alıyor? Bu namazın sözlük anlamı olan duayı ileri sürüp, Şer'i anlamını terk etmek gibi bir şeydir. İctihad dışında dinde yeni sünnet ihdası bid'attır.

3) Başsavcı ulu'l emr'e ma'siyetle emrettikleri şeyde karşı çıkışı, fıkıh ve hadis kitaplarında zikredilmeyen yeni bir tefsirle açıklamaya çalışıyor. Bunu sahip olduğu koltuk ve ileride elde edebileceği makam ve vazifeler için yapıyor olsa gerek. Kendisine başarılar diliyoruz. Ancak bu, İslam

namına ve İslam'a ait kavramları değiştirmemek şartıyla...

4) Savcılık Devlet Başkanı'nın evinde namaz kılmasından dolayı ona acıyor, şefkat ediyor. Zira savcılığa göre bu müslüman olmak için yeter şarttır. Savcılık aynı zamanda topluma evlerinde namaz kılıp mescidleri cemaat ve cumaları terketmelerine ses çıkarmayarak, kimin hesabına onlara kolaylık tanıyor, bilemiyoruz. Peki Devlet Başkanı'nın hadisi şerifte "sizin aranızda namaz kıldıkları sürece" cümlesindeki sizin aranızdaki ifadesi gereğince namaz kılıp kılmadığını nasıl bileceğiz? Daha nceki idarecilerin Allah'ın Rasûlü (s.a.v.)e ne şekilde uydukları, nasıl bilinecek? "gerçekte gözler kr değil göğüsler içindeki kalpler kr olur" (Hac:46)

5) Devlet Güvenlik Mahkemesi kendi kafasına göre hayali bir terörist cemaat oluşturmak istiyor. Aynı zamanda "icma" hakkında çok ihtilaflı sözler olmasından dolayı, müslümanları kesin bağlayacağı olmadığını, bundan ötürü "icma" ile amel etmenin zarurî olmadığını ifade eder anlamdaki sözleri Tekfir ve Hicret Cemaati'nin düşünce-lerini andırıyor. Acaba Devlet Güvenlik Mahkemesi de mi Tekfir ve Hicret Cemaatinden yana?

6) Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin Müftüsü, İslâm'daki savaşların hep savunma savaşı olduğunu söyledi. Sorarım size; acaba Çin'den Endülüs'e kadar yapılan fetihler,

Medine'yi savunmak için mi, yoksa başka bir gaye uğrunda mı yapılmıştır?

7) Savcılık İddianamesinde "cahiliyye döneminde ola herşeyin fasid olmadığını, aksine İslâm âlimlerinin de d dikleri gibi, İslâm bu hususların bir kısmını kabul etmiş Şer'iliğini onaylamıştır. Zira bizden öncekilerin şeriatı b zim de şeriatımızdır" diyor.

Peki savcılığa soruyorum. Acaba bizden önceki seri atlar cahiliyye şeriatı mıydı ki cahiliyye dönemlerind; olan herşey tamamen fasid değildir diyor.

8) Toplumu, cahiliyye toplumu diye adlandırmak savcılığın pek hoşuna gitmiyor. Tabii bu, toplumun bekçileri ve koruyucuları toplumlarına cahiliyye toplumu denilmesine nasıl razı olurlar?..

Şu toplumu bizmi cahilî olarak niteliyoruz sanırsınız? Hayır, bu toplumu Allah Tealâ kitabına cahili olarak isim lendiriyor. "Cahiliyye hükmünü" mü arzu ediyorlar?

"Cahiliyyedeki gibi açılıp saçılmayın" <Ahzab:33)

"Allah için doğru olmayan cahilî bir zanla düşünüyorlar" (Al-iİmran:154)

9) Savcılık yahudiierie yapılan teslim olma anlaşması m savunup durdu. Savcılığın bu konudaki görüşlerine cevap vermeyeceğim. Çünkü daha önce el-Ezher Üniversitesi komisyonuna reddiyye yazdım. Bu konuda o cevabın yeterli olduğuna inanıyorum. Yalnız "onlar sana karşı doğru oldukları sürece sen de onlara karşı doğru ol..

ve eğer barışa yanaşırlarsa sen de yanaş âyetlerini "Camp David" anlaşmasının caiz olduğuna delil gösteren savcılık Müftüsü'ne cevap vereceğim.

O halde size sormak gerekir, acaba yahudiler mi bize karşı doğru olup bizden barış yapmamızı istediler, yoksa barışı isteyip, onlara karşı doğru ve dürüst olmayı taahhüd eden bizler miyiz? Doğruysanız bana bilgi verin?

10) Sayın Mahkeme üyeleri, İslâm'ı Güvenlik Mahkemesinin elinden kurtarın. Bunlar hak olan sözü, konulduğu yerden başka bir yerde kullanıyor ve Allah'ın ahkâmını değiştiriyorlar. Hali hazırda bu ihanetlerine ve başsavcının altında bulunduğu baskıya şahit olmaktadır. "Muhalefet

edip geri kaianiarıa beraber olmaya razı oldular. Onların kalplerine (gaflet mührü) vuruldu, Onlar anlamazlar." (Tevbe:87)

Gelin de şu sözlerine hayret etmeyin.. Benim için; "kendi yargı organları önünde suçlu makamında bulunup da, fikirlerini arzetmesi çok şaşılacak bir husustur doğrusu" diyor ve şunu ekliyor sözlerine; "Eğer bu onun düşüncesi olmasaydı mahkeme huzurunda bu müdafaada bulunamazdı."

Ben ne bir düşünceyi arz ediyor, ne de bir ideolojiyi savunuyorum. Ben ancak gerçek kaynağı ve cevheri Kur'an ve sünnet olan İslâm'ı saptıranların yaptığı gibi değil, saptırmadan arz ediyorum.

Yüzlerce İslâmî kitap okudum. Fakat bunların yaptıkları tahrif, tebdil ve saptırmaların hiç birisinin İslâm'la bir ilgisi olduğunu görmedim. Bunu ancak zalimlere yaranmak için yapıyorlar.

Ben asla Savcılığın içine düştüğü gibi esfeli safilene düşüp gerçekleri alt üst ederek, din hakkında işledikleri hatayı işleyemem. "Bildiğiniz halde, hakka batıl elbisesini giydirip, hakkı gizlemeyiniz."

Sayın danışmanlar" hak güneş gibi aydınlık, batıl ise gece gibi karanlıktır. Gözü görenler için şafağın söktüğünü saklamak artık anlamsızdır. Bütün özürler ortadran kalkmış, delil ve hüccet hak ettiği yere oturtulmuş ve Allah'ın emri zahir olmuştur. Fakat onlar halâ İslâm'ın zarferinden nefret ediyorlar. ^{22[22]}

28) Son Olarak Şunu Söylemek İstiyorum.

Benim bütün cürmüm devleti eleştirmem, toplumun içinde bulunduğu fesadı ve Allah'ın Dini'ne olan düşmanlığı gözler önüne sermemdir: Bunun için her zaman ve her yerde çekinmeden dinimi ve itikadımı samimiyetle daima hayktrmıştımdır. Mescid minberleri, üniversite salonları ve meydanları, Allah'ın Şeriatı'nı savunduğuma, onu beyan edip uğrunda mücadele verdiğime, İslâm yolunda canımı ve malımı ortaya koyduğuma şahittir.

Ben bunu ne Rabbime asi olmak ve nefsimi zulmetmek ve ne de, insanların hakkına tecavüz etmek için yapmadım. Ben akîdem ve vicdanım önünde; zulmü, dik-

^{22[22]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 170-185.

tatörleri, şüphe ve sapıklıkları reddetmek, toplumun İçinde bulunduğu ahlâksızlığı, aşırılığı dile getirip zalimlerin gerçek yüzlerini, tüm insanlara; hayatım ve sahip olduklarım pahasına da olsa göstermekle sorumlu görüyorum.

Biliniz ki, Beni ne hapis ne de idam korkutmuyor. Be-
raat etmeme ve tahliyeme de asla sevinmiyorum, ölümüne
de karar verilse mahzun olmayacağım. Öyle iman
ediyorum ki bu, Allah yolunda şehid olmaktır. O zaman,
"Ka'be'nîn Rabbine yemin olsun ki cenneti kazandım" di-
yen sahabinin dediği gibi derim.

"Müslüman olarak öldürülürsem hiç gam yemem. Ne
şekilde olursa olsun Allah yolunda ölmem" (Bu anda demir
kafesler içinde öyle kuvvetli bir ses yükselir ki, mahkeme
salonu sanki yıkılacak gibi olur.)

"Ey Ömer b. Ahmed eğer seni öldürürlerse bil ki Al-
lah, şehidi seçer ve yanına çağırır"

Ben müslümanım. Dinim için yaşar, dinim uğrunda
ölürüm. İslâm'a karşı tüm dünyada harbedifirken şirk ve
dalalet dalgaları heryanı kuşatmış, kasıp kavururken be-
nim susmam ses çıkartmamam mümkün değı/ dir.

'Yahut, (o kâfirlerin düşündükleri) engin bir denizdeki

zifiri karanlık gibidir, (o öyle bir deniz.ki, onu dağa üstüne dalga kaplıyor; üstünde de bir bulut, biri üstüne karanlıklar (insan) elini çıkartıp uzatsa, neredeyse onu dahi göremez. Bir kişiye Allah nur vermemişse, artık o kimse-nin, ışıık ye aydınlıktan nasibi yoktur." (Nur:40)

Bu âyatlerle tanışıp kaynaştıktan sonra, Tuğyan'ın her gün artan azgınlığı karşısında nasıl halim selim ve maslahatçı bir insan olurum?

'Öyleyse yalanlayanlara uyma. Onlar isterler ki, sen yumuşak davranasın da onlar da sana yumuşak davran-sınlar." (Kalem:89) ,

Hayır, bin kez hayır, as/a tağutfarın idaresine razı olmayacak, insanlara zulmederek onfarı kahreden fi-ravunların, Allah'tan gayrısına ibadet edenlerin tahakkümü karşısında eli kolu bağı kalıp susmay; Bu din ölmedi ve asla ölmeyecek. Eğer ölseydi Mekke'de müşriklerin kuşatması ve baskısı altında' ölürdü. O zaman İslâm, daha yeni boy atan taze, nazik bîr filiz gibiydi. Fakat herşeye rağmen Allah'ın izniyle dimdik ayakta kaldı ve bugüne kadar yaşadı.

Bu din ölmedi ve asla elmeyecek. Eğer ölseydi,

Allah'ın Rasûlü (s.a.v.) Allah'tan ve arkadaşı Ebu Bekr (r.a.) dan başka kimsesi olmadığı halde, tek başına Mekke'den çıkardığı zaman ölürdü. Fakat o her-şeyi göze alarak hicret etti, muhacir ve ensar (Allah onlardan razı olsun.) O'nun etrafında halka halka birleşip kenetlendiler; böylece "İslâm Devleti" kuruldu, gücü ve kuvveti arttı.

Bu din ölmedi ve asla Ölmeyecek! Eğer ölseydi, Hendek günü Medine her yanından şirk ordularınca kuşatıldığı, gözlerin açlık, yorgunluk ve uykusuzluktan kaydığı, yüreklerin ağzıâra geldiği ve müminlerin neredeyse Allah'ın zaferinin geciktiğini sandıkları gün ölürdü. Ama bu dinin sancağı yükseldikçe yükseldi gecenin ve gündüzün bulunduğu her yere | ulaştı.

Ey Başsavcı, Devlet Güvenlik Mahkemesi Reisi, gör-" düğün gibi "Hak meydana çıkmış, gözü olanların inkâr edemeyeceği fecr-İ sadık doğmuştur. Artık bundan sonra sana düşen Allah'ın Şeriatı'yle hükmedip onun ahkâmını uygulamaktır.

Eğer Allah'ın indirdiği ile hükmetmezsen, bilki sen hem kâfir, hem zalim hem de fasıksın. Çünkü o zaman

Allah Tealâ'nın şu sözümün senin hakkında tasdik

edilmesi kaçınılmaz olacak.

"Kim (ler) Allah'ın indirdiği ile hükmetmezsen işte onlar kâfirlerin (ta) kendileridir."

"Kim (ler) Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse, işte onlar zalimlerin (ta) kendileridir."

"Kim (ler) Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse işte onlar fasıkların (ta) kendileridir."

Bu hüküm sadece, bu mahkeme salonu ve bu dünyada sona erici değildir. Bu hüküm gerçekte Ahkemül Hâkimi'nin en adil hükmü vereceği gönde sona erecek.

"Yeryüzünün başka bir yere, göklerin başka göklere tebdil edilip değiştirildiği ve (insanların) kahhar olan Allah'ın huzuruna çıktıkları gün"(İbrahim;48)

Biz, ne hapisten ve ne de idamdan çekinmiyoruz. Hiçbir işkence ve eziyettiniz de bizi asla korkutmayacaktır. Biz de Firavun'un müslüman olan sihirbazlarının, dediği gibi;

"Dediler ki; seni, bize gelen apaçık mucizelere ve bizi yaratan Rabbimize tercih etmeyeceğiz, veresceğin hükmü ver. Sen ancak bu aşağı hayatta hükmederbilirsin.

"(Taha:72)

Ey Başsavcı bil ki Allah, haddleri insanları kötü ve

çirkin işlerden alıkoymak için indirmiştir. İnsanları bu pislik ve çirkinliklerden alıkoymak için Allah'ın hükmüyle hüküm vermek makamında olan kişi, bunları yaparsa onun hali yarın nice olur?

Allah kisası, kullarının canlarını korumak için indirmiştir. Kisas hükmüyle yükümlü olanlar, insanlar suçsuz yere öldürürlerse buna ne denir?

Başsavcı; ölümü, ölümdensonrasını ve orada yandaş! \e yordakçılarından kimsenin olmadığı, yürekleri boğaz-ı ıra tıkan o müthiş ve korkunç günü hatırla ve o gün için; lazırlıkyap.

Başsavcı, bil ki senin bu dünya makamından başka _)ir de âhirette makamın var. Orada kalman çok uzayacak, eşin dostun ve sevgililerin, orada seni yalnız başına terk edecekler, yarın orada başına gelebilecekler için hazırlık yap. "İnsanın kardeşinden, annesi ve babasından, karısından ve çocuklarından kaçtığı gün."(Abese:34)

Kabirlerde yatanların, dirildiği kalplerde gizli olan tüm iüşüncelerin hesabının yapıldığı günü hatırla!

O gün orada bütün gizlilekler gün ışığına çıkacak. Al-I jah'ın Kitabı küçük büyük her şeyi kaydetmiştir.

Şimdi senin önünde daha zaman var, ecelin gelip çatmadan, dünyadan ümidin kesilmeden, Allah'ın bu kutları hakkında cahillerin hükmüyle hüküm verip, zalimlerin gittikleri yoldan gitme! Müstekbirleri, zayıflara musallat edip kendi günahlarıyla beraber onların da günahlarını yüklenme!

Bu gün elinde olan yetki ve kudrete bakıp aldanma!! Yarın Allah'ın ölüm ipleriyle her yandan elin ve kolun tutularak bağlandığı, sonra da Allah'ın huzurunda tüm meleklerin ve peygamberlerin haşrolunduğu, Allah'ın aza-1' meti ve celâlinde insanların yüzleri üstü düşüp yerlerde süründükleri kuvvet ve kudretini düşün. Ondan sonra karar ver. O gün zulmeden insanların tutunacakları hiç bir dalı yoktur. O gün bütün ümitlerin yok olmuştur.

Ey Güvenlik Mahkemesi Reisi, Allah'ın hakkını gözetmek, Cumhurbaşkanının hakkını gözetmekten daha zahiridir. Ancak, Allah'a itaat olunur, Allah'a isyanda kula itaat yoktur.

Onların emirlerini kitaplarını Allah'ın kitabıyla karşılaştır. Allah'ın Kitabı'na uygun olan ne varsa onu al, Allah'ın kitabına aykırı olan şeyleri elinini tersiyle defet alma!

Başsavcı Allah'tan kork, neredeyse Rabbulâleminin elçisi gelip seni koltuğundan alaşağı edip kabrin dar, sıkıntılı zulmetü karanlığına koymak üzeredir.

O zaman bütün bu saltanatını geride bırakacak ve Rabbinle, yüz yüze gelecek ve işlediğın ameline göre ahiretteki makamına kavuşacaksın.

Başsavcı, ölüm öyle bir şevkle insanı arar durur ki, asla bıkkınlık ve yorgunluk nedir bilmez ve seyrini hiçbir surette bozmaz. Vakti geldiğinde de kesinlikle gecikmez. Bu dünyaya taht kurmuş olanların saltanatı ve gücü onu yıldırmaz. Hiç kimse ondan kurtulamaz.

Sekerâtu'lmevti hatırlamak, insanın kemiklerini titreten ölüm depremine karşı kefieldir. Tıpğutları, zalimleri, despotları kahreden ölümle, zayıfların canını alan ölüm aynı ölümdür.

Ölüm Allah'ın kulları üzerinde bir değirmen taşıdır. Suyu susamışların elinde dönüp dolaşan bir su kâsesi gibi dönüp durmaktadır.

Her canlının bu kâsedden içmesi ve onun tadını tatması kaçınılmazdır. Ölüm tüm zevkleri yenen, bütün şeh | vetlerin boğulup yok olduğı bir denizdir.

Ölüm, dostların arasını ayıran ölüm, sağa sola hiç iltifat etmeden yürüyen; mazlum, perişan, garip demede kimsenin arzusuna, nefretine ve korkusuna aldırmaya ölüm.

İnsanoğlunun ölüme karşı, yapılabileceği hiç bir şeyi olmadığını bilmesine rağmen, yine de ölümü elinde bulunduran Cenâb-ı Allah'ın kudretini düşünüp akıl etme istemiyor.

Ey savcı, padişahları, sultanları, zalimleri ve tağutları zelil eden ölümün, seni sevdiğin dostlarının gözleri önün; de cansız yere serdiği, evini, aileni ve çocuklarını terke ederek dünyadan ayrıldığın, kimsenin sana bir fayda veri ölümü başından savamayacağı gün ne yapabilirsin?

Ey Mahkeme Reisi! Allah seni hükümete ve devleti karşı korur. Fakat, hükümet ve devlet seni Allah'a karşı koruyamaz. Allah'ın emri bütün güçlerin ve kuvvetlerin üstündedir. Allah'a isyanda kula itaat yoktur.

Allah'ın aciz bir kulu olarak mücrim kavimlere gelip çatıp ve kimsenin engel olamayacağı, şiddetli azaba karşı seni uyarıyorum.

Başsavcçı, yarın ahiretteki hesap, zerresine kadar ve

rilecek, oradaki gazap buradaki gazaba karşılık olacaktır

Allah bütün kullarını ebedi hesap günü için gözetip kullanmaktadır.

Vesselamü aleyküm ve rahmetullahu ve berakatuhu..

25.Cumadfi Ula 1404 Pazartesi^{23[23]}

Askeri Mahkeme'nin Beraat Kararından Bazı Gerçekler

"Mahkememiz kesin olarak, sanık Ömer Ahmed A tfurrahman'ın ilk tahkikatlarda verdiği ifadenin, iradesi dışında, 18 Ekim 1981 ile 4 Kasım 1981 tarihleri arasında kendisine uygulanan şiddetle baskı ve işkenceler sonucu olduğuna karar verilmiştir.

Bunun deliline gelince; Ömer Abdurrahman'ın Asker Savcılık sorgu hakimliği önünde 4 Kasım 1981 günü verdiği ifade, gece saat 02'den başlamak suretiyle aynı günün ikinci vaktine kadar sırtına, ayaklarının altına ve bedeninin çeşitli yerlerine kırbaçla, çok şiddetli darbeler vurulduğu, doğru ifade vermediği takdirde karısının da hapse

^{23[23]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 185-191.

atılacağı, üzerine aç ve azgın köpeklerin saldırtılacağı, kendisine sözle her türlü hakaret ve dil uzatmanın yapıldığı yetmiyormuş gibi annesine dil uzatılıp, karısını hapse atılarak ırzına geçileceği tehdidiyle karşı karşıya kalması sonucunda bu ifadeleri verdiği, sanığın sırtında ve ayaklarındaki yara izlerinden bu işkenceler kesin bir şekilde sabit olmuştur.

Askerî savcılık, tahkikatında (sayfa:206) zikrettiği gibi; sanığın sırtında ve ayaklarında çürüklere rastlanmıştır.

Cumhuriyet Savcılığı'nda 27 Mart 1982 günü sanığın verdiği ifadeye göre (sayfa:43)

Turra Zindanı ve Turra tutuk evindeyken Askeri Savcılığın da raporlarında geçtiği gibi, kendisine maddi ve manevi baskılar ve işkenceler yapılmıştır. Tıbbî raporlarda bunu doğrulamaktadır.

Cumhuriyet savcılığında sanığın verdiği ifadede 28 Mart 1982 tarihine kadar sanığın kendisine işkence yapıldığını gizlemesi, daha önceden kendisine yapılan manevi baskı ve maddi işkenceler sonucu olmuştur.

Mahkeme, sanığın yaşı ve toplumda sahip olduğu dinî ve ilmî mevkiye ve toplumun din âlimlerine olan say-

gısını da hesaba katarak kendisine yapılan işkenceleri gizlediğine kanaat getirmiştir.

Sağlık durumunun çok kötü ve gözlerini yitirmiş olması, kendisine yapılan işkence ve baskıların manevi ezikliğini bir kat daha artırmış, belki de çoğu zaman iradesini kaybetmesine kadar gitmiştir. (*)

Mahkeme sorgulamada geçen tüm ifadelere inanmamaktadır. Çünkü, bu sözlerin çoğu zor ve baskı altında kaydedilmiştir.

2) Ömer Abdurrahman'ın mahkeme önünde beyan ettiği düşünceler şer'(i hükümlerdir. Kendisinin şahsi kanaati veya herhangi bir cemaatin fikri değildir. Kendisinin müslüman ilim adamlarından birisi olma sıfatıyla, bu düşünceleri Kur'an ve Sünnet'ten, sonra da selef-i salihinin görüşlerinden almıştır.

Diğer yönden, Allah'ın indirdiği hükümlere hükmetmenin vacip olduğunu savunmasına gelince, mahkememizin sabıken kararlaştırdığı gibi, müslüman için bu asla tartışılmadan kabul edilmesi gereken bir husustur. Her müslümanın gönlünde Allah'ın indirdiği emirlerle iudare olunmak yatmaktadır.

Mısır Müftüsü'nün "el-Fariydatü'l Gaibe" adlı risaleye verdiği cevabı eleştirmesi ve Şeyh Salah Ebu İsmail'i^ şahit olarak ifadelerini zikredip, Cumhuriyet Savcılığını şeriatla ilgili fikirlerine cevap vermesi kesinlikle suç uns ru teşki! etmemektedir. Kanunda görüş belirtmeyi cez landırma yoktur.

Mahkeme, İslâmi konularda ihtilaf meselesini,, dini bekası ve sağlığı açısından İslâm âlimlerine bırakmıştı^ Hakkı söylemede âlimlerin Allah'tan başka bir düşünce sahibi veya devlet başkanı olsun korkup çekineceklerle hiç kimse yoktur.^{24[24]}

Zindandan Mektup Temmuz 1982

Bu mektup size demir parmaklıkların ardından cehe nemî kabristandan, yara bere içinde ah edip inleşe mazlumların, prangaya vurulmuş yiğitlerin sessiz ağlayıp ve gözyaşlarını bir nebze de olsa, fırsatını bulup ulaştırmak için yazılmıştır.

Yeryüzünde konuşan bir dil, yazan bir kalem, düşü-

^{24[24]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 193-195.

nen bir akıl sahibi insanlar... Bu zindanlarda artık son cırpınışlarıyla nefeslerini tüketmek üzere, acı ızdırap ve inilti içinde kıvranan mazlumların haykırıışlarını elinize geçebilir ümüdiylme yazıyorum.

Vallahi bir çok ruhlar burada bedenlerini terkedip Rab-lerine kavuştular. Biz Turra "deneme" ve "uslandırma" zindanlarında 1982'nin Mkübarek Ramazan Bayramı'n-dan bu yana yemek boykotunu sürdüren mazumlardan bir cemaatiz.

İçinde bulunduğumuz durumu dile getirmek istiyoruz. Bulunduğumuz yerin adı "Deney Koğuşu" Deney Koğuşunun ne olduğunu bilmem bitirmişiniz?

Burada tüm bir insanlık işkence görmekte, bütün bir insanlık haysiyeti ayaklar altına alınmakta, insanlık devinin boğazlandığı gibi katledilmekte, boğazlanmakta. Burası öyle bir yer ki, böcekler ve ağaçlar kurtları dahi burada yaşayamaz. Acaba size "uslandırma" koğuşunun ne olduğu hakkında herhangi bir bilgi ulaştı mı?

Bu koğuşlar; ağlama, inilti, korku îerör ve şiddetle iç içe, en acı işkencelerin çektirildiği, insanların demirden, sivri kazıklar üzerine yatırıldığı, derilerinin paramparça

edilerek kopartıldığı, her türlü tehdit ve ızdırabın ardı arkasının kesilmediği bir yer burası. Size akamları veremiyorum. Rakamlar yalan söylemez.

Uslandırma Koşu yirmibeş tecridden oluşturmaktadır. Tecrid odalarının eni iki, boyu ikibuçuk metre, duvarları taştan, tabanı dövülmüş basılmış toprak, tıpkı kabir-

* Hatta bu işkenceler o kadar ileri götürülmüştür ki, zabıtlarda Ömer Abdurrahman'ın "keşke insan olmasaydım da hayvan olsaydım" diyerek şuurunu yitirdiği kayıtlıdır.

ler gibi, belki de kabir buradan daha iyidir.

Zindandan asla hava alabilecek tek bir delik bile ydji içindeki hava boğucu, zaman zaman içindeki sıcak! (+50) dereceye ulaşılıyor.

Her tecrid odasında iki adet teneke kutu bulunmaktadır. Birisi pis su için, diğeri de defa hacet için, günde kezden fazla İhtiyacınızı görmenize izin verilmez.

Her tercid odası birden fazla mahkumu içine almaya cak kadar dardır. Fakat böyle olmasına rağmen, butercidlerin her birinde en az dört veya beş müslüman genç mahkum bulunmaktadır.

Zindanda temizlik denen bir şey yok. Hava çok boğucu, her yanımız pislik içinde, sağda solda bit, pire, karasinek, sivrisinek daha adını bilmediğimiz binlerce haşarat her yanımızı sarmış durumda.

Tepemizde yürüyen askerlerin işlemleri sonucu, pislikleri aşağıda bulunan mahkumların üzerlerine ve yemeklerinin içine dökülmekte.

Bu cehennem zindan, katil, canı, zorba, yolkesici, haşhaş ve eroin tüccarlarıyla, hapislerde cinayet işleyenlerin atıldığı bir yerdir. Burada, bu gibi insanlar terbiye edilmek için çeşitli işkenceler görürler. Zindanın tam orta yerinde "Gelincik" diye adlandırılan bir yer var, burada kavgacı ve isyancı mahpuslar ayaklarından ve ellerinden zincirlere vurularak bayılıncaya kadar kırbaçlanır.

Bu ölüm zindanında hali hazırda; kimi mühendis kimi doktor, çoğu üniversite mezunu, kimi öğretim görevlisi 86 müslüman genç yatmaktadır. Hepsi de Mısır'ın yoksul ezilen, sömürülen kesiminden. Aileleri kendilerini görmek

için ta güney Mısır'ın köylerinden ve İskenderiye bölgesinden binbir zahmetle ve masrafla kalkıp buraya evlatlarını görmeye geliyorlar.

Burada bu ölüm zindanında insan yavaş yavaş ölmekte. Zindan idaresi ve istihbarat subaylarının müslüman gençlere tattırmadıkları işkence kalmadı.

Gece, gündüz, dört beş kişinin aynı kovaya küçük abdestlerini boşaltmaları sonucu; zaten yirmi dört saat hiç havalandırılmayan tecrid odalarının, insanın içini dışına çıkarıcı, kazurat kokusu dolu havasını daha da ağırlaştırıyor. Bazen, tecridlerin kapısı aylarca açılmıyor... Bu, haliyle yavaş yavaş ölüme terk edilmek ve insanî duyguların tamamen ölüp tahrip olması demektir.

Bu zindandan müslüman gençlerin, sinir buhranları geçirip tedrici bir şekilde aklî dengelerini yitirmeleri, günler uzadıkça dayanılmayacak bir hale dönüşüyor. Açlık, işkence, pislik, atalet ve uykusuzluktan dolayı yer yer kendilerini kaybedenleri, deliler gibi avazı çıktığı kadar bağırırları gözlerimizle görüyoruz.

Kelimeler; yavrularınızı, kardeşlerinizi yavaş yavaş ölüme iten bu mutlak helak ve yok oluşu dile getirmekten acizdir. Hatta öyle hastalıklar yayılmaya başladı ki burada, bu hastalıkların süratli bir şekilde yaygınlaşmasından ötürü, çoğumuz insanlığımızı yitirmek üzereyiz. Cilt, gö-

ğüs, sinir, sara, astım gibi hastalıklar önü alınmayacak şekilde.

Şu anda içerideki gençlerin bir kısmı felç, bir kısmı da idrarını hiç tutamayacak derecede hasta. Bütün bunlara karşılık mazlumlardan herhangi birinin derdine bir ilaç ve çare istemesi mümkün mü, bir düşünün.

Kim ağzına böyle bir şey alır veya şikayette bulunur sa Gelincik, denen meydanda göreceği işkenceden ala çağ nasiple bir hafta boyunca dilini bile kılımdatamaz Artık, siz günlerce o müslümanın inilti ve ağlamaların duyarsınız.

Bunlar yardım istiyorlar, bağırıp haykırıyorlar ama onlara ne bir yardım elini uzatan ve ne de onları koruyacak bir insandan ses çıkmıyor.

Bunları bırakıp, biraz da dışarda yürekleri yanık anne babaların, eşlerin, kardeşlerin veç oluk çocuğun halini sorsak acaba onlar şu anda ne yapmaktadırlar?

Bir anneyi ciğer paresi bir yavrusunu görmekten menetmenin ne demek olduğunu biiirmisiniz?

Düşünebiliyor musunuz, binlerce kilometre yoldan, elinde nesi var nesi yok harcayıp bin türlü zahmetle Tur-ra

Zindanı'na kadar yavrularını görmeye gelen, sonra da zindanın kapısından türlü hakaretler, sövmeler ve başlarına inen sopa ve coplarla yürekleri paramparça, Mısır zindanfarındaki evlatlarını çok istedikleri halde göremeyen anne ve babaların halini hiç düşünebiliyor musunuz?

Ziyaretçi görüşmesine izin verilse dahi bu ayda bir kaç dakikayı geçmez.

Bu manzarayı, hayvanlar gibi çelik tel örgülerin gerisindeki evlatlarını gördüğü halde onları kucaklayamayan annenin halini bir görseniz, Rabbimiz için söyleyin dünyanın neresinde böyle bir hapisane var?

Yoksa biz Mısır Bastil'inde mi mahkumuz?

* Bu tasvir insana Kabil'deki Poliçertii betonarma zindanlarını hatırlatıyor.

Ey dünya insanlığı! Hiç bundan ibret almıyormusu-

Yeri göğü inleyen inilti kulaklarınıza ulaşmıyor mu?

Ey merhamet dolu yürek sahipleri, ey izzet ve karamet sahibi insanlar, sizi yardıma mürüvvete ve elinizi bize uzatmaya davet ediyoruz.

Buradakiler sizin kardeşleriniz ve evlatlarıdır. Kalbsiz ahlaksız ve dinsizlerin eline düştüler kurtarın onları!

Bilin ki, buradan bu yer altı dünyasından bu kabristandan dışarıya omuzlar üstünde cenazeler taşınmcaya kadar, yemek boykotuna son verilmeyecek. Allah'ın Rasu-lü (s.a.v.)'in şu sözünü natirleyin. "Kim bir mazlumun hakkını ısbat edip almak için onunla beraber olursa kıyamet günü Allah Tealâ ayakların cehenneme kaydığı gün onun ayaklarını sırat-ı müstakim üzere sabit kılar ve onu cennetine koyar.^{25[25]}

^{25[25]} Prof Dr. Ömer Abdurrahman, Cihad Müdafası, İstişare Yayınları: 195-200.